

GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
97

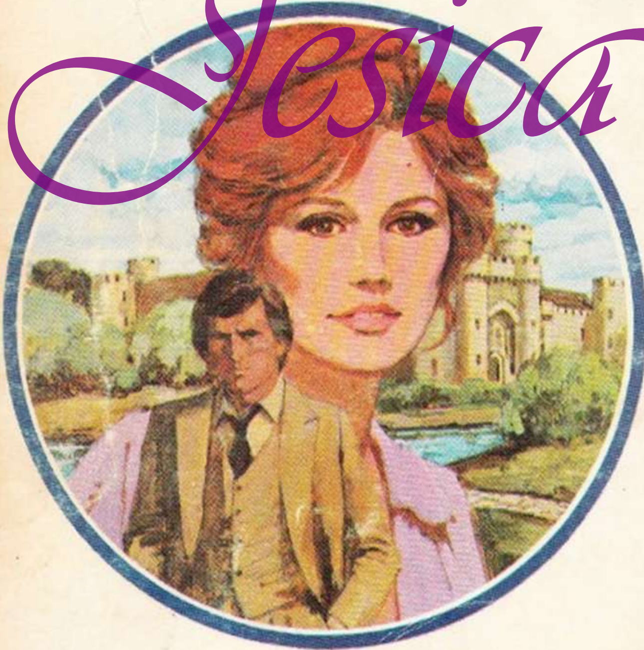
Mary Wibberley

KAZA

97

KAZA

Mary Wibberley

KAZA

Kim geçmişin öldüğünü ve gömüldüğünü sanıyordu. Westmorland'de küçük bir otel işleten kuzinine yardıma giderken kendisini yeni bir hayatın eşiğinde hissediyordu.

Oysa yağmurlu bir gecede meydana gelen kaza tüm haşmetiyle geçmişinin yeniden canlanmasına neden oldu. Ve işte Luke Savage karşısındaydı. Tam her şeyi unuttuğunu zannederken, Luke tekrar hayatını ve duygularını altüst edecekti. Kim olacakları karşılayacak cesareti kendinde bulabilecek miydi?

150 TL.

KAZA

Mary Wibberley

BİRİNCİ BÖLÜM

Frenlerin asfaltı kazıyan keskin sesi, şiddetli gökgürültüsünü bastırarak Kim'in kulaklarında uğuldadı.

«Kımıldama...» dedi adam. «Dur... Hareket etmeye kalkışma.»

Kendisini rüyada sanan genç kadın, gözlerini aralayarak, konuşanı görmeye çalıştı. Yoldan kaymış olan araba, şarampolün yanında garip bir açı meydana getirerek devrilmişti. Yabancı, Kim'i direksiyon simidinin arkasına çivileyen emniyet kemerini açmaya uğraşıyordu. Ama genç kadın onun ellerini değil, yüzünü görmeye çalışmaktaydı. Adamın sesini tanıdığı an çıldırdığını sanmıştı. Üzerine eğilmiş olan bu ince, esmer yüzü tanımamasına olanak yoktu. Birden karanlıkları parçalayan şimşeğin parlak ışığında, kendisini kurtarmaya çalışan yabancıyı açık seçik gördü.

Luke Savage'dı bu. Yani, boşandığı eski kocası... Boşuna harcanmış kabul ettiği son üç yılı ona zehir etmiş olan adam... Ne garip rastlantıydı bu. Kaderin garip bir cilvesi olarak, Westmorland'de onun arabasına çarpmıştı.

Giderek şiddetini artırmış olan fırtına, bu kazaya neden olmuştu. Karanlığı zaman zaman yırtan şimşeklerin ışığı altında bir koyun, karşıdan karşıya geçmek için önce yola doğru atılmış, son-

ra da geri dönmüştü. Kim hemen frene basmış, aynı anda da kontrolden çıkan araba hızla kaymıştı.

Genç adam, devrilerek yan dönmüş arabanın içine giren yağmurla sırılsıklamdı. Bunu Kim de hissediyor, buz gibi soğuk yağmur damlaları onu giderek kendine getiriyordu. Zaten bu nedenle, Luke'u tanır tanımaz, «Hayır... bırak beni...» diye haykırmaya başlamıştı. Genç adam direksiyondaki kadının bir sinir krizi geçirmekte olduğunu sanmıştı herhalde. Çünkü Kim, içgüdüsel olarak, onun kendisini daha tanımadığını hissediyordu. Ya da adam eski karısını çoktan unutup gitmişti. Aslında bu ikinci olasılık hepsinden kötüydü.

Genç adam sakin bir sesle, «Artık güvencedesiniz,» dedi. Kim onun bu kadar yatıştırıcı bir sesle konuştuğunu hiç duymamıştı. Aslında karşısındakini yıpratan, sert bir karaktere sahipti. Ama yine de...

Luke Savage aynı ses tonuyla, «Ön camdan fırlamanıza emniyet kemeri engel olmuş,» diye devam ediyordu o sırada. «Üstelik sıkışmış da. Yoo... sıkışmamış. İşte açtım. Artık serbestsiniz.»

Evet... Genç kadın serbestti artık. Yüz yüze bakıyorlardı. Kim karşısındaki adamın sevimli yüz ifadesinin her an bir şok sonucu değişmesini bekliyordu. Ama böyle bir şey olmadı. Luke Savage onu kucakladığı gibi yolun kenarında duran arabasına götürdü. Kapıyı açıp ön koltuğa yerleştirdikten sonra, «Oldu işte,» diye mırıldandı. «Siz oturun. Gidip bagajınızı alacağım. Ondan sonra da sizi gideceğiniz yere kadar gö-

türürüm.»

«Peki,» diye fısıldadı genç kadın. Ama uzaklaştıktan sonra da uzanıp yüzünü dikiz aynasında inceledi. İşte o zaman eski kocasının kendisini neden tanımadığını anladı. Yüzü kan içindeydi.

Elini alnındaki yaraya götürdüğü sırada genç adamın sesini duydu. «Dokunmayın...» diyordu eski kocası. «Sanırım pek derin olmayan, yüzeysel bir yara. Her neyse... Valizlerinizi alıp kapıyı kilitledim. Arabanız yolu kapamadığı için böyle kalmasında şimdilik bir sakınca yok. Şimdi... nereye gidiyordunuz?»

Sonra genç kadına iyice yaklaştı. Elinde bembeyaz, ıslak bir mendil tutuyordu. «Yağmur suyu,» diye açıkladı. «Yüzünüzü silin. Yoksa benim silmemi mi tercih ederdiniz?»

Kim, «Teşekkürler,» diyerek mendili elinden aldı. «Ben yaparım.»

Dikkatle yüzünü ve çenesini silmeye başladı. Genç adam o sırada arabanın iç ışığını yakmıştı. Sonra, birden büyük bir sarsıntıyla geri çekilerek, «Aman Tanrım,» diye fısıldadı. «Sen... sen misin?..»

Genç kadın dikkatle karşısındakinin yüzünü inceledi. Sarsıntının kendi payına düşen bölümünü çoktan atlatmıştı. Ama Luke Savage birdenbire bembeyaz kesilmişti. Kim onun gözlerinde nefrete benzeyen bir parıltının yanıp söndüğünü görür gibi oldu. Ama bu o kadar kısa sürmüştü ki, yanlış görmüş de olabilirdi. Nedense tir tir titriyordu. «Evet, benim,» diye karşılık verdi. Serinkanlılığına kavuşabilmek için büyük bir çaba harcıyordu. «Eğer beni ilk köye kadar

götürebilirsen...»

Luke Savage, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu. Ses tonu az öncekine kıyasla çok değişmişti.

«Rykin oteline...» dedi Kim. «Buradan yalnızca on...»

«Otelin yerini biliyorum.» Direksiyonu kavrayan elinin mafsalları, sıkmaktan bembeyaz olmuştu. «Neden?..» diye homurdandı. «Neden oraya gidiyorsun?»

Genç kadın bu sorunun anlamını kavrayamamıştı. «Oraya gitmenin ne gibi bir sakıncası...» diye başlarken eski kocası sözünü kesti.

«Neden oraya gidiyorsun? Bilmene olanak...»

«Otel kuzinime ait. Ona yardım edeceğim.»

Genç adam Kim'e döndü. Gözleri kor gibi yanıyordu. «Yalancı...» diye haykırdı. Sesinde öylesine bir güç ve kudret vardı ki, dışarda ortalığı kasıp kavuran fırtına sanki birden arabanın içine dolmuştu. Genç kadın yanaklarını avuçları arasına alarak korkuyla ona baktı. Nedenini anlayamadığı bir öfke ve şiddet saçıyordu Luke Savage. Kim, kaçmak, içini dolduran bu korkunç ıstıraptan kurtulmak istedi. Uzanıp kapıyı açtı, ama güçlü bir el onu tuttuğu gibi geri çekti. Sert bir ses, «Budalalık etme,» diye homurdandı.

«Hayır. Beni rahat bırak. Dokunma...»

Kim titriyordu. Güçsüz bir halde koltuğa yığıldı. Luke uzanarak kapısını kilitledi. Sonra kaba bir sesle, «Seni incitecek değilim,» diye tersledi. «Yoksa öyle mi sandın? Tanrım... bunu ne kadar isterdim. Ama rahatlayabilirsin... şimdilik buna niyetim yok. Rahat otur.»

Genç kadın, «Ben yalancı değilim,» diye haykırdı. «Söylediklerim gerçeğin ta kendisi. Oteli

kuzinim Emma Devlin yönetiyor. Kocası hasta olduğu için ona yardımcı olmak amacıyla...»

Sonra Luke'un sert bakışlarına dayanamayarak sustu. Genç adam ciddi bir sesle, «Ben de oraya gidiyorum,» diye mırıldandı. «Ama senin de Rykin oteline gideceğini bilseydim, bölgenin bin kilometre yakınına bile sokulmazdım.»

Sonra motoru çalıştırdı ve araba hızla yola koyuldu.

Yolculuğun geri kalan bölümü bir karabasandan farksızdı. Ama havanın son derece karanlık oluşu, Luke'un olanca dikkatini yola harcamasına neden olduğu için, Kim yavaş yavaş kendini toparlamaya başlamıştı. Ne var ki, kafası allak bullaktı. 'O da Rykin oteline gidiyor,' diye düşünüyordu. Kötü bir rüyadan farksızdı bu.

Araba giderek dikleşen yokuşu tırmanıp dağların içlerine doğru yol alıyordu. Dünyanın bu ıssız köşesinde ikisinden başka kimsecikler yoktu. Birlikteydiler, ama sanki aralarında kıtalar vardı. Kim sonunda, sık ağaçların arasından kocaman, gri, taş yapıyı görünce, olanca cesaretini toplayarak sordu. «Neden bana yalancı dedin? Senin de oraya gideceğini bildiğimi mi sandın yoksa? Öyle olsa, hiç buralara gelir miydim?»

Luke arabayı otel girişine yakın bir virajda durdurduktan sonra Kim'e döndü.

«Eğer sen de benim duygularımı paylaşıyorsan, hayır.»

«Öyleyse sen neden... neden oraya... gidiyorsun?»

«Çünkü bir zamanlar burasının benim için bir çekiciliği vardı. Tabii bu, çok eski zamanlara

ait.» Sesi yeniden sertleşmişti. «Hem bunun seninle hiçbir ilgisi de yok. Artık benim için kesinlikle bir anlam taşımıyorsun. Anlaşıldı mı?»

Kim usulca, «Anlaşıldı,» diye mırıldandı. «Hem de çok iyi. Geçmiş öldü artık.» Gözlerinde biriken yaşların görülmemesi için birden başını öte yana çevirdi. «Sen de benim için hiçbir anlam taşımıyorsun artık. Birbirimizin yabancısıyız. Hem belki de her zaman böyleydik.» Sustu, sonra kısık bir sesle ekledi. «Sonsuza kadar da yabancı kalacağız.»

Luke Savage hiçbir şey söylemeden motoru çalıştırdı. Kim hayretle yumruklarını sıkmış olduğunu fark etti. Onun Rykin'de ne kadar kalacağını bilmiyordu. Belki iki, üç gün, belki de çok uzun bir süre... Ama ne olursa olsun, dayanacaktı. Daha önceleri başarmıştı bunu. Luke Savage'ın, hayatını mahvetmesine bir daha kesinlikle izin vermeyecekti.

Emma'nın yakın ilgisi, Kim'in tüm üzüntülerini bir anda silip atmıştı. Küçük çatı odasında, karyolanın üzerinde oturuyordu. Kuzini elindeki flasteri özenle Kim'in alnına yapıştırmakla meşguldü. Geri çekilip, dikkatli bakışlarla eserini inceledikten sonra, «İşte oldu,» dedi. «Artık sorun kalmadı. Bir süre yatıp dinlenmek istemediğinden emin misin?»

Genç kadın gülümsedi. «Teşekkür ederim. Kendimi çok iyi hissediyorum.»

Gerçekten de fiziksel olarak bir şeyi yoktu. Yalnızca kafası çok karışıktı. Tanrıya şükür ki, Emma, Luke'u hiçbir zaman öğrenmemişti. Çünkü hayli kısa süren evliliklerini, herkesten sak-

lamışlardı.

«Çok iyi,» dedi kuzini. «Öyleyse artık aşağıya inebiliriz.» Neşeyle güldü. «Seni, Mr. Savage'ın getirmesi gerçekten çok nazik bir davranış. Gerçi o da buraya geliyordu ama... ne kadar mutlu bir rastlantı, değil mi?»

«Yaa... ne demezsin!..»

«Üstelik ne kadar da yakışıklı bir erkek. Ama sanki günlerce uyumamış gibi bir hali var. Neyse... burada güzelce dinlenir. Rykin otelinde en azından bunları garanti edebiliyoruz. Huzur ve sessizlik...» Sevecen bir tavırla Kim'e gülümsedi. «Senin de iyi bir tatile ihtiyacın var gibi görünüyor. Burada benim için esir gibi çalışacağın yerde...»

Kim güldü. «Esir gibi mi? Sana birkaç hafta yardım etmeye bu adı vermek, işi abartmak olur sanırım. Aslında, bu beni yalnızca eğlendirecek.»

Ama bir yandan da, 'Luke buradayken, gerçekten de eğlendirecek mi acaba?' diye düşünüyordu. Emma, «Burada olmana çok seviniyorum,» diye devam etti. «Konuşacak öyle çok şey var ki. Oysa Bill hastanede, çocuklar ise tatil için Jessie halalarına gittiler.»

«Sahi... Bill nasıl?»

«Durumu iyiye gidiyor. Yakında daha da düzelir.»

«Sık sık ziyaret edebiliyor musun?»

«Sen artık burada olduğuna göre, haftada iki defa gidebilirim. Mr. Barnes'la karısı çok iyi insanlar. Ama bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Müşteriler geldiği zaman burada olmak ve telefona bizzat cevap vermek istiyorum...» Duraladı.

Kim ciddi bir tavırla, «Artık ben geldiğime göre, bunlara üzülmene gerek kalmayacak,» dedi. «Çünkü işlerinin bir bölümünü ben üstleneceğim. Sen yalnızca o mükemmel aşçılığına devam edebilirsin.» Bakışları kirli ellerine kaydı. «Aşçılık dedim de, karnımın ne kadar aç olduğu aklıma geldi birden. Bana iki dakika izin ver. Hemen temizlenip aşağıya inerim.»

«Alnındaki yaraya dikkat et. Flasteri yerinden oynatma.»

«Merak etme.» Bir an tereddüt etti. «Şey... o adama bir şey olmamış, değil mi?»

«Mr. Savage'dan mı söz ediyorsun? Bana bir şey söylemedi. Durumun beni o kadar kaygılandırmıştı ki, sormak aklıma bile gelmedi doğrusu. En iyisi, gidip bir hatırını sorayım. Odası bunun tam altında. Aslına bakılırsa, sarsılmış gibi bir hali vardı. Sanki hortlak görmüşe benziyordu.»

Sarsılmış... Hortlak görmüşe benziyormuş... Kim köşedeki lavabonun yanına gitti. Musluğu açmadan önce, aynadaki hayaline bir göz attı. Evet... Luke Savage'ın sarsılmış olduğu kesindi. 'Ben de öyleyim,' diye düşündü. Yüzü hâlâ yorgun ve beyazdı. İnsanın, bir zamanlar sevdiğini sandığı birini birdenbire, üstelik bir kaza anında görmek, sarsıcı bir şeydi tabii.

Artık bu yolun dönüşü olamazdı. Evlilikten kısa bir süre sonra, bunun ne kadar yanlış bir hareket olduğunu anlamış, 'Keşke Luke'la hiç tanışmamış olsaydım,' diye düşünmüştü. Oysa şimdi aradan geçen zaman birçok şeyi yumuşattığı için bazı şeyleri daha değişik görüyordu. 'Tecrübeler bizi değiştiriyor,' dedi içinden. Ona karşı duyduğu ve onun da kendisine beslediğini

sandığı aşk, dünyayı aydınlatan bir alevdi adeta. Ellerini lavaboyu dolduran suya hırsla sokarak, acı hatıraları silip atmak istercesine ovuşturmaya başladı.

Yüzünü yıkarken, 'Şimdi beni bugünkü halimle görecek,' diye düşünüyordu. 'Beni görecek ve asla onun olmadığımı anlayacak. Çünkü artık her şeyin böyle olmasını istiyorum.'

Yüzünü yıkayıp, koyu kumral saçlarını da taradıktan sonra el çantasını alarak merdivenlerden inmeye başladı. Son basamaklara geldiği sırada Luke da odasından çıktı. Kim birden nefesini tuttu. Böyle bir karşılaşmaya daha hazır değildi. Duraladı.

Genç adam ıslak elbiselerini değiştirmiş, bisiklet yakalı beyaz bir kazakla gri pantolon giymişti. Hayalinde canlandırdığı kadar uzundu boyu. Ama omuzları biraz daha genişlemişti galiba. Şakaklarındaki saçlar da kırlaşmıştı. Bir zamanlar çok daha değişik bakan o sert, gri-mavi gözlerle genç kadını süzerken, «Şimdi daha iyisindir umarım,» dedi.

«Evet. Teşekkürler.»

Az önce tıraş olduğu belli olan Luke'un solgun yüzüne bakan Kim onun pek güneş görmediği kanısına vardı. Acaba ne iş yapıyordu?

Kırmızı halıyla kaplı geniş basamaklardan inmeye başlarken, «Sanırım, kuzinim yemeğini salona hazırlayacak,» dedi. «Nerede olduğunu göstermemi ister misin?»

«Kendim bulurum Bu arada... Sen yukarıdayken garaja telefon ederek, arabanı çekmelerini söyledim.»

Kim şaşırmıştı. «Çok... çok naziksin,» dedi.

«Ben bunu daha sonra yapacaktım.»

«Bundan eminim. Ama hemen yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Zaten sen yeteri kadar sarsıntı geçirmiştin.»

Sonra yanına yaklaştı. Genç kadından bir baş kadar daha uzun, çok iyi tanıdığı o güçlü hayvandı Luke. Şimdi onları biri görse, salt nezaket gereği, yan yana merdivenlerden inen iki yabancı sanırdı.

Sahanlığa vardıkları zaman Kim ona dönerek, «Teşekkür ederim,» dedi. «Yemek salonu hemen ilerde. Şu kenarda yatan köpek ise çok yaşlıdır. Ayrıca, çok da sakindir. Adı, Fiona.»

Sonra mutfağa doğru yürümeye başladı. O sırada, salonun camlı kapısı önünde yatmakta olan iri, siyah köpek doğrulup gerindikten sonra genç adama sokuldu. Luke çömeldi. Hayvanın sırtını okşarken, Fiona da keyifle kuyruğunu sallıyordu.

Omuzu üzerinden bu manzarayı gören Kim hiç duraklamadan mutfağa giden koridorun kapısını açarak yürümeye devam etti. Bundan sonraki karşılaşmalarında serinkanlı davranmayı öğrenmesi gerekiyordu. Bu şarttı. En azından kendi huzuru için.

Mutfağa girdiği zaman, Emma'nın Mrs. Barnes'la birlikte harıl harıl çalıştığını gördü. Kim'e acele bir göz atan kuzini, «Otur hayatım,» dedi. «İşim bir dakika bile sürmez. Akşam yemeğine yalnızca üç müşterimiz var. Yoo... Mr. Savage'la birlikte dört kişi.»

O sırada Mrs. Barnes gülümseyerek genç kadını süzüyordu. «Seni yeniden gördüğüme çok sevindim, Kim,» dedi. «Ne biçim bir ziyaret oldu

seninki de yani... Arabanı çarparak başladı. Ben fırtına olduğu zaman kesinlikle dışarı çıkmam. Çok korkarım.»

Kim'in çok sevdiği, beyaz saçlı, şişman bir kadındı Mrs. Barnes. Tam altı yıldır Bill Devlin'le Emma'nın yanında çalışıyordu ve aşağı yukarı Emma kadar iyi yemek yapardı.

Az sonra iki kadın da mutfaktan çıkarak Kim'i düşünceleriyle baş başa bıraktılar. Kim, diğer müşterilerin kimler olduğunu merak etmeye başlamıştı. Otel anayoldan o kadar uzaktı ki, geçerken görüp de kalmaya karar veren hiç olmamıştı o güne kadar. Buna karşılık, yılın belirli zamanlarında sessizlik, huzur, yürümek ve kuş seyretmek için gelen belli bir müşteri grubu vardı. Bu da, Luke gibi bir erkeğin burada oluşunu büsbütün garipleştiriyordu. Ne demişti?.. 'Bir zamanlar burasının benim için bir çekiciliği vardı.' Sonra da genç kadın herhalde yanlış fikirlere saplanmasın diye, 'Bunun seninle hiçbir ilgisi yok,' diye eklemişti. Bu duygular, üç yıl önce birbirleriyle tanışıp evlenmelerinden daha eski günlere mi dayanıyordu acaba? Emma ile Bill yedi yıldan beri otelin sahibiydiler. Luke, acaba o bölgeden mi söz etmek istemişti?

Kim kendini yorgun ve hayli şaşkın hissediyordu. Bu da çok doğaldı, çünkü Londra'dan beri araba sürüyordu. Üstelik yolculuğu bir de kazayla sona ermişti. Sonunda kuzininin bir boş zamanını bularak, «Eğer bu gece erkenden yatarsam, yarın kendimi çok daha iyi hissedeceğim herhalde,» dedi.

«Çok haklısın, hayatım.»

Kim nefis akşam yemeğini yerken Emma'nın

kendisini izlediğinin farkındaydı. «Eğer bu kadar güzel yemekler yaparsan, kısa sürede tombul teyzelere benzerim,» diye ekledi.

«Hmmm... Biraz kilo almanın sana bir zararı dokunacağını sanmam.» Kendi dolgun kalçalarını okşadı. «Aslına bakarsan, ben bu zayıflama işinden pek anlamıyorum doğrusu.»

«Ah... Ama sen nasıl olsa Bill'i bulmuşsun, değil mi? Hem zaten benim için de sıska denemez herhalde.»

«Elbette sıska değilsin. Ama örneğin Mr. Savage'ı ele alalım. Adam gerçekten yemek yiyor. Üstelik bir oturuşta birkaç öğün yese, daha da iyi olacak.»

Ama Kim, Luke'la ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu. Emma'nın sözlerini kesmek amacıyla, «Evet...» diye mırıldandı. «Bill'i ne zaman görmeye gideceksin?»

«Oh... Artık sen burada olduğuna göre, yarın gidebilirim. Hastanede yatmaktan ve hareketsizlikten nefret ediyor. Ama şimdilik yapılabilecek başka bir şey yok. Şey... iyi olacak herhalde, öyle değil mi, Kim?»

Genç kadın ayağa fırlayarak kuzinine sarıldı. «Pek tabii. Üzülmene gerek yok.»

«Şimdilik, bazı denemeler yapıyorlar.»

Kim güven verici bir tavırla, «Her fırsat bulduğunda Bill'i ziyaret etmelisin,» dedi. «Bir insan için en iyi tedavi budur bence. Kısa bir süre sonra da onun eve döndüğünü göreceksin.»

«Ama otel işletmeciliğini bırakmak zorunda kalabiliriz. Aslında, burasını da öyle çok seviyoruz ki.»

«Ama hangisi daha önemli, Emma? Rykin ote-

li mi, Bill'in sağlığı mı?»

Emma gülümsedi. «Yerden göğe kadar haklısın. Neyse... Sen bizi bırak şimdi. Öğrencilerin nasıl?»

«Diyelim ki, tatilleri iple çekiyorum.» Gülümsedi. «Hayır, gerçek bu değil. Aslında öğretmenliğe âşığım. Gerçi güç bir meslek, ama yine de seviyorum.» İçini çekerek sustu. Londra'nın yoksul bir bölgesindeki, her renk ve milletten çocuklara öğretmenlik ettiği ilkokulu hatırlamıştı. «Bazen hıçkıra hıçkıra ağlamak gelir içinden, bazen kahkahalarla gülmek. Sonra bir gün içlerinden biri öyle bir şey yapar ki, tüm çektiklerini unutursun. Bir hafta kadar önce Thaddeus isimli, kömür gibi kapkara bir zenci çocuğu, nasıl başardıysa benim yaşgünümü öğrenip bir armağan almış. Uzun süre tüm harçlığını biriktirmiş olması gerek. Mavi, turuncu ve kırmızı gibi parlak renklerle bezenmiş bir vazoydu bu. Bana getirip verdiği sırada gözleri mutluluktan pırıl pırıl parlıyordu. Tabii birkaç gün sonra bazı arkadaşlarıyla birlikte çocuğu çaya davet ettim. Kendi armağanı olan vazoyu şöminenin üzerinde, içi çiçek dolu gördüğü zaman onu bir seyretmeliydin, Emma. Neredeyse gururundan çatlayacaktı.»

Emma güldü. «Ne harika... Ama mesleğine değer veriyorsun, değil mi? Gerçekten değer veriyorsun.»

«Evet, sanırım. Zaten başka duygulara kapılırsam, öğretmenlik yapamam. Zaman zaman kuvvetli bir baş ağrısıyla eve döndüğümü hatırlarım. Ama doğrusunu istersen, öğretmenliği bırakmayı asla düşünmem.»

«Gerçekten beğendiğin bir erkekle karşılaşsan bile mi?»

Kim derin bir nefes aldı. Bazı hatıralar, üç yıldan sonra bile insanı incitebiliyordu. Yapay bir neşeyle, «Nedenmiş o?» diye karşılık verdi. «Sen Bill'i buldun diye işini bıraktın mı?»

Bu cevaba ikisi de güldüler. Ama otelin en üst kattaki odasında, kendisini bir pelerin gibi saran karanlığın içinde camları döven yağmur damlalarının sesini dinlerken, Kim olanları yeniden hatırladı. Gecenin sessizliğinde derin bir üzüntü doldurdu içini. Luke'la aralarında yalnızca bir kat vardı, ama milyonlarca kilometre var gibiydi. Büyük bir rastlantı sonucu, yemekten sonra onunla hiç karşılaşmamışlardı.

Gidip bir süre pencereden dışarı bakarak karanlığı seyretti. Sonra ağır ağır geri dönerek yatağını hazırlamaya başladı.

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Kim diğer üç müşteriyle, kahvaltıdan sonra tabakları toplamak için yemek salonuna gittiği zaman karşılaştı. Kendisini soğuk soğuk süzen iki çift gözle karşılaşmaktan bayağı hoşlanmıştı. Ama üçüncü çift göz hayli içten bakıyordu.

Emma tatlı bir tavırla, «Miss Dines ve Mrs. Beaumont...» dedi. «Sizi bir hafta bana yardım etmek için gelen kuzinim Kim Sheridan'la tanıştırayım. O da öğretmendir.»

İlk konuşan Miss Dines oldu. Buz gibi soğuk mavi gözleri, çekici, ama sert bir yüzü vardı. Masadakilerin lideri olduğu anlaşılmaktaydı. Elli yaşlarında vardı herhalde. Bir kraliçe gibi oturuyordu. Ve o hiçbir şeyi kaçırmayan gözleriyle, Kim'den pek hoşlanmadığını ortaya koymuştu. Hafifçe başını eğerek selam verirken, «Nasılsınız?» diye mırıldandı. «Kız kardeşimle buraya her yıl uzun yürüyüşler yapmak için geliriz. Öyle değil mi, Celia?»

Yanında oturan solgun gölge evet anlamında başını salladı. Konuşmak için izin alması gerektiği belliydi. Kim, onların ne tür bir okulda öğretmenlik yaptıklarını merak etti birden. Hiç kuşkusuz, Londra'nın doğu ucundaki okullardan biri olamazdı.

Öğretmenlerin yanında oturan erkeğe dönen Emma, «Bu bey de Albay Pickering'dir,» diye

Kim'i tanıştırdı. Albay hemen ayağa kalkarak genç kadının elini tuttu. Son derece iriyarı bir adamdı bu. Gür palabıyıkları vardı. Başını selam vermek istercesine şiddetle sallarken Kim'e gülümsedi. Sonra hafifçe eğilerek,

«Tanıştığımıza çok sevindim, yavrum,» dedi. «Burası ne kadar da güzel bir yermiş böyle. Yapmakta olduğum işe de özellikle çok uygun.» Sesini iyice alçaltarak usulca fısıldadı. «Hatıralarımı yazıyorum, anlıyorsunuz ya. Bu nedenle sakinlik ve sessizliğe ihtiyacım var.»

Kim güçlükle gülümsemeye çalışırken, «Ne kadar harika,» diye ilgisini göstermeye çabaladı. Aynı anda da Emma,

«Pekâlâ...» diye kuzininin imdadına yetişti. «Kahvaltınızı bitirmeniz için sizleri yalnız bırakalım daha iyi.»

Mrs. Barnes, «Onları gördün mü?» diye sordu mutfağa döndükleri zaman. «Seni de şöyle bir tarttılar mı? Miss Dines'ın sana fazla ilgi gösterdiğini sanmam.»

Kim alaycı bir sesle, «Yaşamaya devam edeceğimi umarım,» dedi. «Ama beni daha önceden uyarmalıydınız.»

Gülmekten gözleri yaşaran Emma, «Oh, hayır,» diye kıkırdadı. «O zaman işin zevki kaçardı. Görsen, dün gece Mr. Savage'a bayağı sokuldu. Neler düşündüğünden eminim. Ama şimdi seni görünce...»

Kim birden ne cevap vereceğini kestiremedi. 'Allah versin, gözümüz yok,' demesi uygun düşmeyecekti galiba. «Şey...» diye kekeledi. «Nerede öğretmenlik yapıyorlar?»

Emma, «Bath'de, son derece aristokratik bir

okulda,» diye karşılık verdi. «Hiç ummadığın kadar sıkıcı bir yaratıktır. Kardeşinin kimseye zararı dokunmaz. Ama o da pek konuşkan değildir.»

«Zavallı kadının buna cesaret edebileceğini hiç sanmam.» Kim'in sesi alaylıydı. «Ama albay tatlı bir insana benziyor.»

«Doğru. Albay hatıralarını yazıyor. Tam on yıldır... Düşünebiliyor musun? Eski günlere özgü davranışlarıyla son derece naziktir.» Birden hayretle duraladı. «Ne var, Kim? Bir şey mi oldu yoksa?»

Kim boş boş bakıyordu. Kuzininin 'yazma' sözcüğünü kullandığı an, birdenbire bir şey hatırlamıştı. Ama bunu Emma'ya açıklayamazdı. Herhalde hiçbir zaman da açıklamayacaktı. Kendini toparlayarak, «Şey... Oh, bağışlayın,» diye durumu düzeltmeye çalıştı. «Miss Dines'ın nasıl bir canavar olduğunu düşünüyordum da. Zavallı kız kardeşi...» Emma'ya gülümsedi. «Her neyse... Beni onlarla tanıştırdığın için teşekkür ederim. O sahneyi kaçırmak istemezdim doğrusu. Şimdi... Söyle bakalım, bugünkü ilk işim nedir?»

Bir süre sonra kendisini izleyen Fiona'nın dikkatli bakışları altında yemek salonunu elektrikli süpürgeyle süpürürken Luke Savage'ı düşünüyordu. Çünkü az önce, üç yıldır hiç aklına gelmeyen bir şey hatırlamıştı. Luke'la ilk tanıştıkları zaman genç adam yoğun bir çabayla kendisini kitap yazmaya vermişti. Öyle ki, kısa bir zaman sonra bu zevk ve heyecan kendisine de aşılanmıştı. Luke o kitabı bitirebilmiş miydi acaba?

Genç kadın içini çekti. Bunun ne önemi vardı artık? Bazı sözcüklerin, geçmişi aklına getirmesine kesinlikle engel olması gerekiyordu. Mr. Savage'ın ne kadar kalacağını Emma'ya sormayı unutmuştu. Hoş, belki bunu hiç bilmemesi daha da iyi değil miydi? Birden hayali bir düğmeyi çevirerek zihin kapılarını Luke Savage'a tümüyle kapadı. Aşklarının ölümünü izleyen ıstırap dolu aylarda uzun çalışmalar sonucu öğrenip uyguladığı bir taktikti bu. Çok da yararlıydı. Sonra dikleşip, omuzlarını geriye atarak elektrikli süpürgeyi kalın halıya daha bir güçle sürtmeye başladı. Soğuk ve sakin bir tavrı vardı şimdi. Eğer Luke kendisini görecek olursa...

«Bağışlayın...»

Kim hızla döndü. Aynı anda da elektrikli süpürgenin düğmesini kapayarak gürültüyü kesmişti. Luke bir süre kapının ağzında durdu. Neşeli Fiona, arkasında hevesle kuyruğunu sallıyordu. Kısa bir tereddütten sonra Kim, «Evet, buyrun?» dedi.

«Sanırım cüzdanımı düşürmüşüm.»

Sonra pencereye doğru ilerledi. Köpek onu izliyordu. Genç kadın, 'Demek cam kenarında oturuyor,' diye düşündü. 'Yani Miss Dines'dan hayli ötede.'

«İşte, buldum.»

Luke eğilip yerden bir şey aldıktan sonra doğruldu. Üzerinde, bir gece önceki beyaz kazak vardı. Ama şimdi pantolonunun ceketini de giymişti. Kim, sanki elle tutulabilecek garip bir gerginliğin üzerlerine çöktüğünü hissetti. Ama konuşmamakta kararlıydı. Aslında Luke'un bir an önce gitmesini bekliyordu. Bakışlarındaki hoş-

nutsuzluğu fark etmesini ne kadar isterdi. İçinde bir duygu ona saldırıp vurması, incitmesi, sonra da avaz avaz haykırması için kendisini dürtüyordu. Ama yalnızca içindeki duygu... Yüzünden herhangi bir şey anlamak olanaksızdı.

Genç adam yaklaştı. Birkaç saniye içinde, gayet sakin bir durumdan, son derece ihtiraslı bir ruh haline geçebilirdi bu güçlü ve yakışıklı hayvan. Ama Kim bir daha asla buna izin vermeyecekti. Ona dokunmamalıydı. «Araban...» dedi Luke. «Garajdakiler telefon edip sana bilgi vermediler mi daha?»

«Hayır. Vermediler, ama yakında bir haber alırım herhalde.» Sonra içinden, 'Sen neden çekip gitmiyorsun Tanrı aşkına?' diye yalvardı.

Luke Savage, sanki bu sessiz isteği duymuşçasına, gitti. Önce eğilip Fiona'yı okşadı. Sonra dönüp boş bakışlarla Kim'i süzdü. Ama genç kadın, bir saniye için, bu gözlerde kendisini fena halde korkutan bir şeyler görmüştü. Hemen dönerek elektrikli süpürgeyi çalıştırdı. O bakışı kazıyıp atmak istiyordu hayalinden sanki. Ama olmuyordu. O bakış adeta, 'Sana göstereceğim,' der gibiydi.

Genç adam gözden kaybolduktan sonra, Kim elini ateş gibi yanan alnına dayadı. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu.

Ve kimbilir nerede, kader ağlarını örmekteydi.

Akşam olmak üzereydi. Emma otuz kilometre uzaktaki hastaneden henüz dönmüştü. Kim mutfakta kahve içiyordu. Mrs. Barnes kocasıyla birlikte bazı akrabalarını ziyarete gittiği için yal-

nızdı. Emma mutfağa girer girmez ağlamaya başladı.

Tüm yorgunluğunu unutan genç kadın bir anda ayağa fırlayarak, «Emma... hayatım... Ne oldu?..» diye sordu.

«Bill... Bill...»

«Yoksa?..»

«Hayır. Durumu kötü değil. Ama onu birkaç gün içinde tekrar ameliyat etmek istiyorlar. Yeni bir şey fark etmişler. Bu, her şeyi değiştirebilmiş.»

«Gel, otur. Sana bir kahve hazırlayayım. Sen de olup biteni bana anlat.»

Az sonra fincanı kuzinine uzatıyordu. «Önce şundan bir yudum iç,» dedi. «Sonra da anlatmaya başla.»

Emma hafifçe gülümsedi. «Teşekkür ederim. Aslında bir sorun yok. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Ama kafam öyle karışık ki... Yalnızca... orada olmak... her zaman onun yanında kalmak isterim... ama... olanaksız işte.»

«Neden? Neden olanaksızmış?»

«Çünkü, işletmem gereken bir otel var.»

«Düzeltiyorum. Mr. Barnes, karısı ve benim işletmemiz gereken bir otel var.»

«Ama...»

«Boşuna itiraz etme. Anlamıyor musun? Senin yerin kocanın yanıdır. Belki de ben Tanrı tarafından buraya bu nedenle gönderildim. Üstelik otelde yalnızca üç... yoo, dört müşteri var. Mrs. Barnes aslında hayli iyi bir aşçı. Ben ise temizliği, düzeltip yerleştirmeyi rahatlıkla üstlenip, gerektiğinde, 'evet hanımefendi,' gerektiğinde ise, 'hayır beyefendi,' diyebilirim.»

«Her şeyi olduğundan çok daha kolaymış gibi göstermeye çalışıyorsun, Kim. Ama sen buraya yardıma geldin, tüm işleri yüklenmeye değil.»

«Şşşt... Yeter. Tüm kararları sen veremezsin. Kafama koydum bir kez. Ayrıca Barnes'ların da kabul edeceklerini...»

«Oh, Kim... söylediklerini gerçekten yapabilecek misin? Yani ben hastanede...»

«Elbette yapabilirim.» Ayağa kalktı. «Evet... Bundan böyle Bill dönene kadar istediğin sürece hastanede kalabilirsin.»

«Sağol, hayatım. Bill sana sevgi ve selamlarını gönderdi.»

«Teşekkürler. Şimdi, doğru yatağa. Ben Mrs. Barnes'la kocası dönene kadar bekler, son durumu onlara bildiririm. Sen şimdi iyi bir uyku çek.»

Kim, Emma'nın ağır ağır yürüyerek mutfaktan çıkışını izledi. Bir süre sonra da salona, müşterilere, kendi müşterilerine, akşam yemeğinde ne istediklerini sormaya gitti.

İki kız kardeşle albay televizyon seyretmekteydiler. Ama Luke meydanda yoktu. Kim mutfağa döndüğü zaman, verdiği kararı Emma'ya bildirirken aklına gelmeyen bir gerçeği hatırladı. Bundan böyle Luke Savage'la daha sık karşılaşmak zorunda kalacağı kesindi. Ama bir önemi yoktu bunun. Kuzininin mutluluğu her şeyden daha değerliydi.

O akşam Barnes'lara durumu anlattıktan sonra, karı-kocanın da fikrini onayladıklarını bildirmek üzere Emma'nın odasına çıkarken, Luke Savage'ın neden ortalıkta görünmediğini anladı. Odasının önünden geçerken bir daktilo ma-

kinesinin takırdılarını duymuştu. Demek hâlâ yazıyordu genç adam. Fazla önemsemeden, Luke'un yazı hayatında başarılı olup olamadığını düşündü.

Bu sorunun cevabını ertesi sabah öğrendi.

Emma hastaneye doğru yola koyulmuş, Kim'in 'canavar' lakabını taktığı Miss Dines'la kız kardeşi düz tabanlı ayakkabılarını giyerek yürüyüşe çıkmış, albay da, hatıralarını yazmak için limonluğa çekilmişti. Karı-koca Barnes'lar ise alışverişe çıkmışlardı. Otelin sorumlusu Kim'di artık. Birinci katın odaları güzelce süpürülmüş, tozları alınmıştı. Fiona ise, otel yasalarına aykırı olarak, oturma odasındaki kanepeye uzanmış kestiriyordu.

Hayvanın rahatını bozmak istemeyen Kim ikinci kata çıktı. Az sonra Luke'un yatak odasının önüne gelmişti. Kapıyı açarak içeri girdi. Çünkü genç adamın kahvaltıdan hemen sonra dışarı çıktığını görmüştü.

Ama geri döndüğünü görmemişti demek. Luke pencere önündeki masaya oturmuş, daktilonun yanındaki kâğıtları okuyordu. Önce döndü, sonra ayağa kalktı. Yüzü inanılamayacak kadar sertleşmişti. Kim, «Afedersin,» diye mırıldandı. «Dışarda olduğunu sanıyordum.»

«Gördüğün gibi, dışarda değilim.»

Genç kadın çıkmaya davrandı. «Peki. Senin odanı daha sonra temizlerim.»

«Dur.» Luke parmaklarını saçlarının arasından geçirerek tereddüt etti. Sonra, «İşini hemen yapsan daha iyi olacak,» diye homurdandı. «Çünkü gün boyunca dışarı çıkmaya niyetim yok.»

«Ama o kadar önemli...»

«Allah kahretsin... Tartışacağına, işini bir an önce bitir. Hiç durmadan rahatsız edilmekten hoşlanacağımı mı sanıyorsun?»

Genç adam birdenbire öfkelenmiş, çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı. Kim, 'Cehenneme kadar yolun var,' demeyi düşündü içinden. Ama serinkanlı bir sesle, «Pekâlâ,» diye karşılık verdi. «İki dakika bile sürmez.»

Sonra elektrikli süpürgeyi çalıştırdı. Luke yatağını kendisi düzeltmişti. Aklın alamayacağı kadar karışık olan masanın üstü dışında her yer fevkalade düzgündü. Luke kapının yanında durmuş, sabırsız bakışlarla Kim'i seyrediyordu. Genç kadın önlüğünün cebinden elektrikli süpürgeye takılan toz alıcı ucu çıkardığı sırada Luke, «Bırak onu şimdi,» dedi.

«Ama ben...»

«Etraf bir karış toz içinde olsa bile umurumda değil.»

Kim içinden geçenlerin tümünü haykırmak istedi. Ama bir şey onu durdurdu. Luke her şeyden önce, para ödeyen bir müşteriydi. Geçici de olsa, Kim onlar için çalışıyordu. Dilinin ucuna kadar gelen sözleri yuttuktan sonra, «Nasıl istersen,» dedi. «Rahatsız ettiğim için üzgünüm.»

«Sahi mi?» Sert bakışlı gözler onunla alay ediyordu. Sonra genç kadına arkasını döndü. Böylece, artık gidebileceğini belirtmek istemişti. Bu kibirli davranışa artık dayanamayacağını hisseden Kim patladı.

«Eğer hoşunuza gidiyorsa, canınız istediği kadar kabalık edebilirsiniz, Mr. Savage. Karşılık vermeyeceğim. Siz bir müşteri, ben de şimdilik

bu otelin işletmecisiyim. Bu durumda terbiyesizlik yaparak tatmin oluyorsanız, devam edin. Belki bugün sizce uygun bir saatte, odanızın ne zaman temizlenmesini istediğinizi bana bildirirsiniz.»

Döndü. Çıkarken genç adam atıldı.

«Dur... Ne demek istedin?»

Hafif bir tereddütten sonra Kim, «Kuzinim hastanede yatan kocasının yanında kalacak,» dedi. «Bu nedenle şimdilik onun işlerine ben bakıyorum. Dolayısıyla, burada kaldığınız süre içinde istediğiniz kadar can sıkıcı olabilirsiniz.»

O gün öğleden sonra çok garip bir şey oldu. Kız kardeşler yürüyüşe çıkmış oldukları için yemekte yalnızca Albay Pickering ve Luke vardı. Genç kadın holden geçip mutfağa doğru giderken telefonun çaldığını işiterek cevap vermeye koştu.

«Buyurun. Rykin oteli.»

Kalın bir erkek sesi, yabancı olduğunu belli eden bir şiveyle, «Mr. Nicholas Severn otelinizde mi kalıyor acaba?» diye sordu.

«Mr. Nicholas Severn mı? Bir dakika lütfen.»

Kim müşterilerinin arasında böyle birinin olmadığını biliyordu. Ama belki de rezervasyon defterinde böyle bir ad olabilirdi. Bakmak için resepsiyon masasına gittiği sırada Luke'un odasından çıkıp telefona cevap verdiğini fark etmedi. Son anda onun belirgin bir İskoç aksanıyla, «Ne yazık ki, otelde aradığınız isimde bir kimse yok,» dediğini duydu.

Bu cevaptan hemen sonra Luke telefonu kapadı. Kim çıldıracak gibi oldu. Hızla ona doğru yürürken, «Buna nasıl cüret edersin?» diye hay-

kırdı. «Telefona cevap vermeye hiçbir hakkın...»

Luke dimdik ona bakıyordu. Genç adamın da hayli öfkeli olduğunu fark eden Kim birden şaşırdı. Üstelik Luke, «Ama cevap verdim işte,» deyince, daha da arttı hayreti. «Ayrıca, arayan kişiye neden cevap verdiğim hakkında en ufak bir tahminde bile bulunamazsın, değil mi?»

«Hayır. Telefondaki adam, müşterilerimizden birini soruyordu. Sen ise...»

«O adam beni soruyordu.»

«Seni mi?.. Saçmalama lütfen. O, Nicholas Severn adında bir...»

«Doğru. Ama Nicholas Severn benim. Daha doğrusu, kitaplarımda kullandığım takma ismim.»

Luke'un, o güne kadar hiç görmediği güçlü bir hali vardı. Güçlü ve yabancı... Kim yutkundu.

«Çılgınsın sen.»

«Hayır, değilim. Hem sana, arayanın ismini de vereyim istersen. Ivan Zolto... Ünlü film prodüktörü.»

«Olabilir. Ama bunların seninle ne ilgisi var?»

«Ne ilgisi olacak? Adam beni bulmaya çalışıyor. Oysa ben bulunmak istemiyorum.»

«Yoksa şimdi de bana, film yıldızı olduğunu mu söyleyeceksin?»

«Hayır. Ben yalnızca yazarım.»

«Nicholas Severn?..» Yavaş yavaş zihnini saran karanlık dağılıyordu. «Sen misin yani?..»

«Evet.»

«Ama sen...»

«Ama ben, ne?.. Ben Luke Savage'ım, onu mu demek istiyorsun? Evet, bunu gayet iyi biliyorum. Ama kitaplarımda bu ismi kullanmıyorum.

'Nicholas' benim göbek adımdır. 'Severn' ise annemin kızlık soyadıydı. Ama üç yıldan sonra bu ayrıntıları hatırlayacağını sanmam.» Sözleri, genç kadının yüzüne çarpan kırbaç darbeleriydi sanki. «Hatırlamadığın başka şeyler de var, öyle değil mi?»

Kim alçak bir sesle, «Böyle şeylere gerek...» diye kekelediyse de, başı aniden zonklamaya başlayınca, susmak zorunda kaldı.

Luke, «Bal gibi gerek var,» diye devam etti. «Gerek var, Kim Sheridan. Tatlı sesli ve dişilik dolu Miss Kim Sheridan...»

Genç kadın şiddetli bir ıstırapla sarsıldı. Hem artık Luke'un, beyninde çınlayan acımasız sesine de dayanamıyordu. Ani bir hareketle genç adamın yüzüne güçlü bir tokat attı. Tokadın sesi çok uzaklarda yankılanmıştı sanki. Luke onu yakaladığı gibi kendisine doğru çekti. «Beni dinleyeceksin,» diye homurdandı. «Dinleyeceksin...»

Kim olanca gücüyle çırpınırken, «Bırak beni,» diye bağırıyordu. Sonunda Luke'un çelik pençelerinden kurtulabildi. Aynı anda genç adam da onu bırakarak dönmüş ve masaya yaslanmıştı. Yüzü, ne yaptığını anlamışçasına bembeyazdı. Kim hızla odadan fırlayarak koşup mutfağa girdi. Yumruklarını ağzına bastırmıştı. Her yanı titriyordu. Sarsak hareketlerle masanın yanındaki iskemleye çöktü. Luke onu bulduğu zaman aradan yalnızca bir dakika geçmişti. İçeri girip kapıyı ardından sıkıca kapadı. Bir sıçrayışta ayağa fırlamıştı Kim. Gözleri fıldır fıldır, ümitsizce, kendini savunabilecek silaha benzer bir şey arıyordu. Genç adam haşin bir sesle, «Meraklanma, sana dokunacak değilim,» dedi.

«Öyleyse, olduğun yerde kal.»

«Peki. Olduğum yerde kalacağım. Söylemek istediğim yalnızca...»

«Af dileyeceksen, boşuna zahmet etme.»

Ne var ki, Luke'un karşılığı çok şaşırtıcıydı. «Af dileyecek falan değilim. Şunu belirtecektim: Eğer yine biri telefon eder de Nicholas Severn'ı ararsa, onlara böyle birini hiç tanımadığını söylemeni istiyorum.»

«Nedenmiş o?»

«Çünkü ben bir müşteriyim. Sen ise, daha bu sabah bana hatırlattığın gibi, burada çalışıyorsun.»

«Bu senin o kaba davranışından çok önceydi. Ayrıca, canın istediği zaman buradan çekip gidebilirsin.»

«Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok. Ama gitmek istersem, senden izin alacak değilim kuşkusuz. Bilmem, ne demek istediğimi açıkça anlatabildim mi?»

Dikildiği yerden yayılan güç, kudret ve öfke dalgası Kim'i çepeçevre sarmaktaydı. Onun sert ve soğuk gözlerinden bakışlarını kaçırırken, «Ne demek istediğini açıkça anlattın,» dedi. «Burada olduğunun duyulmasından madem o kadar korkuyorsun, ben de bir soran olursa, Nicholas Severn adlı birini hiç tanımadığımı söylerim.»

«Korktuğum falan yok. Yalnızca rahat bırakılmak istiyorum.»

«Bana ne... beni zerre kadar ilgilendirmez.»

«Çok doğru.»

«Sorun kalmadı. Eğer istediklerinin hepsini söylediysen, artık gitmeni tercih edeceğim.»

Bu sözleri kısa bir sessizlik izledi. Sonra Luke, «Peki,» diye mırıldandı. «Gidiyorum.»

Tam dışarı çıkmak üzereyken Kim atıldı. «Dur bir dakika... Ya seni gerçek adınla biri ararsa, ne demem gerek?»

«Gerçek adımla arayamazlar. Burada olduğumu hiç kimse bilmiyor.»

«Ama Nicholas Severn arandığına göre, biri tahmin etmiş besbelli.»

«Yalnızca bir denemeydi, o kadar.»

Bu sırada Luke genç kadını tepeden tırnağa kadar dikkatle süzmekteydi. Kim kızardı. Sonra aceleyle, sinirli sinirli sordu.

«Peki, telefonla konuştuğun sırada neden o gülünç İskoç şivesini taklit ettin?»

Genç adam hafifçe gülümsedi. «Neden mi? Sesimin tanınmaması için kuşkusuz.»

Kim çenesini meydan okurcasına yukarıya kaldırdı. «İşte... korktuğun belli oldu.»

«Tanrım... Aptal mısın sen? Evet, benim peşimdeler, ama yazdığım kitap için, canımı almak amacıyla değil. Hayatta hiç kimse beni korkutamadı. Hatta sen bile... Ama ben huzur ve sessizlik istiyorum. Yoksa bunlar, senin anlayamayacağın kadar güç kavramlar mı?»

Genç kadın, «Öyleyse şu anda huzur ve sessizlikle başbaşa kalamadığın da bir gerçek,» diye karşılık verdi. Ama, 'hatta sen bile' sözcükleri, üzerinde umduğundan daha fazla etki yapmıştı. «Zamanının büyük bir bölümünü tartışarak harcadığını görüyorum da.»

«Seninle tartışarak mı?» Birden yumuşayan bu ses tonu, Kim'in ürpermesine neden olmuştu. «Yok canım. Seninle başa çıkabilirim. Söy-

ledim ya... Sen hiçbir anlam ifade etmiyorsun.»

«Defol...»

«Gidiyorum. Çünkü zamanımı senin gibi iki yüzlü biriyle harcamaktansa...»

Kim nefes nefese genç adamın üzerine saldırdı. Ne yapacağını kendisi de bilmiyordu. Ama tek isteği, bu sözleri daha fazla dinlememek için, onu mutfağın döşemesine sırtüstü sermekti. Ancak bu, bir dağı yerinden oynatmak kadar olanaksızdı.

Luke bir hamlede kolunu yakaladığı gibi büktü, sırtını kendisine çevirdi. Bu durumda, örümcek ağına yakalanmış sinek kadar çaresizdi genç kadın. Luke, «Seni gidi namussuz,» diye homurdandı. Gözleri öfkeden kapkara kesilmişti. «Tanrım... Seni nasıl da...»

«Dövmek istiyorsun, değil mi? Hadi, durma...» Genç kadın nefes nefeseydi. Hem kolunu tutan elin etkisi, hem de korkuyla zangır zangır titriyordu.

Luke acımasız bir sesle, «Aslında hak ettiğin bu,» dedi. «Ama ben kendimi alçaltamam.»

«Olduğundan daha da alçalamazsın zaten hay... hayvan...»

Bu çığlıktan sonra Kim kurtulmak için olanca gücüyle çırpınmaya koyuldu. Ama bu olanaksızdı. Sonra Luke hiç beklemediği bir anda onu hızla kendisine doğru çekti. Saçlarını tutup başını geriye eğdi ve barbarca bir şiddetle öptü. Kim, erkeğin dudaklarının kendi dudaklarını ateş gibi kavurduğunu hissediyordu. Sonra genç adam onu yavaşça bırakarak karşısında dikildi. «Yalnızca, nasıl olduğunu hatırlamak istemiştim,» dedi. «Artık hatırladım. Merak etme, sana

bir daha dokunacak değilim. Bu deneme, bana bir ömür boyu yeter.»

Sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

Yıkılmıştı Kim. Kendini korkunç bir şekilde aşağılanmış hissediyordu. Gözyaşlarına engel olamadı. O sırada mutfak kapısının çarpılarak kapatıldığını işitti. Yalnızdı artık. Titreyerek iskemleye çöktü. Unutabilmek için onca güç harcadığı olayları yeniden hatırlamaya başladı. Gözlerini elleriyle örtmüş otururken, Luke'un yüzünü üç yıl önceki gibi görebiliyordu. Kendisini, onun en yakın dostunun kolları arasında bulduğu andaki gibi... Gerçeği açıklayabilmesi için ufacık bir şans bile tanınmamıştı Kim'e. Belki de en fazla üzüldüğü, Luke'un, Paul'ün sözlerine inanmayı tercih edişiydi. Evet... her şeyi çok iyi hatırlıyordu. Orada, Paul'ün evindeydiler. Luke'dan yediği sert yumruktan sonra Paul kendisini toparlayarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Kocası bembeyaz bir yüzle, «Demek ki her şey gerçekmiş,» demişti. «Sırtımı döner dönmez bu herifle kırıştırmaya başlıyormuşsun. Üstelik sana güvenmeme, hem de tümüyle güvenmeme karşın.»

Kim, Luke'un sözlerinin anlamını kavradığı an kusacak gibi olmuştu. «Ama ben yalnızca...» diye başlamış; ne var ki, dudağından kanlar akan Paul o sırada ayağa kalkmış ve Kim'in sözlerini ağzına tıkayarak,

«Sana söylemiştim, Luke,» demişti. «Ama sen bana inanmamıştın. Şimdi... defol evimden.»

Ve gitmişti Luke. Kim de onu bir daha hiç görmemişti. Arabasına çarpıncaya kadar. Kocası gittikten sonra Paul'e dönmüş ve, «Neden... Ne-

den?..» diye fısıldamıştı.

Paul ekşi bir gülümsemeyle, «Eğer ben sana sahip olamayacaksam, o da olamayacak,» demişti.

«Benim... benim için hiç... hiçbir anlam ifade etmediğini... biliyorsun, değil mi?»

«Evet, ama o bunu bilmiyor, ne yazık. Luke'un tam zamanında gelmesini kim ayarladı sanıyorsun? Ben... Bekledim, dinledim ve tam zamanında da seni öptüm, öyle değil mi?»

Kim, «Sen çıldırmışsın,» demişti. «Gidip ona her şeyi anlatacağım.»

«Artık çok geç. Sana aldırmaz. Ona, seviştiğimizi söylemiştim.»

«Nee?..»

«Uzun süredir seviştiğimizi söyledim. Eğer evleneceğinizi düşünseydim, ikinizi tanıştırır mıydım hiç? Kim... bana bir şans daha tanı.»

Genç kadın, «Seni bir daha asla görmek istemiyorum,» diye haykırarak dışarı fırlamıştı. Gerçekten, o günden sonra ne Paul'ü, ne de Luke'u görmüştü. Zaten bu olaydan bir hafta kadar sonra annesinin ölümü iyice çökertmişti onu. İşte o zaman Emma kendisine kucak açmıştı.

Kim doğrulup pencereden dışarıya baktı. Dersini öğrenmişti artık. Hiçbir erkeğe güvenmiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Emma o akşamüzeri telefon etti. Kuzininin hastanede kalmasını sağlamakla ne kadar iyi ettiğini Kim şimdi daha iyi anlıyordu. Otel işleriyle uğraşmak hem birçok şeyi hatırlamasına engel olmuş, hem de üzerine çöken üzüntüyü dağıtmıştı. Ama, Luke'un, diğerlerinin yanındaki davranışları da hayli garipti doğrusu. Akşam yemeğinden sonra televizyon seyrederlerken genç adam kahve masasını getirmesine yardım etmişti. Miss Dines son derece azametle hareket ediyordu. Doğal şartlar altında, olanları gayet eğlenceli bulabilirdi Kim. Ancak koşullar hiç de doğal değildi o sıra. Tam oturma odasından çıkarken Miss Dines'ın kulak tırmalayıcı sesini duydu. «Gelin, buraya oturun, Mr. Savage.» diyordu 'canavar'. «Bu koltuk, oradaki iskemleden çok daha rahat.»

Kim kapıyı kaparken, 'Tanrım,' diye düşündü. 'Eğer şu kadın, gerçeklerin yarısını bilseydi.' Ama böyle bir şey asla olmayacaktı. Sonra bunları aklından silerek, az önce kendisine ısmarlananları içinden tekrarlamaya koyuldu. 'Bir kakao, bir meyva suyu, bir kahve ve limonlukta çalışmasını sürdüren Albay Pickering için de bir çay...'

Acaba Luke, albaya kendisinin de bir yazar olduğunu söylemiş miydi? Bunu sanmıyordu.

Rykin oteline, sessizlik ve huzur için geldiğini söylemişti genç adam. Onun yazar olduğunu kendisinden başka bilen yoktu herhalde. Zaten o da bunu bir rastlantı sonucu öğrenmişti. Aslında, Nicholas Severn adını biliyordu. Ama onun, Luke Savage olacağı, kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. İlk kitabı, birkaç ay önce yayınlanmıştı galiba. Birden heyecanlandığını hissetti. Bu belki de birlikte oldukları sırada yazmaya çalıştığı kitaptı. Hatta filme bile çekilmişti. Adı da 'Kördüğüm'dü.

Mutfağa girip suyu ve sütü ateşin üzerine koyduğu sırada Mrs. Barnes göründü. Kilerden geliyordu. «Her zamanki siparişler mi?» diye sordu.

«Evet. Çay, kahve, kakao ve meyva suyu. Oh... Acaba neden hepsi aynı şeyi istemezler?»

Kadın güldü. «Neden olacak, onlar müşteri de ondan. Yalnızca dört kişi olduklarına şükret. Bir zamanlar, gece yatacağı sırada, 'İlle de Rus çayı isterim,' diye tutturan bir müşterimiz vardı.»

Luke'u aklından çıkarmayı başaran genç kadın, «Bunları sen götürür müsün?» diye sordu. «Albay limonlukta. Bu akşam erken yatmak istiyorum, Mrs. Barnes. Böylece yarın sabah kahvaltıyı ben hazırlayabilirim.»

«Bundan emin misin? Albert ile birlikte yapabiliriz, biliyorsun. Buraya, bu kadar iş...»

«Buraya bu kadar iş yapmaya gelmedim, ama bunların altından kalkabilirim. Emma'ya hastaneye gitmesini söyleyen bendim, unuttun mu? Sabah altıda kalkacağım. Siz sekize kadar oyalanabilirsiniz.»

«Olanaksız. Özellikle yorgun olduğum zamanlar fazla uyuyamam. Yedide kalkarım.»

«Pekâlâ, Mrs. Barnes. Yedide görüşmek üzere.»

«Oldu. İyi uykular, yavrum.»

Kim hafifçe esnerken, «İyi uyuyacağımı umuyorum,» dedi. «Çok yoruldum.»

Günün soğuk, kurşuni alacakaranlığında kalkıp giyindikten sonra, mutfağa inerek, sepetinde uyumakta olan Fiona'yı uyandırdı Kim. Sonra kapıyı açıp onu dışarı salıverdi. Buz gibiydi hava. Böylece genç kadının günü başlamış oluyordu. Su dolu tencereleri ateşin üzerine koydu, ateşi yaktı, kahvaltı tabaklarını hazırladı ve her şeyin yerli yerinde olup olmadığını anlamak için yemek salonuna geçti.

Herkes daha uykudaydı. Mutfakta günün ilk çayını içerken, güneş ışınlarının çevreyi yavaş yavaş aydınlatmaya başladığını gördü. Hafif sis, havanın sıcak olacağını müjdeliyordu. Kim ateşin önündeki sallanan iskemleye oturarak hafifçe bir şarkı mırıldanmaya başladı. Günlük programı kafasında yapıp bitirmişti. Yemek salonunun pencereleri silinecekti önce. Arkasından kahvaltı servisi, sonra elektrikli süpürgeyle temizlik, daha sonra...

Ve programı özenle uygulamaya başladı. Ama daha pencereleri silerken, bir otel yönetmenin gerçekten güç iş olduğunu kabul etmişti. Güçtü gerçekten. Ancak, çok da zevkliydi.

Saat yedide camlar temizlenmiş, pırıl pırıl olmuştu. Su dolu kovayı alıp mutfağa bıraktıktan sonra, daha kalkmamış olan karı-koca Barnes'

lara bir tepsi içinde çaylarını götürdü. Ve işte o zaman, tüm iyi niyetine karşılık, günün korkunç bir terslikle başladığını anladı.

Kapıyı vurdu. Cevap çıkmayınca, bu defa daha hızlı denedi. Kimse karşılık vermiyordu. «Mrs. Barnes...» diye fısıldadı. Sonra, «Mrs. Barnes...» diye tekrar seslendi.

Bir inilti geldi kulağına. Sonra da içerde devrilen bir şeyin gürültüsü... Bilinmeyen bir korkuyla ürperdi. Neler oluyordu? Kapının tokmağını çevirdi. Ama kapı kilitliydi. Sonra çok derinlerden, adının söylendiğini duydu. Birisi, «Kim...» diye inlemişti.

Tepsiyi yere bırakan genç kadın, «Kapıyı açabilir misin?» diye seslendi. Sonra da eğilip gözünü anahtar deliğine uydurdu, ama bir şey görmek olanaksızdı. O zaman, «Mrs. Barnes,» diye bağırdı. «Eğer sesimi duyuyorsan, elinle bir yere vur.»

Sonra kulağını kapıya yapıştırarak bekledi. Hafif bir tıkırtı duymuştu. «Hasta mısın?» diye seslendi. «Eğer hastaysan, bir kere daha vur.»

Tok bir ses işitti Kim. Bunu derin bir sessizlik izledi. Artık korkmuyordu. Okulda bu gibi olaylarla uğraşmaya alışmış olan beyni bir motor gibi çalışmaya başlamıştı. «Cevap vermeye uğraşma,» diye seslendi. «Yardım getirmeye gidiyorum. Hemen dönerim.»

Aslında yardım isteyebileceği tek bir kişi vardı ne yazık. Ama o anda, Barnes'ların hayatından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Birkaç saniye sonra Luke'un odasının önündeydi. Kapıya hızla vurdu. Az sonra yarı uykulu bir ses işitti.

«Kim o?»

«Benim... Kim... Lütfen gelebilir misin?»

«Ne halt etmeye...»

Aynı anda kapı ardına kadar açıldı ve Luke eşikte göründü. Saçları dağınıktı. Sırtına aceleyle bir ropdöşambr giymişti. «Ne halt etmeye...» diye yeniden başladı. Ama aklına gelen diğer küfürleri sıralamaya fırsat vermeden Kim genç adamın sözünü kesti.

«Barnes'lar... Yani kâhyayla kocası... Herhalde ağır hasta olmalılar. Odalarına da giremiyorum.»

Luke birdenbire ayılmıştı. «Odaları nerede?» diye sordu.

«Yukarıda. On beş numara.»

«Bir saniye bekle. Pantolonumu giyeyim. Demek kapıları kilitli? Git, kapıların çoğuna uyan ana anahtarları getir.»

Kim olanca hızıyla aşağıya koşarken, bir yandan da, 'Benim aklıma neden gelmedi?' diye düşünüyordu. Anahtarları kapıp yukarıya fırladığında, genç adamın on beş numaralı kapının önünde beklemekte olduğunu gördü. Luke anahtarları alıp denemeye başladı. Üçüncü anahtar kilidi açmıştı. İçeriye kısaca bir göz attıktan sonra, «Koş, doktora telefon et,» dedi. Hiç vakit kaybetmiyordu. Genç kadın yeniden aşağıya inerken Luke'un, «Kim doktora telefon etmeye gitti,» diyen sesini duydu. «Kalkmaya çalışmayın.»

Telefonda ne demesi gerektiğini bilmiyordu daha. Ama Luke işi devraldıktan sonra, oldukça rahatladığını hissediyordu. Ahizeyi alıp doktorun numarasını çevirmeye başladı.

Olayın yarattığı şok kısa bir süre sonra etki-

sini gösterdi. Kahvaltıyı hazırlarken elindeki tabaklardan birini yere düşürdü Kim. Hemen bir iskemleye oturup içinden, ona kadar yavaş yavaş saydı. Sonra ellerini ileri doğru uzattı. Parmakları titriyordu. Büyük bir güç harcayarak kendini sakinleştirmeyi başardıktan sonra derin nefesler alarak ayağa kalktı. 'Moralimin bu kadar bozulmasına hiç gerek yok,' diye düşündü. 'Bu oteli, tek başıma da olsa yöneteceğim.'

Barnes'lar gittikleri akrabalarında neden karides kokteyli yemişlerdi sanki? Alt tarafı orada bir saat kalmışlardı. Ama olan olmuştu işte. Gece yattıkları zaman, zehirlenme tüm etkinliğini göstermeye başlamıştı. Doktorun yaptığı açıklamaya bakılırsa, köyde beş kişi daha aynı nedenle tedavi altına alınmıştı.

Aradan iki saat geçmişti. Kim önce kız kardeşlerin ince, cırtlak seslerini, ardından da albayın kükreyişini duydu. Vakit gelmişti işte. Yutkundu. Salamlar, sosisler ızgarada kızarıyor, beş tane yumurta da kaynar suda haşlanıyordu. Tüm yapacağı, bunları yemek salonuna götürmekti.

Tam o sırada mutfak kapısı açılarak Luke içeri girdi. Hiç duraklamadan, «Doktor, gelip yardımcı olabilecek bazı kimselerin telefon numaralarını verdi,» dedi. Sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. «Aradım, ama hiçbiri olumlu cevap vermedi. Yılın bu mevsiminde buralarda personel bulmak pek güç herhalde.»

«Biliyorum. Aksi olsa şaşardım zaten. Her neyse... İdare edeceğim.»

«Başaramazsın.»

«Başka bir seçeneğim yok. Kahvaltıyı hazırla-

dım bile. İzninle...» İçeriye götüreceği tabakları saymaya başladı. Luke sordu.

«Kahvaltı ettin mi?»

«Hayır. Ama sonra ederim.»

Bir yandan da, 'Neden çekip gitmiyor?' diye düşünüyordu. Luke olumsuz bir ifadeyle başını salladı.

«Tek başına asla başaramazsın. Bunun farkındasındır umarım. Bugün, yeni müşteriler bekliyor musunuz?»

«Hayır. Gelecek hafta bir çift gelecek. Ama o zamana kadar yalnızca siz dördünüz varsınız. İzin verirsen... Kahvaltı hazır, içeri götürmek istiyorum.»

«Kuzinini buraya çağırabilir misin?»

«Hayır. Hem bu olayı kesinlikle bilmemesi gerek. Onun yeri kocasının yanıdır.»

«Öyleyse yapacak başka şey kalmadı. Tekerlekli sehpayı hazırla. Üzerine üç porsiyon kahvaltı yerleştir. İçeri ben götüreceğim.»

«Üç mü?.. Ama...»

«Ben kendi kahvaltımı burada edeceğim. Personel, yemeğini mutfakta yer, öyle değil mi?»

«Espri anlayışın, gerçekten çok şaşırtıcı.» Kim' in dudakları titremeye başlamıştı. «Ama seni hiç de komik bulmuyorum.»

«Komiklik falan yaptığım yok. Aksine, son derece ciddiyim. Yardıma ihtiyacın vardı, işte buldun. Hadi, ne bekliyorsun hâlâ?»

Salam ve sosisler birbiri ardından tabaklara yerleştirildi. Bir an bakışları karşılaştı. Genç adamın gözleri hayli sertti. Kim, «Ger... gerçekten yardım edecek misin?» diye sordu.

«Evet. Ne var?.. Bunu pek mi garip buluyor-

sun? Ama değil. Nedenini, daha sonra... Durumu diğer müşterilere açıkladıktan sonra anlatırım. Hmmm... Bunlar hazır. Yumurtaları sıcak tut, ekmekleri de kızartmaya başla. Şimdi dönerim.»

On beş dakika sonra mutfaktaki masaya oturmuş, birlikte kahvaltı ediyorlardı. Genç kadın başını tabağından kaldırarak, «Neden?..» diye sordu. «Neden?..»

Luke omuzlarını silkti. «Hiç senin sabahki durumuna düşmüş birini görmemiştim bugüne kadar. Eğer yıllardan beri burada çalışıyor olsaydın, sorun kalmazdı. Ama bu işte tecrübesizsin. Ben yemek pişirebilir, hatta toz bile alabilirim. Buraya kitap yazmak için geldim. Ayrıntılarla seni sıkmayayım, ama konu Rykin gibi bir otelde geçiyor. Aslında kitabıma aktardığım yeri hissetmek de istiyorum. Onun için, işin biraz daha derinlerine dalmak beni rahatsız etmeyecek. Ayrıca, Miss Dines'la albaydan da kurtulmuş olacağım. Doğrusu, albay fena adam değil. Ama çöllerde geçen savaş serüvenlerini üç defa dinlemek, adama fazla geliyor. Bir sülükten farksız olan Miss Dines'a ise hiç dayanamıyorum.» Dimdik genç kadına baktı. «Kısacası, nedenlerimin tümü de bencilce.»

Kim genç adamın bakışlarını karşıladı. Ama Luke'un gözlerinde hiçbir değişiklik yoktu. Gayet ifadesiz bir sesle, tam bir yabancı gibi konuşuyordu. En iyisi de buydu zaten. Ayrıca, anlattıklarının tümü de son derece mantıklıydı. Aslında yardıma öylesine ihtiyacı vardı ki.

Usulca, «Öyleyse... teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Söyleyecek başka şey bulamıyorum.

Başım hâlâ...»

«Söylemene gerek yok. Madalya almak istiyor falan değilim.» Sesi giderek sertleşiyordu. «Ve ne olursa olsun, tümüyle birbirimizin yabancısıyız.»

«Tamam.» Tek çıkar yol buydu gerçekten. Öyle olması şarttı. «Ama... senin yazıların?..»

«Zaman bulurum. Akşamları yazarım. Zaten Barnes'lar da birkaç gün içerisinde iyileşirler.» Kalkıp tabağını lavaboya götürdü. «Kahve ister misin?»

«Ben yapayım.»

«Sen önce kahvaltını bitir. Ben pişiririm. Şu köpek... Ne zaman yemek veriliyor ona?»

«Oh, akşamüzerleri.»

«Birkaç gün içinde gerekecek tüm gıda maddelerinin bir listesini yapmalısın. Otelin dipfrizi var mı?»

«Evet. Ağzına kadar da dolu.»

«Sonra bir denetlerim.» Kim'e bir fincan kahve uzattı. «Çok eskiden, öğrencilik yıllarımda, bir lokantada çalışmıştım. Bu nedenle endişelenmene gerek yok. Patates kaynatıp tavuk kızartmasını gayet iyi bilirim.»

Genç kadın, «Endişelenmiyorum,» dedi. «Nasıl olsa olan oldu. Ümitsizlik dönemini de atlattım. İdare ederiz.»

«Evet. Üstelik onların...» Başıyla yemek salonuna işaret etti. «Farkına bile varmayacaklarına dair bahse girebilirim.»

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Kim ahizeyi alarak, «İyi günler, buyurun, Rykin oteli,» dedi.

«Mr. Savage'la konuşabilir miyim acaba?»

Esrarlı bir havayla, fısıldar gibi konuşan bir kadın sesiydi bu. Kim yalnızca bir saniye tereddüt etti. Aynı zamanda da, uyarmak ister gibi Luke'a bakıyordu. Genç adam hayır anlamında başını sallayıp kendisine doğru ilerlediği sırada Kim, «Üzgünüm,» dedi. «Ama bu isimde bir müşterimiz yok.»

«Emin misiniz? Ayrıca, kiminle konuşuyorum?»

Kadının o sırdaş ve fısıltılı sesinde, Kim'i rahatsız eden bir şeyler vardı. Gayet tatlı bir sesle, «Şu anda, yöneticiye vekâlet ediyorum,»diye karşılık verdi. «Ayrıca, verdiğiniz isimde kimsenin burada olmadığından da kesinlikle eminim. Bu bölgedeki başka otelleri de aramış mıydınız?»

«Buna gerek yok.» Ses sertleşmişti. «Bakın... bir başka isim de vermiş olabilir. Eğer kendisini tarif edersem...»

«Sanırım, otelimizde kalan hiçbir müşterimiz tarifinize uymayacaktır, madam.» Luke'un sırıtmaya başladığını fark etti. Söylenen her sözcüğü duyduğu açıktı.

O sırada kadın, «Yaklaşık bir seksen beş boyunda, esmer, yakışıklı bir erkek,» diye devam etti. «Siyah saçlı... Gayet spor giyinir.» Sonra durdu. Sanki Kim'in bu tanımı onaylayacağını umar gibiydi.

Ama Kim muzip bir tavırla, «Oh, bekleyin,» diye atıldı. «Müşterimiz Albay Pickering mi acaba? Gerçekten hayli uzun boyludur. Söyle... elli beş yaşlarında falan. Saçları da... Ama... ama... şey... Adamın başında pek saçı yok galiba madam. Acaba aradığınız kimse o...»

Aynı anda karşı taraf, telefonu çarparak ka-

padı. Luke başını sallıyordu. «Eğer bir daha a-
-arsa, en iyisi ben cevap vereyim,» dedi.

«Aslında çok da iyi olur. Hanım, galiba hayli öfkelendi.»

Luke, «Evet,» diye mırıldanarak döndü. Arayanın kim olduğunu söylemek istemiyordu besbelli. Kim'in de bunu öğrenmeye hiç niyeti yoktu nasıl olsa. Kahvesini bitirmek için fincanı aldığı sırada, 'Bundan sonra bakalım ne olacak?' diye düşündü.

Kim kahverengi Rolls-Royce'u, yatak odasının penceresinden gördü. Hayranlıkla bakarken görkemli araba adeta kayar gibi otelin önüne yaklaşarak girişin önünde durdu. Genç kadın ok gibi fırlayarak merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Yarı yolda neredeyse Luke'la çarpışıyordu. Genç adam onu yakalayarak düşmesini engelledikten sonra, «Ne halt etmeye böyle...» diye başladı. Ama Kim nefes nefese Luke'un sözünü kesti.

«Bir araba... Rolls-Royce... Görmeliydin...»

«Aman Tanrım!.. Olamaz!.. Ne renkti?»

Bir an tereddüt etti Kim. Sonra, «Eflatun...» dedi. Ama hemen arkasından, «Hayır, hayır... kahverengiydi,» diye atıldı.

Luke ağır bir küfür savurdu. Sonra, «Bak, Kim,» diye mırıldandı. «Bağışla, ama geleni muhakkak savman gerek. Ne istersen söyle, ne istersen yap, ama adamı geri gönder. Beni ne gördün, ne de tanıyorsun.»

Dış kapının açılıp Fiona'nın da havlamaya başladığını duydukları an, Kim, «Ya araban...» dedi telaşla. «Tam kapının karşısında duruyor.»

«Tüh... Allah kahretsin...»

«Neyse... Elimden geleni yapacağım. Kim... Kim o adam?»

«Kim mi?.. Ivan Zolto... İşin en kötü yanı, olumsuz cevapları kolay kolay kabul etmeyen bir insandır.»

«Bu bilgi için teşekkürler,» dedi genç kadın. Yavaş yavaş basamakları inmeye koyuldu. Sonra, antrede bir aşağı bir yukarı volta atan son derece iriyarı bir adam gördü. Adam başını kaldırınca, «Ah, hele şükür bir canlı görebildim,» dedi. Telefonda Nicholas Severn'ı soran sesti bu.

Kim tüm şirinliğiyle, «Bağışlayın, efendim,» dedi. «Yoksa beklettim mi? Buyurun... size nasıl yardımcı olabilirim?»

«Birisini arıyorum,» dedi iri yarı adam. «Müşterilerinizden birisini...»

«Öyle mi? Adını söyler misiniz lütfen?»

«Adı... Nick Severn. Onu, Luke Savage ismiyle de tanıyabilirsiniz.»

Kim üzülmüş gibi bir tavır takınarak, «Ne yazık...» diye mırıldandı. «Çok üzgünüm ama...»

Adam gülmeye başladı. Bu önce bir kahkaha gibi başlamış, sonra arslan kükremesi gibi otelin dört bir yanını sarmıştı. «Bunu o mu emretti?» diye sordu. «Yani, burada olmadığını söylemenizi?»

«Korkarım, ne demek istediğinizi anlayamadım.» Kim son derece ciddi bir tavır takınmaya çalışıyordu.

«Sevgili yavrum. Beni asla kandıramazsın. Arabası dışarda duruyor. Onun için... Söyle bakalım, adamım nerede?»

O sırada Luke'un sesi duyuldu. «Buradayım,

Ivan. Geliyorum.» Ve genç adam merdivenlerden inmeye başladı. Ivan haykırdı.

«Sevgili oğlum!» Sonra büyük bir ayı gibi onu kucaklayıp Kim'e döndü. «Gördünüz mü?.. Biliyordum. Neden burada saklanıyorsun? Söyle bakalım?»

«Çalışıyordum.»

«Yaa... Demek çalışıyordun?.. İyi, iyi de tüm bu esrarengiz davranışlara ne gerek var? Biliyorsun, seninle bazı şeyleri konuşmalıyız. Örneğin, yazmakta olduğun kitap... Onu görmek istiyorum. Evet, kitabın konusunu ve geçtiği yeri söylemiştin. Ama ben de, o kadar övdüğün bu güzel 'Göller Bölgesi'ni görmek istedim.»

«Bak... Neden birer kahve içerken konuşmuyoruz?»

«Kahve... Kahve mi?.. Kim içer onu?» Aceleyle ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkardı. «İşte votka, sevgili arkadaşım. İki kadeh rica edebilir miyim, Miss...»

«En iyisi sizleri tanıştırayım,» diye araya girdi Luke. «Kim... Bu bey dünyaca ünlü Ivan Zolto... Kendisini tanırsın. Hanımefendi ise, şu anda Rykin otelini birlikte yönettiğimiz Miss Kim Sheridan...»

«Otel mi işletiyorsun? Sen beni işletiyorsun galiba, sevgili oğlum...» Ivan dev gibi gövdesiyle Kim'e döndü. «Otel işletmek de nereden çıktı? Luke benim için bir kitap yazıyor, öyle değil mi?»

Kim sıkıntılı sıkıntılı, «Doğru,» diye kabul etti. «Ama...»

O sırada Luke atıldı. «En iyisi, ben Ivan'a neler olduğunu anlatıncaya kadar sen iki kadeh

getiriver. Oturma odasında olacağız.» Sonra kolunu iriyarı adamın omuzuna atarak ilerledi. Bir yandan da açıklıyordu. «Bak... Personelden üç kişi birdenbire hastalandı. Kim de tek başına kaldı o zaman.»

Sesi giderek uzaklaşmış, sonunda duyulmaz olmuştu. Genç kadın kendini birden egzotik bir rüya görüyor sandı. Sonunda her şey düzelecekti herhalde. Ayrıca artık, 'Acaba bundan sonra ne olabilir?' diye düşünmesine de gerek yoktu. Çünkü inanılması olanaksız bazı şeylerin gerçekleşeceği kesindi.

Kim kadehlerle oturma odasına döndüğü zaman, Ivan'ın, «İşte bu harika...» dediğini duydu. «Konuya söylediğin gibi girip okuyucuyu kavrayıvermek... Bunu beğendim.» Sonra başını kaldırıp Kim'i, altın rengini hatırlatan parlak gözleriyle süzdü. «Üstelik burada kaldığım sürece sizleri hiç üzmeyeceğim.»

Genç kadın çaresizlik içinde Luke'a baktı. Doğru mu işitmişti acaba? Ama ne yazık ki genç adamın gözlerindeki ifade, doğru işittiğini söylüyordu. Allahtan, Luke yine de savunmaya geçti.

«Ama Ivan, nasıl olur? Sen her şeyin en iyisine alışıksın. Biz ise, otel işletmeciliği konusunda çok acemiyiz. Doğru düzgün yemeğimiz bile yok.»

«Ah... Basit hayat... Ne kadar güzel bir değişiklik... Espri anlayışımı körüklemeye başladı. Tıpkı o eski günlere benzeyecek. Hem kitabın hakkında da bol bol konuşabiliriz.»

Kim bir saniye gibi kısa bir sürede, Luke'un gözlerindeki çaresizliği okudu. Sonra kendini tu-

tamayarak gülmeye başladı. Bunun belirgin bir nedeni yoktu, ama kendisini bir türlü engelleyemiyordu. Derken Ivan da ona katıldı. Yer gök gümbürdüyordu sanki. Sonunda Kim gözlerini silerken, «Bağışlayın...» diye mırıldandı.

«Bağışlamak mı? O da nereden çıktı? Tatlısınız, Miss Sheridan, hem de çok tatlı.» Güçlükle ayağa kalktı. «Bir saniye... getirmek istediğim bir şey var. Arabada...»

Uzaklaşırken hâlâ gülüyordu. Luke, Kim'e döndü. Alaycı bir sesle, «Teşekkürler,» dedi.

Genç kadın birdenbire kendisini toparlamıştı. «Sana yar... yardım edemedim...» diye kekeledi. «Çok üzgünüm.»

«Zaten yardım edebileceğini de sanmıyordum. Neyse ki ikimizi yeniden kaynaştırdın. Ama korktuğum bir şey var. Eğer yanılmıyorsam yakında, hem de çok yakında, bir sürü yeni konuğumuz olabilir. Ivan Zolto şu anda yalnız. Ama bir taş atımı uzaklıkta, ondan haber bekleyen arkadaşları bulunuyordur.»

Kim, «Ne yapabiliriz?» diye fısıldadı.

«Korkarım, yapabileceğimiz bir şey yok. Sen, tam yol giden bir lokomotifi durdurmaya çalıştın mı hiç?»

Genç kadın, «Oh, Luke...» diye inledi. «Kendimi berbat hissediyorum.»

«Ben de pek iyi sayılmam. Aslında iyi adamdır Ivan. Ama o burada kalırsa, nasıl yazı yazabilirim ki?»

Kim dudaklarını ısırdı. «'Otelde boş oda yok,' desek?»

«Deneriz. Ama bize inanmayıp tüm odaları tek tek denetleyeceğini bil.» İçini çekti. «Peka-

lâ... Seni suçlayamam. Çünkü adamı atlatmak için elinden geleni yaptın. Oysa Ivan kişilere hemen hükmedebilir. Neyse... İdare etmeye çalışacağız.»

Kim başını kaldırdı. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Kısacık bir zaman içinde öylesine çok şey olmuştu ki, kendisini çok bitkin hissediyordu. Luke'un yüzünün değiştiğini gördü ve bu, içinin titremesine yol açtı. Kalbi hızla çarpıyordu. Genç adam, «Yapma...» dedi.

«Ben... yalnızca... elimde değil...»

Luke sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini yumdu. «Biliyorum,» dedi. Sonra ayağa kalktı. «Sen burada kal. Gidip Ivan'la biraz konuşayım.»

Yanından geçerken erkeğin, omuzunu hafifçe okşadığını hissetti Kim. Acaba bunu isteyerek mi yapmıştı, yoksa yalnızca eli mi değmişti? Bunu anlayamadı. Ama Luke'un yüzünde gördüğü ifadeyi hatırladı birden. Bir saniye, ya da daha kısa bir süre, bir zamanlar kendisine âşık olan erkeği görmüştü o yüzde.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ivan Zolto'nun arabasından alacağı, bir şişe şampanyadan başka bir şey değildi. Gelişini kutlamak için bunu içerlerken şampanyanın kabarcıkları, Kim'in burnuna kaçarak gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Ama birinci kadehten sonra dünya birden tozpembe bir renge bürünüvermişti. Ivan Zolto'nun kalıp kalmayacağı, genç kadını hiç ilgilendirmiyordu artık. Ayrıca, aklına güzel bir fikir gelmişti.

O sırada Luke elinde kadehi, şöminenin yanında dikilerek Kim'le, ona tüm filmlerini anlatan prodüktörü seyrediyordu. Aslında genç kadının fazla bir şeyler söylemesine de gerek yoktu. Ivan Zolto'ya bir dinleyici gerekti, o kadar.

İçeri albayın girdiğini gören Kim hemen onları tanıştırdı. Albay, Ivan için iyi bir dinleyici olabilirdi. Ayrıca, Albay Pickering'in aklından neler geçiyordu kimbilir! Adam belki de hatıralarının filme çekilebileceğini düşünüyordu.

Kim, Luke'a döndü. «Akşam yemeğini hazırlamamız gerek,» dedi. «Beyler... izninizle...»

Sonra aceleyle mutfağa seğirtti. Hemen ardından Luke da kaçmıştı. Onu görünce, «Bir fikrim var,» dedi, genç kadın. «Eğer Ivan Zolto'yu başımızdan savamayacaksak, o zaman onu, otelin bahçesindeki kulübede ağırlayalım. Uzun süredir kullanılmadı, ama iyi durumda olduğundan

eminim. Zaten, basit hayattan hoşlanacağını söylemişti.»

Luke alayla, «Buna inandın mı?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Ama ne önemi var? 'Ya burada kalırsınız, ya da başka hiç yer yok,' deriz. Eğer söylediğin gibi, kalabalık bir arkadaş grubu da peşinden gelecekse, başka bir seçeneğimiz kalmıyor demektir. Orada dilediğini yapabilir. Üç yatak odası, bir de salonu var. Gel bir bak istersen.»

Genç adam tereddütle, hazırlanmak için fırının üzerinde bekleyen yemeklere baktı. Sonra, «Vaktimiz var mı?» diye sordu.

«Eğer acele edersek, var.»

«Peki, hadi yürü.»

Sanki hırsız-polis oynuyorlardı. Arka kapıdan gizlice çıkarak az ilerdeki iki katlı kulübeye koştular. Yapıyı gören Luke hayretle bir ıslık çaldı. Kim kapıyı itti. «Nasıl?..»

Genç adam çevreye bir göz attıktan sonra, «Burasının kendine özgü bir karakteri var,» dedi. «Ama iyice temizlenmesi gerek.»

«Bu sorunu, bir saatte çözümleyebilirim sanırım. Nasıl?., Kalınabilir, değil mi?»

«Haklı olduğunu sanıyorum. İvan buradan ayrılmayacak. Bundan eminim. Yazmakta olduğum kitabı istiyor.»

«Ama nasıl olur? Kitabı daha bitirmedin bile, değil mi?»

«Hayır. Ama ona, konunun geçtiği yer hakkında bilgi vermiştim. Bunun ne anlama geldiğini herhalde anlıyorsundur.»

Kim şaşkın bakışlarla genç adamı süzdü. «Hayır, pek değil.»

«Eğer kitabı film için satın alırsa, ki alacağını kuvvetle tahmin ediyorum, o zaman filmi burada çekmek isteyecek. Gerçi kuzinin için bu hayli rahatsız edici bir olay, ama aynı zamanda çok para kazanacakları da kesin.»

Genç kadın durumu yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. «Yani burada, otelde mi film çekecekler?»

«Aşağı yukarı öyle. Özellikle dış bölümleri. İç bölümler, bir stüdyoda da çekilir.»

Otel Emma'yla Bill'e iyi para kazandırıyordu, ama geçireceği ameliyat nedeniyle Bill otel işletmeciliğini yavaşlatmak zorundaysa, bu durum onlar için olağanüstü bir destekti. Sonunda, «Ne diyeceğimi bilemiyorum,» diye mırıldandı.

«Öyleyse bir şey söyleme. Ben yalnızca küçük bir açıklama yaptım, o kadar.»

«Anlıyorum. Ama... bu konuda karar verecek tek kişi ben değilim.»

«Biliyorum. Ben de, neler olabileceğini anlatmaya çalışıyorum. Ivan son derece kararlı bir insandır. Şimdilik bir tür tatil yapıyor. Böyle dönemlerde çok sevecen bir kişiliğe bürünür. Ama çalıştığı zamanlar, hepimizin hayatını tümüyle değiştirir. İstesek de, istemesek de.»

Kim gözlerini yumdu. Başa çıkıp çıkamayacağını düşünmekteydi. Luke'un kendisine yaklaştığını hissedince, gözlerini açtı hemen. Genç adam, «Biliyorum,» dedi usulca. «Biliyorum...»

«Neyi biliyorsun?» diye sordu Kim. Luke'un bu kadar yakında durması, onu rahatsız ediyordu. Hâlâ bu güce sahipti demek.

Genç adam, «Sen... korkuyorsun,» dedi.

«Evet.»

«Çıkan sorunların bir bölümü bana ait. Beni bulamayacağını sanmıştım. Burada herkesten uzak, güvencede olacağımı düşünüyordum.»

Neler söylediğinin farkına varan genç adam birden sustu. Kim usulca, «Ve ben...» dedi. «Benim burada olacağımı da bilmiyordun.»

Luke, «Doğru, bilmiyordum,» dedi. Odanın içine çöken hava genç kadını garip bir şekilde etkilemişti. Aynı ortam onu da eşit derecede etkilemiş gibi, Luke pencereye doğru yürüyerek sırtını döndü. «Bilmiyordum, ama buradaydın işte,» diye devam etti. «Ancak daha önce de söylediğim gibi, geçmiş sona erdi. Biz en iyisi gidip akşam yemeğini hazırlamaya başlayalım artık. Kulübeyi Ivan'a daha sonra gösteririz. Yeteri kadar yatak malzemesi var mı?»

«Evet. Senin odanın yanındaki dolapta her şey hazır.»

«Eğer burada kalmayı kabul ederse, kulübeyi temizlemene yardım ederim.»

«Ama buna gerek yok.» Kim dehşete kapılmıştı sanki. «Zaten yeterinden fazla çalışıyorsun. Ayrıca, hem kitabını tamamlaman, hem de Ivan'la konuşman gerek.»

«Çok doğru. Ivan beni görmeye geldi. Sana yardım ederek onunla sık sık karşılaşmamayı başarabilirim. Dostları gelene kadar da Miss Dines, kız kardeşi ve Albay Pickering'le avunur. Kitap konusu ise...» Omuzlarını silkti. «Ona nasıl olsa zaman bulurum. Zaten uykuyu fazla seven bir insan değilimdir. Sabahın beşinde de gelip benimle konuşmak isteyecek değil ya.»

Sonra gidip kapıyı açtı. «Artık gitmeliyiz. Yalnız, son bir şey daha var. Eğer çekimin bir bö-

lümünü otelde yapmak isterse, bu konu hakkında konuşmayı bana bırakın.»

«Tabii,» dedi Kim.

Akşam yemeğinden sonra Ivan'ı dinleyicilerinin elinden almak hayli güç oldu. Ama bunu başararak adamı kulübeye götürdüler. Luke akşam yemeği boyunca, kuzininin hatırı için Kim'in ne kadar güç koşullarda oteli yönetmeye çalıştığının canlı bir resmini çizmeye uğraşmıştı

«Ama senin burada olmana tahmininden fazla seviniyor. Ben de öyle tabii... Onun için bu, bize en iyi çözüm gibi geldi. Senin için, gerçek bir basit hayat deneyi olacak.»

Belki yemin edemezdi, ama Ivan'ın gözlerinin yaşardığından emindi genç kadın. Adam derin derin içini çekti. Sonra, «Sen, çok iyi bir dostsun, Luke,» diye mırıldandı. «Daha geçenlerde Theodora'ya ne dedim, biliyor musun? 'Luke, en iyilerindendir.' Theodora'yı hatırladın, değil mi?»

Luke başını sallarken Kim, 'Yoksa, o kadın da mı geliyor?' diye düşündü. Genç adam sordu.

«Başka kimler var?»

«Zara... Butch ve Clinton tabii.»

Luke birden sararmış gibiydi. «Şey... Harika,» dedi. «Pekâlâ, Ivan... Şimdi istersen otele dönelim. Biz Kim'le buraya bir çekidüzen veririz Şey... sen arkadaşlarına telefon mu edeceksin?»

Ivan, «Ettim bile,» diye gürledi. «Yemekten az önce. Birkaç saate kadar burada olacaklar Seni bulduğuma o kadar sevindiler ki.»

«Bundan eminim. Aslında ben de onlarla... öhhö... karşılaşmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Zara nasıl? Her zamanki gibi güzel mi gene?»

Ivan ellerini çırptı. «Daha da güzel. Her gün giderek güzelleşiyor. Ben şanslı bir adamım, Luke.» Yüzü bir çocuğunkine benzemişti birdenbire. «Nişanlım, dünyanın en harika kadınıdır.» Susup yelken kadar büyük, kırmızı bir mendille burnunu sildi. «Daha bu sabah ayrıldık, ama bana sanki yıllardır görüşmüyormuşuz gibi geliyor. Hadi, otele dönelim. Geldiklerinde, orada olmak istiyorum.»

Yarım saat kadar sonra Luke'le Kim, kova ve süpürgelerle donanmış bir halde, kulübeye dönmüşlerdi. Genç kadın, «Ne tür insan bunlar?» diye sordu.

«Geldiklerinde, kendine, rüya görüp görmediğini soracaksın. Bu kulübenin varlığına çok seviniyorum doğrusu.»

«Yani... Çok mu kötü kişiler?»

Luke alayla güldü. «Kötü mü?.. Yoo, böyle denemez. 'Eksantrik' ya da 'garip' sözcükleri uyabilir, ama 'kötü'... Hayır...»

İçeri girip işe koyuldukları sırada genç kadın, «Theodora nasıl biri?» diye sordu. «Ivan ondan söz ederken pek hoşnut değil gibiydin.»

«Sahi mi? Oysa, rolümü pek güzel oynadığımı sanıyordum. Neyse... Theodora... Theodora'dır. Ne demek istediğimi, onu görünce daha iyi anlayacaksın.»

«Anlıyorum. Ama senin gibi bir yazarın, bazı tanımlamalar için sözcük bulmada güçlük çekeceğini ummazdım doğrusu.»

Mutfağa temizlik malzemelerini yığarken genç kadın, «Su sıcaktır,» dedi. «Ya da neredeyse ısınır. Kulübeden ayrılmadan önce sıcak su düğmesini açmıştım. Her neyse... Diğer konuk-

larımız nasıl kişiler?»

«Butch... Ivan'ın bir çeşit fedaisidir. Pankreas güreşçilerine benzer. Clinton... gerçekten üstün bir desinatördür, ama bana uymaz. Theodora'yla aralarında hem sevgi, hem de nefret ilişkisi vardır. Bazen çevre karmakarışık olur. Sıkıcı bir durum.»

«Ya Zara?.. Ivan'nın dediği kadar güzel mi?»

«Buna kendin karar vermelisin. Ivan dört defa evlenip boşandı. Bununla beşinci olacak. Zara ateşli bir çingene tipidir. Yarı Romen, yarı da... Doğrusu öbür yarısını kimse bilmiyor. Son derece keskin, zehir gibi bir dili vardır. Ama herhalde iyi bir insan olsa gerek. Ancak, yine de pek emin değilim.»

«Onları neden bu kulübede ağırlamamızı istediğini şimdi daha iyi anlıyorum.»

«Evet.» Genç kadına dikkatle baktı. «Partiler verirler.» Cümlenin anlamı tümüyle anlaşılsın diye biraz durdu, sonra devam etti. «Bunlardan birine ben de katılmıştım. Neler olduğundan tam anlamıyla emin değilim, ama iki gün kendime gelemedim.»

Kim şöyle bir yutkundu. «İyi ki Mrs. Barnes'la kocası burada olmayacaklar. Ivan ve dostlarının ne kadar kalacağını tahmin edersin?»

Luke omuzlarını silkti. «Bilmem. Ama tanıdığım kadarıyla, Ivan aynı yerde fazla kalan biri değildir.» Dalgın dalgın Kim'i süzdü. «Ancak, bir şey var.»

«Neymiş o?»

«Zara... Zara biraz... şey... kıskanç bir tiptir. Hem de huzursuz... Eğer... şey ederse... yani aklına gelirse...»

Genç kadın bir anda kavrayıvermişti. «Oh, hayır,» diye mırıldandı. «Hayır, olamaz.»

«Daha ne söyleyeceğimi bilmeden, olmayacağına, nereden hükmettin?»

«Aptal değilim. Ne diyeceğini de hemen anladım. Yani, eğer Ivan'da gözüm olduğunu sanırsa... evet...»

«Şey... Yalnızca bir düşünceydi.»

«Öyleyse, bir defa daha düşünmeni öğütlerim. Öyle kızgın kedilerle dalaşmaya hiç niyetim yok. Hem beni neden kıskanacakmış?»

Bu soruyu kısa bir sessizlik izledi. Ama Luke onun beklediği gibi bir karşılık vermedi nedense. Yalnızca, «Ivan senden hoşlandı,» dedi.

«Olabilir. Ayrıca ben de ondan hoşlandım. O kaba ve terbiyeye aykırı sayılabilecek davranışlarıyla uyuşan çok tatlı bir hali var.»

«Nee?.. Tatlı mı?..» Luke kahkahalarla gülmeye başlamıştı. «Tanrım... Bu adamın 'tatlı' sözcüğüyle tanımlandığını bugüne kadar hiç duymamıştım doğrusu.»

Kim kıpkırmızı kesilmişti. «Pekâlâ.» diye homurdandı. «İstediğin kadar gülebilirsin. Belki sana aptalca geliyor, ama bende bu izlenimi bıraktı. İşte o kadar.»

Genç adam omuzlarını silkti. «Herkes istediğini düşünmekte özgürdür tabii. Neyse... Artık temizliğe başlayabilir miyiz?»

Bir süre sonra kulübe derlenip toplanmış, tertemiz olmuştu. Luke'un oturma odasındaki şöminede tutuşturduğu odunlar neşeli çıtırtılarla yanıyordu. Tam o sırada sokak kapısı açıldı ve içeri giren Ivan gür sesiyle kükredi.

«İşte geldik. Gelin... hepiniz gelip Kim'le tanışın.»

Ve herkes içeriye girmeye başladı. İki kadınla iki erkekten oluşan bir gruptu bu. Evin içini bir anda gürültü ve kahkaha sesleri sarmıştı. Genç kadın, kimin kim olduğunu tahmine çalıştı. Oda bir renk cümbüşü içinde yüzüyordu. İlk görüşte Ivan'ın fazla frapan giyindiğini düşünmüştü. Ama çevrede salınan kırmızı, yeşil, siyah ve altın renklerinin içinde, o bile tutucu tarzda giyinen bir insan sayılırdı. Zara, siyah ve altın renkli bir kaftan giymişti. Boynu, bilekleri ve parmakları altın mücevheratla doluydu. Göz alıcı bir kızıl saçlıydı Zara. Yemyeşil gözleriyle Kim'i çabucak ölçüp biçtikten sonra elini uzatıp, «Tanıştığımıza sevindim,» dedi. Sonra dönüp hararetle Luke'u kucakladı. «Luke... hayatım... Seni yeniden görmek ne kadar güzel!»

Theodora'yı görünce, Kim, Luke'un ne demek istediğini anlamıştı. Kolay kolay tanımlanamayacak bir tipe sahipti kadın. Siyah saçlarını önünden alnına dökülecek biçimde gayet kısa kestirmiş, küçük ağzını kırmızıya boyamıştı. Kahverengi gözleri pırıl pırıl parlıyor, giydiği kızıl elbise, karşısındakini bayağı rahatsız ediyordu. Kıyafet, beyaz bir bluz ve aynı renk kovboy çizmeleriyle son bulmuştu. Tokalaşmadan önce o da Kim'i kurnazca inceledi. Sonra, «Merhaba...» diye haykırdı. «Ne kadar güzel, küçücük bir yeriniz var. Gel Clinton, Kim'le tanış.»

Kim o sırada, 'Keşke elimi yüzümü temizleyecek zamanım olsaydı,' diye düşünüyordu. Üstü başı kir içindeydi. Clinton'ı görünce biraz şaşırdı. Sarışın, mavi gözlü, ince uzun ve gayet yakı-

şıklı bir erkekti Clinton. Ayrıca grubun en tutucu biçimde giyineni de oydu. Sade, gri bir takım giymişti. İçten bir tavırla genç kadının elini sıkarken, «Merhaba,» dedi. «Tanıştığımıza sevindim.»

Sırada Butch vardı şimdi de. O zamana kadar kapı ağzında, Kim'i seyrederek sessizce beklemişti. Genç kadın onun sürekli kendisine baktığının farkındaydı. Gri-yeşil gözlü, son derece kabadayı tavırlı biriydi. Yüzünün hatları sertti. Burnu ise kırıktı. Kendisinden hiç umulmayacak derece sıcak bir gülümsemeyle, «Çok memnun oldum,» diyerek elini Kim'e uzattı.

Ivan tek tek herkesi süzdü. Sonra tatmin olmuş insanlara özgü bir tavırla, «Sevgiii çocuklarım...» diye başladı. «Birbirinizle tanıştığınıza göre, artık gelişimizi kutlamak için bir parti verebiliriz. Butch... İçkiler Rolls'da. İşte anahtarlar... Theodora, bebeğim... getirdiğin yiyecekleri hazırlar mısın?» Kim'le Luke'a döndü. «Siz de katılacaksınız, değil mi?»

«Şey...» diye kekeledi Luke. «Müşterilerin yemeklerini vermemiz gerek. Ayrıca yarın sabah da hayli erken kalkacağız.»

«Aman canım... Yalnızca bir saat kalırsınız. Eski dostunuz Ivan'ın arzusunu reddetmezsiniz herhalde.» Elinden en sevdiği oyuncağı alınan küçük çocuklara benziyordu şimdi. «Israr ediyorum. Zaten, seninle iş konuşmamız gerekiyor.»

«Eh...» Luke, Kim'e bir göz attı. «Peki, ama yalnızca bir saat için.»

Aceleyle oradan uzaklaştılar. Mutfağa girdikleri sırada Kim eliyle alnını ovuşturuyordu. «A-

man Tanrım...» diye mırıldandı. «Aman Tanrım...»

Genç adam ciddi bir sesle, «Seni anlıyorum,» dedi. «Bak, eğer istemiyorsan, ben yalnız giderim. Onların tüm sorumluluğu bana ait. Ayrıca, insanlara kolayca hükmedebildiklerini de söylemiştim.»

«Yalnızca bir saat kalacağımıza göre, sorun yok,» diye karşılık verdi Kim. «Ivan'ın gelip beni yatağımdan dışarı sürüklemesini istemiyorum.»

«Yalnızca bir saat. Söz veriyorum.»

Bir süre sonra oteldeki üç müşteri yemeklerini bitirmiş, karnı doyurulan Fiona her zamanki yürüyüşünü yapmış, sabah kahvaltısı için de her şey hazırlanmıştı. O gün Emma hastaneden telefon etmiş, Kim de ona, olanları elinden geldiğince basite indirgemeye çalışarak anlatmıştı. Ivan'ın çok yüksek bir peşinatla eski kulübeyi kiralamış olması, Emma'yı çok sevindirmişti. Mutfakta bir bardak süt içmekte olan Kim, o akşam giymek için şık bir elbiseyi nereden bulacağını düşünüyordu. Çünkü basit birkaç elbiseden başka bir şey getirmemişti beraberinde. Birden, Bill'in, hastaneye yatmadan önce Emma'ya yaş günü armağanı olarak aldığı elbiseyi hatırladı. Uzun, beyaz bir şifon elbiseydi bu. Hayli dekolte olan yakasının hemen altına altın renkli kordoneyle işleme yapılmıştı.

Aceleyle Emma'nın odasına koşup elbiseyi gardıroptan çıkardı. On beş dakika içinde hazırlanmıştı. Emma'nın lame iskarpinleri de a-

yaklarına tıpatıp uymuştu. «Teşekkürler, kuzinim,» diye mırıldanarak yeniden mutfağa indi.

Luke kendisini bekliyordu Kim'i görünce ayağa kalktı. Birkaç saatten beri kaybolmuş sanılan gerginlik birden olanca ağırlığıyla yeniden üzerlerine çökmüştü. Hava elektriklenmiş, geçmişe ait bir hatıra...

«Evet,» dedi genç adam. Sesi boğuklaşmıştı. «Hazırlandığını duydum.»

Ama bu basit sözlerin, ortamı yumuşatmaya hiçbir yararı olmadı. Sanki her ikisi de hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyor gibiydiler. Kim doğal bir sesle konuşmaya çabalayarak, «Emma'nın elbisesini giydim,» dedi. «Çünkü yanımda şık bir şey getirmemiştim.»

«Çok güzel bir elbise. Artık gidelim mi?»

Luke yine gri pantolonla beyaz kazağını giymişti. Ama hayvansal bir çekicilik vardı onda. Onunla gecenin karanlığında birlikte yürüyeceğini düşündü. O güne kadar rastladığı en güçlü erkekti Luke. Birden korktu. «Sen önden git,» dedi. «Ben hemen geliyorum. Bir şey hatırladım da...»

Ama genç adam onun ne hissettiğini sanki keşfetmişti. Kısa bir tereddütten sonra, «Önemi yok, beklerim,» dedi. «Dışarısı çok karanlık.»

«Bi... biliyorum...» diye kekeledi Kim. Ne var ki, gözlerinden tüm duyguları anlaşılıyordu galiba. Luke'un yüzünün değişip gözlerinin kısıldığını gördü.

«Oh, hayır,» dedi genç adam. «Sana ne yapacağımı sanıyorsun? Tecavüz edeceğimi mi? Sen herhalde çok...»

«Saçmalama,» diye onun sözünü kesti Kim. Luke o sırada yanına sokulmuştu. Kolunu tuttuğu an katıldığını sandı.

«Öyleyse neden...» diye başladı Luke.

«Bırak beni... öyle bir şey...»

«Öyle bir şey söyledin sayılır. Gözlerinden belli oluyordu. Benden korkuyorsun, değil mi?»

«Ne ilgisi var?»

«Sana dokunmayacağım. Bu senin için yeterli bir güvence mi? Hadi, gel... Ne kadar erken gidersek, o kadar çabuk döneriz.» Dönüp kapıya doğru yürüdü.

Bir anlık tereddütten sonra Kim de onu izledi. Kapıyı dışardan kilitleyen Luke, «Anahtarı ben alıyorum,» dedi. «Tamam mı?»

«Tamam.»

Dışarısı zifiri karanlıktı. Ağaçların arasına girdikleri zaman yine korkmaya başladı genç kadın. Aslında kulübe otele çok yakındı. Ama şimdi erişilemeyecek kadar uzak geliyordu. Kim birden sendeledi. Genç adam onu dirseğinden kavradı.

«Dikkat... Keşke bir el feneri alsaydık. Önünü görebiliyor musun?»

«Evet.»

«Neredeyse geldik sayılır. Yalnızca bir saat kalacağız. Ayrıldıktan sonra bizi özlemezler, merak etme.»

Birden kulübe pırıl pırıl, karşılarına çıkıverdi. Hem gürültü, hem de müzik sesi geliyordu kulaklarına. Kim kendisini de şaşırtan bir düşünceyle, 'Ben burada eğleneceğim,' diye düşün-

dü. Sonra içini çekerek, «Hadi, içeri girelim,» diye mırıldandı.

«Evet. Başka seçeneğimiz yok zaten.»

Kim elma suyu içtiğini sanıyordu. Ama dans ederken bir ara sendeleyip düşecek gibi olunca, meyva suyunun içine başka neler karıştırıldığını merak etmeye başladı. Ivan kadehini yeniden doldururken de sormaktan kendini alamadı.

Ivan kahkahalarla güldü. «Ah, sevgili yavrum. İçine hiçbir şey karıştırmış değilim. Yalnızca sen müthiş eğleniyorsun, hepsi bu. Öyle değil mi?»

«Evet, ama... kendimi biraz... çakırkeyif hissediyorum.» Masanın üzerinde neredeyse boşalmış votka şişesini görünce, ümitsiz bir tavırla çevresine bakındı. Luke, Zara'yla bir twiste başlamıştı o sırada. Ondan bir yardım umamazdı. Daha doğrusu, şimdilik... Yeniden Ivan'a döndü.

«Meyva suyuma votka koyuyordun, değil mi?»

«Yalnızca bir damla,» diye itiraf etti prodüktör. Yüz ifadesi o kadar masumdu ki, genç kadın gülmeye başladı.

«Sen kötü... hem de çok kötüsün, Ivan.»

«Biliyorum. Bütün arkadaşlarım da böyle söyler zaten. Her neyse... Gel dans edelim. Kimse benim gibi twist yapamaz.»

Az sonra oturma odasının ortasında çılgınlar gibi dans ediyorlardı. Haklıydı Ivan. Çok iyi twist yapıyordu. Müzik, sonuna kadar açılmıştı.

Kim az sonra kenardaki iskemlelerden birinin üzerine yığıldı. «Çok güzeldi,» dedi. «Ama şim-

di beş dakika kadar kestirmek istiyorum. Yalnızca beş dakika... Tamam mı?»

Ama sandığı gibi beş dakika değil, çok daha uzun sürmüştü bu kısa uyku. Çünkü kendisine geldiği zaman yatağındaydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hiçbir şey hatırlamıyordu. Odasına nasıl geldiğinin bile farkında değildi. Çevresine bakındığı zaman, alacakaranlıkta bir erkek siluetinin, şifon elbiseyi iskemlenin üzerine koyduğunu gördü. Yalnızca külotuyla sütyeni vardı üzerinde. Birden tümüyle ayıldığını hissetti. Dehşetle yerinden doğrulurken, Luke onun uyandığını hissederek döndü. Şafağın alacakaranlığında karyolaya doğru ilerledi. Genç kadın, «Daha fazla sokulma,» diye fısıldadı. «Beni soyan, yoksa...»

«Elbiseni ben çıkardım, evet. Daha önceleri de çıkarırdım, hatırlayacaksın. Hoş, belki de hatırlamıyorsundur. Seni buraya taşıdığım sırada kafayı iyice bulmuştun. Yoksa kulübede mi uyumayı tercih ederdin?»

«Ne kadar süredir buradayım?»

«Birkaç dakika kadar oldu. Yoksa, sana tecavüz edecek zamanı bulduğumu mu düşünüyorsun? Yanlış... Eğer böyle bir şeye kalkışsaydım, uyuyamazdın, bilirsin.»

Genç kadın, «Defol,» diye homurdandı.

Luke onu süzdü. Bir an bu iri yarı, güçlü erkekten korktu Kim. Daha doğrusu ondan mı, yoksa kendinden mi korktuğundan pek emin değildi. Geçmişi hatırlamaktan kendini alamıyordu bir türlü. İçini garip bir güçsüzlük dol-

durdu. Luke'un odadan çıkmasını sağlamak için yavaşça karyoladan yere indi. Kalp atışları, şakaklarında zonkluyordu. Ama ayağa kalkar kalkmaz sendeledi. İçtiği votkalardan ötürü neredeyse yere yuvarlanacaktı.

Luke uzanıp onu yakaladı. «Ağır ol,» dedi. «Öyle sarhoşsun ki...»

«Ellerini çek,» diye hırladı Kim. «Çek...»

«Yoksa sana dokunmak istediğimi mi sanıyorsun? Tanrım... aslında...»

Kım dengesini bulmak için çırpınırken genç adamın elinden kurtuldu. Sonra ona vurmaya çalıştı. Harcadığı güçten ötürü odanın, çevresinde fırıldak gibi döndüğünü sanıyordu. Haykırmak istedi, başaramadı. Aynı anda Luke onu tuttuğu gibi yatağın üzerine itti. «Seni gidi küçük budala,» diye homurdandı. Sesi boğuk boğuk çıkıyordu. «Alt katta odalar olduğunu bilmiyor musun? Yoksa durumu herkesin...»

«Umurumda bile değil,» diye bağırdı Kim.«Defol...»

Ama bu çelik gibi pençelerden kurtulmak olanaksızdı. Nasıl olduğunu anlayamadan, Luke'un neredeyse üzerine uzandığını fark etti. Ya ayağı kaymış olmalıydı, ya da fırlayıp kaçmasını engellemeye çalışıyordu. Onun sıcaklığını hissetti. Aslında Luke'un ani heyecanıyla öfkesinin birbirine karıştığını anlamıştı. Kurtulmak için tüm gücüyle çabaladı. Ama yaptıklarının genç adam üzerinde ters tepki uyandırdığını biraz geç fark etti. Yoksa bu fark ettiği, kendi duyguları mıydı acaba? O mu Luke'a bu kadar sokulmuştu?

Sonra genç adam onu öptü. Ve Kim, bu öpüşe karşılık verdiği için daha o an kendisinden

nefret etti. Luke'dan da nefret ediyordu. Ama bir ara onun yüzünde görmüş olduğu ifadeyi hatırladı. Bir zamanlar kendisini çılgın gibi sevmiş olan erkeğin yüz ifadesiydi bu. Ağzını örten dudaklar ateş gibiydi. Kim'in aklı karmakarışık oldu. Yalnızca duygular önemliydi o sırada. Luke'un güçlü elleri vücudunu okşuyor, Kim ise, her dokunuşuna istemese de karşılık veriyordu. Tüm gücünü harcayarak, «Hayır... senden... nefret ediyorum...» diye inledi.

Luke boğuk bir sesle, «Ben de senden nefret ediyorum,» dedi. «Ama bu, beni durdurmayacak. Hiçbir şey...» Dudakları ağzından başlayarak boynuna, oradan da göğüslerine doğru kaydı. «Hiçbir şey durduramaz...»

Ondan sonra hiçbir şey konuşulmadı. Yalnızca vahşi, dövüşürcesine, cezalandırmak ister gibi bir sevişme gerçekleşiyordu artık.

Kim uyandığı zaman yanındaki yastığa baktı. Luke gitmişti. Gözlerini yumarak olanları hayalinde canlandırdı. Tüm vücudu ağrıyordu. Sendeleyerek karyoladan kalkıp, aynada kendisini seyretti. Sonra aceleyle sabahlığını giyerek banyoya geçti. Saat sekiz buçuğa geliyordu. Banyodan çıktıktan sonra giyinip aşağıya indi. Arka kapı açık duruyordu. Dışarlarda bir yerde Fiona'nın havladığını işitti. Sonra Luke kilerden çıkarak kapıyı hızla kapadı. Birden heyecanlandı Kim. Buna hazır değildi. Aslında, kahvesini içerken, olanları sakin kafayla tek başına düşünmek istiyordu.

Genç adamın durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Belki gözleri biraz yorgun görünüyordu, o kadar. «İyi uyudun mu?» Sesi alaylıydı.

Karşılık vermedi Kim. Ateşteki suyun kaynamakta olduğunu görünce, fincana biraz neskafe koydu. Salamlarla sosisler kızarıyordu. Ekmek dilimleri, kızartma makinesinin içine yerleştirilmişti. Genç adam, «Gördüğün gibi her şey neredeyse hazır,» diye mırıldandı.

Kim fincanına kaynar su koydu, sonra da soğuk süt ekledi. Sonra dimdik Luke'a baktı. Gözlerindeki ifadeyi saklamaya hiçbir çaba göstermemişti. Genç adam da ona aynı şekilde karşılık verirken, «Sen istedin.» dedi. Yanağında bir kas seğiriyordu. «Paul'ün hiçbir zaman bu kadar iyi olamayacağına kalıbımı basarım.»

Kim ani bir tepkiyle hareket etti. Ne yaptığını daha kendisi bile anlayamadan fincanındaki kahveyi, Luke'un yüzüne dökmüştü. Genç adam şimşek gibi atılarak Kim'i yakalayıp, şiddetle sarsmaya başladı. Genç kadın herhangi birinin bu kadar öfkelenebileceğini düşünmemişti hiç. Bir an kendisini döveceğini sandı. Ama Luke kendine hâkimdi. «Bu yaptığına pişman olacaksın,» dedi. Onu ittiği gibi yüzünü silmeye koyuldu.

«Bir daha seni kesinlikle yakınıma sokmayacağım.» Kim soluyordu. «Asla böyle bir fırsatı ele geçiremeyeceksin.»

«Sahi mi? Senin yerinde olsam, bu kadar emin konuşmazdım.» Döndü. «Ben üstümdekileri değiştirmeye gidiyorum. Ekmekleri kızartmaya devam etti. Söylediklerimi de sakın aklından çıkarma.»

Sonra gülümseyerek, sert adımlarla çıkıp gitti. Bu gülümseme, Kim'in kanını dondurmuştu adeta. İşin kötü yanı, genç kadın bunun ne demek

olduğunu gayet iyi biliyordu. Eğer Luke ona vursaydı, bu tümüyle öfkesinden ötürü olurdu. Böyle yapmadığına göre, demek kendisini cezalandırmak için başka bir yol bulacaktı.

Kahvaltıyı hazırlarken Luke içeriye girdi. Lacivert bir kazak giymişti. Kahveyle lekelenmiş olanı ona doğru attı. «Bunun yıkanması gerek.»

Kim kazağı bir kenara bıraktı. «Çamaşırı daha sonra yıkayacağım.» Çaresizliği, kendisine garip bir güç vermişti. «Kahvaltıyı sen mi götüreceksin, ben mi?»

«Ben götürürüm. Sen tabakları diz.»

Böylece günün ilk önemli görevi başladı. Değil konuşmak, düşünecek zaman bile bulamıyordu Kim. Kızarmış ekmekler, kahveler, çaylar, kirli takımlar sürekli gidip geliyordu. Sonra her şey birden yine sakinleşti. Artık iki lokma da kendisi atıştırıp sonra temizlik yapardı. Ama canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Luke salam ve sosisle hazırladığı sandviçi yemek için masaya oturduğu sırada kirli kazağı alarak, «Bunu yıkamaya gidiyorum,» dedi.

«Ben de Ivan'a bakacağım. Sonra da arabayla köye inerim. Gereken şeylerin bir listesini hazırla.»

Sesi çok doğaldı. Belki de bağışlayacaktı onu. Elinden geldiğince doğal konuşmaya çabalayarak, «Peki,» diye karşılık verdi Kim. Aynı anda da telefon çalmaya başladı. Kim sordu.

«Bakayım mı?»

«Hayır. Ben cevap veririm.»

Sonra ahizeyi alarak, «İyi günler,» dedi. «Buyurun, burası Rykin oteli.»

Kim onun telaffuzunun yine İskoçlaşmış oldu-

ğunu fark etti. Luke'un irkilmesinden, arayanın kim olduğunu anlamıştı. Hem gülmek, hem de ağlamak geliyordu içinden. Kadın acaba onun metresi miydi? Çok eğlendirici bir düşünceydi bu. Çünkü Luke, kadınsız yapamayan bir erkekti. O kısacık evlilikleri sırasında da bunu anlamıştı, birkaç saat önce yukarıdaki odada da... Ama geceki sevişmesinde ümitsiz bir vahşilik ve acımasızlık sezmişti. Daha doğrusu, bunun daha yeni yeni farkına varıyordu. Sanki... sanki uzun süredir sevişmemiş bir erkek gibiydi.

O sırada telefonun çarpılarak kapatıldığını işitip Luke'a döndü. Genç adam yine öfkelenmişti. «Aman... aman...» dedi Kim. «Yoksa yine o hanım arkadaşın mıydı arayan?»

Luke ağır bir küfür savurdu. «Durumu bu kadar gülünç bulduğuna sevindim.»

«Afedersin.» Demek hiç olmazsa bu defa öfkesi kendisiyle ilgili değildi. «Eğer ben cevap verseydim daha iyi olmaz mıydı?»

«Birinci konuşmanda pek iyi sayılmazdın.»

«Peki, buraya gelecek mi?»

«Gelmese şaşardım.»

«Öyleyse onu tarif etsene. Onu görünce tanıyıp, otelin dolu olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca, arabanı da saklasan iyi olur. Ivan bir bakışta tanımıştı.»

«Senden daha uzun, kısa saçlı bir sarışındır. Güneş yanığı teni, dolgun dudakları var. Adı da Gail Henderson.»

Kim gülümsedi. «Hatırımda tutacağım. Şey... Beni ilgilendirmez ama, onunla neden görüşmek istemiyorsun?»

«Söylediğin gibi, gerçekten seni ilgilendirmez.

ama anlatacağım. O bir aktris. Bu filmde rol almayı çılgınca istiyor. İvan'ın da burada olduğunu öğrenirse, hiçbir güç onu gelmekten alıkoyamaz.»

«Anlıyorum. Ama benimle konuşurken sesi, sanki seninle arasında, dostluktan başka şeyler de varmış gibi çıkıyordu.»

«Onun bir aktris olduğunu unutma. Canı nasıl isterse öyle rol yapabilir.»

«Oh... Demek aranızda bir şey yok?»

Bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu Kim. Sanki bu sözleri bir başkası söylemişti. Luke açıkladı. «Birkaç defa birlikte çıktık. Ama bu, aramızda bir şey var anlamına gelmez.»

Genç kadın tehlikeli konular hakkında konuştuklarını sezmişti. Ama kendisine engel olamıyordu bir türlü. «O, bir kadın, öyle değil mi?» diye sordu. «Bunun, senin için yeterli olduğunu bilmeliydim.»

Genç adamın yüzü birdenbire kasılmıştı. Gözleri kapkara parıldarken homurdandı. «Sen neden çeneni kapamıyorsun?»

«Çok haklısın. Ne kadar da patavatsızım. Seni geri çevirdi herhalde, öyle değil mi?»

Sonra arkasını dönerek çamaşırhaneye doğru yürüdü. Kendisini böyle konuşmaya zorlayan şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu aslında. Luke da içeri girerek kapıyı kapadı. Sonra da kapıya yaslanarak, «Ne demek istediğini açıkla bakalım,» dedi.

Onun çıkışı engellediğini gören Kim kaçış yolu kalmadığını anlamıştı. Kirlileri çamaşır makinesinin içine atmaya başladığı sırada, «Hiçbir şey demek istemedim,» dedi. Aynı anda da ko-

lundan çekildiği gibi bir yana savruldu. Şimdi yüz yüzeydiler.

Luke, «Bir daha ben konuşurken sakın arkanı dönme,» diye homurdandı.

«Ahh... Bırak beni. Canımı yakıyorsun.»

«Ama istediğim kadar yakamıyorum ne yazık.» Durup Kim'i tepeden tırnağa süzdü. «Canını çok daha fazla yakabileceğimi asla aklından çıkarma.»

«Zaten canımı yaktın. Dün gece...» Kendi isteğiyle gerçekleştirilen ihanetten ötürü genç kadının sesi titremeye başlamıştı. «Eğer o kadın buraya gelirse, hiç olmazsa beni rahat bırakırsın.»

Luke'un bakışları Kim'in gözlerine dalmıştı. «O kadınla bunun fazla zevkli olacağını sanmam,» dedi usulca. «Ama seninle...» Sustu. Sonra hafifçe dudaklarını yaladı. «Seninle her şey çok değişik.»

Kim nefes alamıyordu. Haykırmak istiyor, ama sesi de çıkmıyordu. Öylesine güçsüzleşmişti ki, Luke tutmasa yere yuvarlanacaktı. «Hayır...» diye inledi. «Lütfen... yine başlama... Hele burada, olanaksız.»

«Evet... Yine başlayacağım. Ve burada. Sana sahip olmak istiyorum.»

Genç kadın az önceki sözleri neden söylediğini biliyordu aslında. Ama işin kötü yanı, bunu Luke da anlamıştı. Tam Kim'i öpmek için üzerine doğru eğilirken, «Hayır,» diye mırıldanarak doğruldu. «Haklısın. Burada olmaz.»

Kim gözlerini kapadı. Çünkü genç adamın gözlerindeki, her şeyi bildiğini gösteren ifadeyi görmek istemiyordu. Luke güldü.

«Daha sonra... Şimdi gidip Ivan'ı göreceğim. Çamaşırları yıkayıp listeyi hazırla.»

Kim günün ileri saatlerinden birinde, Ivan'la arkadaşlarını mutfakta görünce şaşırdı. Sanki otelin personeliymişler gibi iskemlelere yerleşmişlerdi. Butch bir köşede Fiona'yı okşarken Kim'i seyrediyordu. Zara, «Sana yardıma geldik,» dedi.

O sırada Luke bir bardağa şarap koyuyordu. Bunu Zara'ya uzatarak, «Al, biraz şarap iç,» dedi. «Yardım konusuna gelince... Sanırım, Kim her şeyi rahatlıkla yönetebiliyor. Öyle değil mi, Kim?»

Genç kadın karşılık verdi. «Tamamıyla. Şimdi çorba yapıyorum. İsterseniz, herkese verebilirim.»

Ivan üzülmüş gibiydi. «Yani yardıma ihtiyacın yok mu?» diye gürledi. «Ama biz...»

Luke atıldı. «Beni anlıyorsun, değil mi, eski dost? Bir yerde ne kadar çokluk olursa, işler o kadar güç yürür.»

O sırada birisi genç kadının eline bir kadeh şarap tutuşturdu. Teşekkür etmek için dönen Kim bunun Butch olduğunu gördü. Genç fedai gülümsüyordu. «Çalıştığına göre, bu şarap da senin hakkın.»

«Ah, çok teşekkür ederim.»

Sonra içkiden bir yudum aldı. Serin ve çok hoş bir şaraptı bu. O sırada herkes hep bir ağızdan konuşmaya başlamıştı. Bir gürültüdür gidiyordu mutfakta. Kim, Butch'ın sürekli kendisini seyrettiğini fark ederek, 'Nedense bana hayran oldu,' diye düşündü. Butch'dan hoşlanmıştı. Ama ona hayran falan değildi. Sonra az ötede

yanındakilerle konuşan Luke'un birden susup, dönerek kendilerine baktığını gördü. Genç adamın yüzünde, ne olduğunu anlayamadığı garip bir ifade belirmişti.

Kim, Butch'a döndü. «Şarap çok güzelmiş. Ama fazla içmemem gerek. Yapılacak bir sürü işim var.»

«Sana yardımcı olabilir miyim?»

Kim bir an, 'Evet, eski kocama iyi bir dayak at lütfen,' demeyi düşündü. Ama bu isteğini tam zamanında engelleyerek, «Hayır, teşekkürler,» dedi. «Luke'un da az önce söylediği gibi, her şey ayarlanmış durumda. Hem zaten bizim konuğumuzsunuz.»

«Aslında ben de çalışıyorum. Yani, Ivan'ın fedaisi olarak.»

«İşini seviyor musun?»

«Dünyayı görüyor ve en iyi yerlerde kalıyorum. Ayrıca Ivan'ı da çok sever.. Evet, işimden hoşnudum.»

«Hiç Ivan'ın filmlerinden birinde rol aldın mı?»

Ama Kim bu soruyu sorar sormaz pişman oldu. Butch'ın gözlerinde birdenbire belirip kaybolan ifadeyi fark etmişti. Sonra Butch ağır ağır, «Hayır,» diye karşılık verdi.

«Afedersin.»

Butch gülümsedi. «Neden?»

«Çünkü... bağışla... şey sandım... Onun bir filminde oynamayı...»

«Anlama yeteneğin çok güçlü. Ben yalnızca, 'o eski, güvenilir' Butch'ım. Yani, fazla akıllı kabul edilmeyen, sadık Butch...»

Kim, «Gülünç olma,» dedi. Luke'un, Butch'ı

tanımlarken, adamın fazla zeki olmadığını ima edercesine konuştuğunu hatırlamıştı. Belki herkes böyle düşünüyordu, ama genç kadın gerçeğin bu olmadığını sezmişti artık.

Butch güldü. «Teşekkürler.»

«Sakın hakarete yeltendiğimi ya da dalga falan geçtiğimi sanma. Sen aslında kendine gerçek değerini vermiyorsun.»

«Bana hakaret etmek istemediğini biliyorum. Belki ben kendime hakaret ediyorumdur. Ama eğer benimki gibi bir vücuda sahipsen, çoğu kişi senin tümüyle kastan yapılmış ve beyni olmayan bir insan olduğunu kabul eder.»

«Güzellik kraliçelerinin de beyinsiz oldukları varsayımı gibi mi?»

«Aşağı yukarı. Her neyse... İyi bir işim var.» Omuzlarını silkti. «Neden üzüleyim?»

«Hoşnut olduğun sürece,» dedi Kim. Ama beyninde bir düşünce filizlenmeye başlamıştı. Butch bir filmde rol almayı istiyordu. 'Ivan benden çok hoşlanıyor,' diye düşündü. Sonra hafifçe gülümsedi. Zamanı gelince, Ivan onun istediğini yerine getirebilirdi. Butch atıldı.

«Gülümsüyorsun.»

«Seninle konuşmanın ne kadar hoş bir şey olduğunu düşünüyordum.»

Butch'ın sert yüzü hafifçe yumuşadı. «Luke'la konuşamıyor musun?»

«Bir zamanlar Luke'la evliydik. Ayrıca ikimiz de diğerinin bu otele geleceğini bilmiyorduk. Anlatabildim mi?»

«Tanrım... Çok üzüldüm.»

«Bu, üç yıl kadar önceydi. Aslında ikimizin de aynı gün otele gelmesi çok aksi bir rastlantı.

Üstelik, yolda onun arabasına çarptım.»

«Yaralanmadın ya?»

«Hayır. Basit bir kazaydı.» Tereddüt etti. «Dertlerimi neden sana anlattığımı doğrusu ben de bilmiyorum. Lütfen, kimseye bir şey söyleme. Bunlardan kimsenin haberi yok.» Durup adamın yüzüne baktı. Evet, Butch'a güvenebilirdi.

«Nasıl istersen. Söz veriyorum.» Zara ve Clinton'la koyu bir sohbete dalmış olan Luke'a bir göz attı. «O da buraya çalışmak için mi geldi?»

«Hayır. Ama aşçıyla kocası hastalandılar. Luke da gönüllü olarak bana yardım ediyor. Gerçeği itiraf etmek gerek. O olmasaydı ne yapardım, bilemiyorum.»

Butch düşünceli bir tavırla, «Ondan hoşlandım,» diye mırıldandı.

«Lütfen... Anlattıklarımdan ötürü fikrini değiştirme.»

Butch güldü. «Peki. Deneyeceğim. Ama kafatasını göçertmek geliyor içimden.»

«Umarım şaka ediyorsundur?»

«Tabii... Sakinleş, Kim... Lütfen...» Hafifçe genç kadının koluna dokunarak doğruldu. «Artık gitmeliyim. O öğretmen hanımı görmem gerek. Adı neydi sahi?»

«Miss Dines mı?»

«Tamam. Benden, odasındaki gardırobu öbür duvarın önüne çekmemi rica etti. Çok meşgul olduğunuz için sizleri rahatsız etmek istememiş.»

Kim, 'Sendeki bu vücudu gördükten sonra gayet tabii bizleri istemez,' diye düşündü. Butch, «Akşam yemeğinden sonra bu isteğini yerine getireceğim,» dedi.

«Hmmm...» diye mırıldandı Kim. «Anlıyorum.»

«Yani, ne demek istedin?»

«Oh, hiçbir şey. Kendini koruyabileceğinden eminim. Ne de olsa artık büyüdün.»

«Doğru. Ama uyarın için yine de teşekkür ederim. Gerektiğinde, çok güzel budala taklidi yapabilirim, biliyorsun.»

Genç kadın gülümsedi. Butch'da insanı çeken bir şeyler vardı. «Neler olduğunu sonra bana anlat.»

«Olur. Şey... onu, hâlâ seviyor musun?»

Soru o kadar beklenmedik bir anda sorulmuştu ki, Kim çorba kepçesini elinden düşürdü. Allahtan kimse aldırış etmemişti. «Ne?..» diye kekeledi.

«Dedim ki... neyse, boşver. Aslında üstüme vazife değil.»

Kim, yıkadıktan sonra kepçeyi silmeye başlamıştı. «Sorunun cevabı, hayır,» diye karşılık verdi.

«Peki, peki. Bağışla. Düşündüğüm... eğer onu kıskandırmak istersen... belki de sana yardımcı olabilirim.»

«Bu çok saçma bir şey...» Gülümsemeye başlamıştı. Başını salladı. «Hayır. Teşekkür ederim.»

«Pekâlâ. Ama önerim her zaman geçerlidir. Artık gitmeliyim. Köye inip Ivan için içki alacağım. Herhangi bir şeye ihtiyacın var mıydı?»

«Hayır. Teşekkür ederim, Butch. Bir başka zaman yine gevezelik ederiz.»

Bundan sonraki iki saat tam bir ana-baba günü gibiydi. Çalışmaktan düşünmeye bile vakit bulamadı genç kadın. Ivan'la dostları, Kim'in

yaptıklarının tadına bakmak için akşam yemeğine kalmaya karar vermişlerdi. Bu arada Theodora eline geçirdiği önlüğü beline bağlayıp herkesi mutfaktan kovalamış ve Kim'e yardım edeceğini açıklamıştı. Ivan, Luke'u otelin ıssız bir köşesine sürüklemişti bunun üzerine. Kitap hakkında konuşmak istiyordu. Zara'yla Clinton da gittikten sonra Kim ve Theodora mutfakta yalnız kaldılar.

Theodora patatesleri, sebzeleri ve ördek palazı kızartmasını kontrol ettikten sonra Kim'e döndü. «Her şey tamam,» dedi hoşnutlukla. Kim onun çalışmasına hayran kalmıştı. «Otur, hayatım,» diye devam etti kadın. «Birer kadeh şarap içmeyi hak ettik sayılır herhalde.»

Kim, «Burada önerilecek bir işten herhalde hoşlanmazsın, değil mi?» diye sordu.

Theodora kahkahalarla güldü. «Annemle babamın Londra'da son derece işlek bir kafeleri var. Arasıra o kafeye gidip önlüğü belime bağladığım gibi, tezgâhta çalışmaya bayılırım.» Bir kedi gibi gerindi. «Ve yaşlanıp tatlı bir ihtiyar olduğum zaman, tam bir düzine kedi alarak tıpkı böyle bir otel işletmeyi planlıyorum.»

Kim güldü. «Sen asla yaşlanmazsın.»

«Herhalde... Ama her insanın bir hayali olmalı, değil mi? Bazen gerçeklerin nerede bitip, hayalin nerede başladığını kestiremeyebiliriz. Ben, bu dünyadaki herkesi tanırım. Büyük yıldızları ve asla büyük olamayacakları...» Şarabını bitirdi. «Eğer seni sıkıyorsam, susmamı söyleyebilirsin.»

«Tam aksi. Adeta büyülendim.»

«Sahi mi? Dalga geçmiyorsundur umarım. Bel-

ki bir gün bu konuda bir kitap yazacağım.» Ayağa kalktı. «Yapmamız gereken daha bir sürü iş var. Bir gün sana ünlü film yıldızlarını anlatırım.»

Gülerek fırına doğru ilerledi. Tam o sırada Luke içeri girdi. Mutfağın havası bir anda değişmişti. Ama Theodora durumu anladığını belli etmeyecek kadar kurnazdı. «Merhaba,» dedi. «Tam zamanında geldin. Müşteriler yemek salonunda mı?»

«Evet. Size yardıma geldim.»

«Peki. Bir saniye bekle. Kim, çorbayı tabaklara koy. Ben de ördekleri hazır edeyim.»

Bir süre sonra müşterilerin yemekleri verilmişti. Kim'le Theodora oturup kendi yemeklerine başladılar. Kadın, Kim'e garip bir bakış attıktan sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Sizin aranızda ne var bakalım?»

Ona yalan söylemek akıl kârı değildi. «Herhalde bir şeyler fark etmişsindir,» dedi Kim. «Pek iyi geçinemiyoruz.»

«Hmmm... Luke nedense buz gibi. Ayrıca sana nasıl baktığını da gördüm.»

«Gözünden de bir şey kaçmıyor.»

«Doğru, kaçmaz. Hem, Butch'la ocak başında sohbet ederken, sana nasıl baktığını da fark ettim.»

«Ve...»

«Ve, şekerim, Luke'un son derece kıskanç bir görünüşü vardı.»

Bu gülünçtü işte. «Olamaz,» diye güldü Kim. «Yanılmış olmalısın.»

«Ben hiçbir zaman yanılmam. Özellikle böyle konularda.»

Kim'in yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolurken Theodora devam etti. «İlginç, hem de çok ilginç... Sen bana aldırma, hayatım. Ben, böyle şeylere bayılırım.»

«Ama...»

«Bırak, her şey oluruna varsın. Luke gayet seksi bir erkektir. Yoksa bunun farkında değil miydin?»

Kim derin derin içini çekti. Bugün itiraf günüydü galiba. «Bir zamanlar onunla evliydik.» diye mırıldandı. «Gizlice evlenmiştik. Bu çok kısa sürdü. Ama buraya aynı anda gelişimiz tümüyle rastlantı.»

Theodora'nın gözleri büyümüştü. «Vay canına...» diye soludu. «Ne hikâye... Gerçek mi?»

«Evet, gerçek. Az önce Butch'a söyledim şimdi de sana anlatıyorum. Bana neler oluyor, anlamıyorum, Theodora. Önüme gelene her şeyi anlatıyorum.» Kendini tutamıyordu artık. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

«Aaa... Yapma hayatım... Ağlama. Al...» Kim'e bir erkek mendili uzattı. «Merak etme, temizdir. Gözlerini kurula, burnunu da sil. Ah, şu erkekler... Bazen hepsini gırtlaklamak geliyor içimden.» Açılan kapıdan Luke'un girdiğini görünce birden duraladı. Sonra, «Eğer bir sakıncası yoksa, bizi biraz yalnız bırakabilir misin, hayatım?» dedi. «Neden 'canavar'ın gardırobunu çekmesi için Butch'a yardım etmiyorsun? Kim'le kadın kadına konuşuyorduk.»

Luke tek kelime etmeden, geldiği gibi gitti. Theodora, Kim'e döndü. «Bundan pek hoşnut olmadı sanırım. Çünkü, ne yapması gerektiğinin kendisine söylenmesinden hiç hoşlanmıyor. Za-

ten bunu hiçbiri sevmez ya... Ne olacak, kendilerini beğenmiş hayvanlar.» Bir fincana kahve koyup Kim'e uzattı. «Şunu iç. Ve bana her şeyi anlat. Ya da istediğin kadarını kuşkusuz... İyi bir dinleyiciyimdir. Sonra da sana küçücük planımdan söz ederim.»

«Plan mı? Ne planı?»

«Şşttt... Önce sen, sonra ben...»

Bunun üzerine genç kadın Luke'la aralarındaki durumu kısaca açıklayıp, olanları anlattı. Theodora sabır ve dikkatle dinliyordu. Bir önceki gece olanı anlatamamıştı tabii Kim. Hoş, bunu kimseye de anlatamazdı ya!

Bitirdiği zaman Theodora, «Tamam,» dedi. «Şimdi, ben sana bir şey söyleyeceğim. O herifin iyi bir derse ihtiyacı var. Dikkatle dinle.»

ALTINCI BÖLÜM

Luke «Tanrım, sen bana sabır ver,» diye içini çekti. «Eğer dikkatli olmazsan kısa sürede seni de kendileri gibi delirtecekler.»

Kim serinkanlılıkla, «Onların iyi kişiler olduklarına eminim,» dedi. Akşam yemeğini hazırlamaktaydılar. «Zaten, burada olmalarından kim sorumlu?» diye devam etti. «Herhalde ben değil.»

Genç adam homurdandı. «Peki, Butch'ın otele taşınması senin fikrin miydi?»

«Hayır, Theodora'nın. 'Zavallı Butch kulübede kanepenin üzerinde yatıyor,' dedi. Hem otelde boş yataklarımız da vardı.»

«Ama onun Ivan'ın yakınında bulunması gerek...» Kim attığı kahkahayla onun sözünü kesti.

«Ivan'ın fedaiye falan ihtiyacı yok. Bunu sen de biliyorsun. Şimdi... Tepsiyi içeriye götürür müsün? Ben kilerden portatif yatakları çıkaracağım. Eğer senin Gail Henderson'ın da gelirse, bunlardan birine daha ihtiyacımız olacak.»

Luke onu kolundan tutup kendine döndürdü. Sonra kısık, ama sert bir sesle, «Buraya bak...» diye homurdandı. «Kasıtlı olarak sabrımı taşırmaya çalışıyorsun, ancak...»

Kim usulca, «Canımı yakıyorsun,» dedi. «Hem neden kendi cüssene uygun birine çatmıyorsun,

anlamıyorum doğrusu. Örneğin Butch'a... Ona çat da boyunun ölçüsünü al.»

Luke hafifçe gülümsedi. «Butch beni korkutmuyor. Yoksa öyle mi sanıyordun? Hem o neden burada? Hmmm... Senin daha güç beğenir olduğunu sanırdım.»

«Aslına bakarsan, ondan hoşlanıyorum.»

«Yaa... Onun da senden hoşlandığına kalıbımı basarım. Ama senden isteyeceği tek bir şey olabilir.»

«Ve sen de bunu gayet iyi bilirsin, öyle mi?»

Tam o sırada, sanki çağırılmışçasına Butch içeriye girdi. Luke şöyle bir döndü. Sonra, «Kimsenin yardımı olmadan da idare ediyoruz, teşekkürler,» dedi. «Hem müşterilerin mutfağa girmeleri yasaktır.»

Butch neşeyle atıldı. «Beni Kim davet etmişti. Bir şey mi var?»

Kim, Luke'u hafifçe iterek masaya doğru yürürken, «Başa çıkamayacağım bir şey değil,» dedi. Bir yandan da, titremesinin belli olmaması için elinden geleni yapıyordu. Ortamın çok gerginleştiğini fark etmişti. Zaten Butch mutfağa girer girmez, uzun süreden beri kaçmaya çalıştığı gerçeği anlamıştı artık. İki erkeğe de bir şey olmasını istemiyordu. Butch'dan hoşlanıyordu. Luke'a gelince... Ona hâlâ âşık olduğunu anlamıştı. O sırada söylenecek yanlış bir sözcük ya da hatalı bir davranış, okun yaydan fırlamasına neden olacaktı. Theodora'yla plan yaparken her şey ne kadar da eğlenceli ve zararsız görünmüştü. Ama gerçek farklıydı. İkisi de sert ve güçlü olan bu erkekler, aynı ipin üzerindeki cambazlar gibiydiler. Kim tam ortalarında kalmıştı.

Durumun, kötü bir şey olmadan, düzeltilmesi gerekiyordu. Genç kadın birdenbire, «Tanrım... O da kim?» diye bağırarak, mutfağın bahçeye açılan kapısına doğru atıldı. «İçerisini gözetleyen birisini gördüm galiba.»

İki erkek de aynı anda dışarıya fırladılar. Kim büyük bir rahatlamayla lavaboya dayandı. İlk dönen Luke oldu. «Çok akıllıca bir davranıştı,» dedi.

Aynı anda Butch da içeri girdi. Kim, ona döndü. «Kimseyi görmedin mi, Butch?»

«Hayır. Dışarda kimse yok.»

«Oh... Tanrıya şükürler olsun. Pencereden bakan bir yüz görür gibi oldum. Her neyse... Butch, lütfen şu tepsiyi içeri götürür müsün?» Adam daha ne diyeceğini bilmeden tepsiyi eline tutuşturmuştu bile. Tatlı tatlı gülümserken, «Luke da kahveyi getiriyor,» dedi.

Kim, Luke'a baktı. Ona olan aşkının hiçbir zaman bitmemiş olduğunu kesinlikle anlamıştı. «Başardık,» dedi.

«Sen, barış meleği misin?»

«Başına bir şey gelmesini istemedim.»

«Benim mi... onun mu?..»

«İkinizin de...»

«Akıllıca bir manevraydı. Kutlanman gerek. Çünkü, aksi takdirde bugüne kadar filmlerde bile görmediğin bir kavgaya tanık olacaktın.»

«Farkındayım. Ama kavgalar hiçbir şeyi çözümlemez, değil mi?»

Luke omuzlarını silkti. «Bu, bazı şeylere bağlı.»

«Nelere, örneğin?»

«Durum ve koşullara.»

«Bilmece gibi konuşuyorsun. Her neyse... Kahveyi içeri götürecek misin?»

«Götüreceğim. Ama konuşmamız bittikten sonra.»

Kim yorgun bir tavırla mırıldandı. «Yine başlama. Konuşulacak bir şey yok. Buradayım... Çalışıyoruz... Ve artık evli değiliz... Hepsi bu kadar.»

«Söylemeyi unutmuşum. Ben boşanmalara inanmam.»

«Bunu söylemekte biraz geç kaldın galiba, öyle değil mi? Yoksa... Bu nedenle mi dün gece bana tecavüz ettin?»

«O tecavüz falan değildi. Ayrıca, bir daha da tekrarlanmayacak.»

«Bir dahası olamaz zaten.»

«Olamaz mı?» Luke gülümsedi. «Bu, işi daha da ilginç bir hale sokuyor. Demek meydan okuyorsun?»

«Yatak odamın kapısında çok iyi bir kilit var.»

«Unutma, otelin ana anahtarlarını ben taşıyorum.»

Kim şaşkınlıkla ona baktı. Bu hiç aklına gelmemişti. Garip bir heyecanla ürperirken, «Buna hakkın...» diye başladı. Luke, sözünü kesti.

«Belki haklısın. Ama bu konuda ne yapabileceğini sanıyorsun?»

Genç kadın karşılık vermeden kahve tepsisini aldığı gibi oturma odasına doğru yürüdü. Bir şeyler yapmalıydı. Kapıya tuvalet masasını dayayabilirdi.

Salonda müşterilerle oturup gevezelik ederken kesin kararını verdi. Luke'un, odasına girmemesi için elinden geleni yapacaktı.

Parti bitmiş, Luke, Ivan'la konuşmak için kulübeye gitmişti. Çevreye son bir defa göz atan Kim, Fiona'yı okşadıktan sonra lambaları söndürüp merdivenleri çıkmaya başladı. Kapı tokmağının altına iskemle dayamaya karar vermişti. Tavan arasındaki küçük banyoda elini yüzünü yıkadıktan sonra yatak odasının kapısını anahtarıyla açarak içeri girdi. Sonra tekrar kilitledi. Lambayı yaktığı an, dehşetle, Luke'un pencere önündeki koltukta oturduğunu gördü. Genç adam hemen ayağa kalkmıştı. «Ne güzel bir sürpriz, değil mi?» Gülümseyerek Kim'e yaklaştı. «Şimdi, sabah üzerime döktüğün kahve hakkında konuşacağız.» Ve genç kadını tuttuğu gibi kendisine çekti.

Önce şaşkınlıktan donan Kim, neden sonra toparlanarak çırpınmaya başladı. Luke'un, dudaklarını ezen sert ağzı da konuşmasını engelliyordu. Sonra onu kucakladığı gibi götürüp karyolaya yatırdı ve üzerine uzandı. «Neden bana karşı koymuyorsun?» diye sordu.

Genç kadın gerçeği nasıl itiraf edebilir, duygularını nasıl açıklardı? Olanları kendisinin de arzuladığını söylemesi kesinlikle olanaksızdı. Çırpınıp tepinmeye başladı. Ama bu davranışların, Luke'u daha da tahrik ettiğini biliyordu. Tıpkı kendisi gibi...

Kendine geldiği zaman Luke'un da yanında yattığını fark etti. O da uyanık mıydı acaba? Cezalandırmak amacıyla kendisiyle sevişmişti genç adam. Ama önemi yoktu bunun. Sonra yorgunluktan uyuyakalmışlardı. Şimdi, uyandığının anlaşılmasını istemiyordu. Luke kımıldadı. Sonra kolunu onun çıplak vücuduna doladı. Kim san-

ki uykudaymış gibi hafifçe içini çekerek döndü. Gözleri kapalıydı. Bekliyordu... Ve sevişmelerin en güzeli oldu bu.

Sonra uykuya daldı Kim. Son düşüncesi, Luke'dan başkasını sevemeyeceğiydi.

Ama sabah uyandığı zaman derin bir utanç duydu. Bu böyle devam edemezdi. Onuru, eğer biraz kalmışsa, bunun tekrarına izin vermemeliydi. Yataktan kalkarak pencereye doğru yürüdü. Luke gittiği zaman kendisi daha uyuyordu. Bir şey hatırladı. Luke, gitmeden önce onu yanağından öpmüştü galiba. Ama hayır... O bir rüyaydı tabii. Çünkü genç adam onu, hayvansal duygularını tatmin için kullanıyordu. Bir iki gün sonra Barnes'lar görevlerine dönünce, Luke yeniden bir müşteri olacak, Ivan'ın grubuna katılacak ve her şey bitecekti.

Kısa bir süre sonra da kendisi Londra'daki işinin başına dönecekti. Bu da bir serüven olarak hatırlanacaktı. Ama Kim'in hayatında çok önemli bir değişiklik yaparak.

Çünkü, Luke'u kesinlikle unutamayacağını anlamıştı.

Kim aşağıya indiği sırada telefonun çaldığını duyarak koşup açtı. Emma'nın Jessie halasıydı arayan. Çocukların hemen otele dönmeleri gerektiğini söylüyordu. Kalp krizi geçiren bir komşusuna yardım etmesi gerekiyordu. Ayrıca, son derece canlı ve hareketli on iki yaşında bir kızla, on yaşındaki bir oğlana uzun süre bakamayacak kadar yaşlandığını anlamıştı. Çocuklar da anneleriyle babalarını özlemişlerdi. Kim otelde olduğuna göre de, dönmeleri bir sorun ya-

ratmazdı herhalde.

Genç kadın, öğleden sonraki trenle gönderilecek olan çocukları karşılayacağını söyleyerek telefonu kapayıp, hızla mutfağa doğru seğirtti. Tam o sırada dışarı çıkan Luke'la çarpıştılar.

Kim hiçbir şey söylemeden lavaboya gidip tabakları aldı. Caroline'le Mark'ı çok severdi. Ama onların gelişi sorunları kolaylaştırmayacaktı kuşkusuz. 'Bir bu eksikti,' diye düşündü. Barnes'lar bir an önce işlerine dönselerdi ya.

Az sonra yeniden telefonun çaldığını duyarak gidip açtı. Mrs. Barnes'dı arayan. Kadın bir hafta daha çalışamayacaklarını anlatıyordu.

Bu son şokla sersem gibi mutfağa dönen Kim, orada Butch'la karşılaştı.

Boş şişeleri mutfağa yerleştirmekte olan Butch merakla sordu. «Ne oldu, hayatım?»

Genç kadın olup bitenleri anlattı. Butch yatıştırmak ister gibi kolunu okşadı. «Meraklanma. Ivan'dan arabayı alıp çocukları ben karşılarım. Ayrıca Mr.... neydi adı... hah... Barnes'ın işlerini de üstlenirim. Böylece hiçbir sorun kalmaz.»

Kim burnunu çekti. «Her şeyi o kadar basitleştirebiliyorsun ki... Teşekkürler, Butch.»

«Peki, peki. Şimdi ben kahve hazırlayıncaya kadar otur bakalım. Çok çalışıyorsun. Gidip Theodora'yla konuşacağım. Aşçılık yapmaktan pek hoşlanır.»

«Yarın iki müşteri daha gelecek.»

«Iyi ya... Bunda üzülecek ne var?»

«Müthişsin.»

Butch alçakgönüllülükle içini çekti. «Oyleyimdir, biliyorum.»

«Beni neredeyse kahkahalarla güldüreceksin.»

«Her zaman seni güldüren bir adam olmak istemem.» Şişeleri kaldırdıktan sonra dönüp iki fincan kahve hazırladı. Yerine otururken, «Çocukları tarif et bakalım,» dedi. «Daha iyisi, bir not yaz. Beni tanımıyorlar.»

«Haklısın. Yazayım.»

Tam o sırada holdeki resepsiyon masasının zilinin şiddetle çaldığını duydular. Kim irkildi.

Butch, «Sen otur, ben bakarım,» diyerek dışarı çıktı. Ama içi rahat etmeyen Kim onu izledi. Ve Butch'la konuşan sarışını gördü.

Luke bahsetmemiş olsaydı bile, kadının Gail Henderson olduğunu tahmin ederdi. Ne yapacaktı şimdi? Ancak birkaç saniye sonra, hiçbir şey yapamayacağını anladı. Çünkü önce Luke' un sesini, ardından da Gail'in neşeli çığlığını duymuştu. O sırada koşa koşa gelen Butch farkına varmadan Kim'e öyle bir çarptı ki, genç kadın neredeyse yere yuvarlanıyordu. Onu çektiği gibi mutfağa soktu ve kahkahalarla gülerken, «Meğerse Luke'un kız arkadaşıymış,» demeyi başardı.

Kıskançlık dalgası Kim'i sarmıştı bir anda. Derin bir nefes alırken, «Biliyorum,» dedi. «O telefon ediyordu, ben de durmadan atlatıyordum.»

«Ama artık çok geç. Luke'u görür görmez sarılıverdi.» Dikkatle genç kadını süzdü. «Bugün gerçekten garip ve önemli şeyler oluyor, değil mi?»

«Ben gidip o kadını...» Ama birden vazgeçti Kim. «Neden ben gidecekmişim? Hayır... Bırakalım da, durumu Luke düzeltsin.»

«Yani Luke onu gerçekten istemiyor mu?»

«Evet, gerçekten istemiyor.»

«Peki, peki, bağışla. Bağırmana gerek yok, yalnızca sormuştum.»

«Bağırmıyorum.» Genç kadın şaşırmıştı. «O bir aktris. Bu filmde... ya da herhangi bir filmde rol almak istiyor.»

Butch hafif bir ıslık çaldı. «Sahi, yüzü yabancı gelmedi. Sen, Ivan'ın burada olduğunu öğreninceye kadar bekle.»

«Haklısın.»

«Ve ondan sonra da, Zara bu hatunu görünceye kadar sabret.»

«Yani...»

«Bekle, gör.» Ayağa kalktı. «Çocuklar için şu notu yaz da gidip Ivan'dan araba için izin alayım. Bu arada o kadın için, onu uyarmam gerekiyor. Haa... Adı neydi?»

«Gail Henderson.»

«Tamam. Az sonra dönerim. O zamana kadar derin derin nefes al ve güzel şeyler düşün.»

Yemek için hazırlık yapmaya başladığı sırada Luke girdi. Sesi öfkeyle titriyordu. «Yeni bir müşteri geldi,» dedi.

«Sahi mi? Kim?»

«Bal gibi biliyorsun.»

«Nereden bileceğim? Zil çalınınca Butch gitti. O kadınla ilgili olarak Butch'ı da uyarmalıydın.»

«Demek gelenin kim olduğunu biliyorsun?»

«Bir an gözüme çarptı. Ama hemen sonra sen geldin.» Omuzlarını silkerek arkasını döndü. «Senin onunla olmaktan hoşlanacağını düşündüm ben de.»

«Saçmalama. Yapacak çok işim olduğunu unuttun mu yoksa?»

«Kendi başıma her şeyi çözümleyebilirim,» dedi Kim. «Sakın sana ihtiyacım olduğunu sanma.»

«Butch'la Theodora yardıma geldikleri için mi? Doğru. Bu onlar için büyük bir yenilik sayılır.»

«Hiç de değil. Onlar aslında...»

«Aslında, en azından Butch'ın ne mal olduğunu gayet iyi biliyorum. Teşekkürler.»

«Bir şey bildiğin yok. Şimdi neden gidip sevgili Miss Henderson'ını ağırlamıyorsun? Ayrıca şunu bilmende de yarar var. Yeğenlerim bugün dönüyor. Benim odanın bitişiğinde kalacaklar. Onun için bundan sonra gecelerini artık kendi odanda... ya da Gail'inkinde geçirmek zorundasın.»

Luke bir hamlede onu omuzlarından kavrayarak kendisine doğru çekti. «Senden yeteri kadar emir aldım,» diye homurdandı. «Artık yeter.»

«Hayır, yetmez. Yetmeyecek.»

Genç adam hırsla eğildi ve Kim'in dudaklarını ağzına alarak öpmeye başladı. Vahşi, yırtıcı, karşısındakinin canını acıtmayı amaçlayan bir öpüştü bu. Ama Kim birdenbire Luke'un, geriye doğru çekildiğini hissetti. Sonra da Butch'ı gördü. Adamın yüzü öfkeyle gerilmişti. İleri atılmak istedi. Bir felaketi önlemek istiyordu. Ama başaramadı.

Döğüş çok kısa sürdü. Daha doğrusu, belki de daha başlamadan bitti. Luke, döner dönmez, çok sert bir yumruk atmıştı. Bir saniye sonra genç kadın Butch'ın yerde yattığını gördü. Luke elini ovuştururken, Kim'e döndü. «Sana yumruk vuramazdım. Ama bu da sana vurmak kadar

zevk verdi.»

Sonra arkasına bakmadan çıktı.

Aynı anda Butch da ayağa kalktı. Hafifçe sallanıyordu. «Allahın cezası,» diye homurdandı.

«Oh, Butch...» Kim koşup muslukta ıslattığı bezi adamın çenesinin altına dayadı. «Al...»

Butch acıyla gözlerini kırpıştırdı. «Öff... Neyse... Böyle daha iyi.»

Genç kadın, Butch'ın gözlerinde öfkenin zerresini göremeyince şaşırmıştı. Üstelik adam bir de gülümsemeye çalışınca, iyiden iyiye afalladı. Butch çenesini parmaklarıyla yoklarken, «Pek başarılı olamadım,» dedi.

«Seni gafil avladı.»

«Hayır. O benden biraz daha atik davrandı, hepsi bu.»

«Peki... Öfkeli değil misin?»

«Luke'a mı?.. Hayır. Ama kendime çok öfkelendim doğrusu. Aslında müthiş bir yumruktu. Vuran o bile olsa, saygı duyarım.» Birkaç defa ağzını açıp kapadı. «Neyse ki, kırık çıkık yok.»

Kim bir iskemlenin üzerine yığıldı. Birden kendini rahatlamış hissediyordu. «Öh, Butch,» diye mırıldandı. «Ne söyleyebilirim?»

«Elinden geldiğince az şey söyle. Ama örneğin, bir kahve yapabilirsin.»

«Tabii, hemen.»

Butch, az sonra Kim'in hazırlamış olduğu kahveyi yudumluyordu. Genç kadının kafası ise karmakarışıktı. Hem sevip hem nefret ettiği Luke, ünlü bıçkınlardan sayılan Butch gibi bir adamı tek yumrukta nakavt etmiş ve yalnızca elinin mafsalları sıyrılmıştı. Butch ise orada oturmuş, hiç kin beslemeden, olanları olduğu gibi

kabul etmişti. Bu, genç kadının Luke'a beslediği saygının artmasına neden oluyordu. İçini çekti. Butch mırıldandı.

«Bana yalan söyledin.»

«Ne?»

«Yalan söyledin. Luke'u sevip sevmediğini sorduğumda, 'hayır' demiştin. Ama seviyorsun, değil mi?»

Kim yutkundu. «Ona karşı ol... olan sevgim hiç... hiç eksilmemiş.»

«Hmmm... Neyse ki ben olayları olgunlukla karşılayan bir insanım.»

«Ama... içeri girdiğin zaman... pek olgun davranacak gibi bir halin yoktu.»

«Sana saldırdığını sanmıştım. Ama saniyenin onda biri kadar bir süre içinde fark edecek ve... düşünecek zaman buldum.»

«Ne fark etmiştin ki?»

«Hiçbir şey.»

«Oh, bırak şimdi. Söylesene...»

«Luke, seni öpüyordu.»

«Aman Tanrım... Bu kadarını ben de biliyorum.»

«Ama...»

«Ama ne?..»

«Ama sen ona karşı koymuyordun, Kim.»

«Karşı koyuyordum.»

«Belki ilk anda... Ama içeriye girdiğim zaman...» Duraladı. «Bağışla... Neden bana, başkalarının işine burnumu sokmamamı söylemiyorsun?»

Kim içini çekti. «Bana ne olduğunu bilemiyorum.»

Genç kadının gözlerinin yaşlarla parladığını

gören Butch, «Ağlama,» diye inledi. «Lütfen ağlama.»

Kim burnunu çekti. «Peki. Ağlamamaya çalışırım.» Gözlerini kırpıştırarak gülümsedi. Sonra, kararlı bir tavırla ayağa kalktı. «Bundan böyle yeni Kim'i tanıyacaksın. Sakin, güçlü ve yetenekli.»

«Bravo...»

«Doğru söylüyorum. Şimdi çocuklara götüreceğin notu yazacağım. Ondan sonra da öğle yemeğini hazırlamaya başlayacağım.»

«Theodora, geleceğini söyledi. Haberin olsun.»

«Güzel.»

Sonra kalem kâğıt alarak notu yazdı. Butch gidince hastaneye telefon ederek, Emma'nın uygun bir zamanda araması için haber bıraktı. Yemek hazırlığına giriştiği sırada da Theodora mutfağa geldi.

Ne Luke, ne de Gail öğle yemeğinde görünmediler. Theodora, onların dışarı çıktıklarını söyledi. Kim başını salladı.

«Çok iyi. Gözüme ne kadar az görünürse, o kadar iyi.»

«Hmmm... İşler pek iyi gelişmiyor, ne dersin?»

«Gelişeceği de yok galiba. Ama merak etme. Artık çok değiştim. Şaşacaksın.»

Bir süre sonra Butch çocukları getirmişti. Şimdi, Fiona'yla bahçede oynuyorlardı. Theodora sordu.

«Peki, bu ani değişikliğin sebebi nedir? Gerçekten değişmişsin, ama nasıl başardın?»

«Açıklamam çok güç. Sanki her şeyi bütün açıklığıyla ilk defa gördüm. O kadın geldi... Sonra da çocuklar... Şimdi her şeye boşveriyorum

artık. Hepsi bu.»

«Hmmm... Doğrusu doyurucu bir açıklama denemez.» Theodora güldü. «Ama aldırma. Önemli olan, istediğinin gerçekleşmesi. Hem Luke artık, o adı gerekmeyenle hayli vakit kaybedecektir. Sen de rahatça buranın işletilmesiyle uğraşabilirsin.»

«Yardımların için çok teşekkür ederim. Ama buna zorunlu değilsin, biliyorsun.»

«Biliyorum, ama bundan hoşlandım. Değişiklik oluyor benim için. Ivan, Luke'la konuşurken, ne kadar az ayak altında dolaşırsam o kadar iyi. Ama bu, Gail gelinceye kadardı tabii. Şimdi o kadın yüzünden Luke, Ivan'la konuşmaya pek vakit bulamaz.»

«Peki, Ivan ne yapacak.»

«Belki Ivan'ı kocaman ve uysal bir ayı gibi görüyorsundur. Ama o küçük aktris gelip de kendisiyle işi arasına girmeye kalkışırsa, onun hiç de sandığın gibi olmadığını anlayacaksın.»

«Ivan'ın pek öyle uysal bir ayıya benzediğini söyleyemem doğrusu.»

«Meraklanma, bu sorunu çözecek bir şeyler düşünecektir. Belki de bir deneme filmi çekilsin diye Gail'i Afrika'ya falan yollar. Biliyor musun, onunla daha önce karşılaşmıştım. Bir iki yıl kadar önce, Ivan'ın filmlerinden birinde küçücük bir rolü vardı. Asla büyük bir yıldız olamaz.»

«Gail'i çok kısa bir süre için gördüm. Butch'la konuşurlarken... Ama hayli çekiciydi.»

«Herhalde üç dört saat makyaj yapmıştır. Seni ele alalım örneğin... Eğer istersen bir yıldız olabilirsin. Ama aklın varsa, hiç heveslenme.»

Kim güldü. «Burada daha ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?»

«Ah...» Theodora esrarlı bir şekilde gülümsedi. «Bunu açıklayamam... Hmmm...»

Kim bir kahkaha attı. «Yoksa çok güç bir soru mu sordum? Eğer öyleyse, geri alayım.»

«Peki. Benden duyacaklarını kimseye söylemeyeceğine yemin et bakalım.»

«Yemin ederim.»

«Şimdi iyi dinle. Ivan, Luke'un yazdığı kitaba hayran oldu. Kitabın yarıdan çoğu da bitti. Bir iki gün içinde kuzininle, bu otel hakkında görüşmek isteyecektir. Ama sana bir şey sorarsa, şaşırmış gibi davran.»

«Oldu. Oh, Theodora...»

«İstersen bana Thea de... Daha kolay olur.»

«Peki... Eğer Ivan oteli yerel çekimler için kullanırsa, bu harika bir şey olur. Çünkü otelin kiralanmasından elde edilen para, Bill'le Emma'ya çok büyük yarar sağlayacaktır.»

«Bu paranın miktarı hakkında bir fikrin var mı?»

«Hayır.»

Kim, Theodora'nın söylediği rakamı duyunca hayretle yerinden sıçradı. «Nee?.. Dalga geçiyorsun...»

«Hayır, hayatım. Ciddiyim.»

«Bu, büyük para... İnanılacak gibi değil.»

«Doğru. Her neyse... Kimseye bir şey söylemek yok, tamam mı?

«Tamam.»

«Ivan bir karara vardı mı, bunu tez uygulamak ister. Bu nedenle buradan hemen gidemeyeceğiz demektir. Bilmem bu seni sıkar mı? Bizi

çok kötü insanlar olarak görmüyorsun herhalde, değil mi?»

«Kötü mü? Aksine sizler, süpersiniz.» Birden, aklına gelen bir şeyle tereddüt etti. «Şey... Butch... Hiç onun herhangi bir filmde rol almasını düşünmüş müydünüz?»

Theodora hayretle Kim'e baktı. «Butch... Bizim Butch mı?»

«Evet.»

«Bu soruyu laf olsun diye sormadın, değil mi?»

«Elbette. Sakın ona söyleme lütfen. Ama...» Birden sustu. Kendini bir budala gibi hissetmeye başlamıştı. O sırada uzaklara dalmıştı Theodora. Hiç kımıldamadan düşünüyordu. Bir süre sonra, «Hmmm...» diye mırıldandı. «Biliyor musun, Kim? Bana bir fikir verdin. Gerçekten... Bunu hangi nedenle sormuştun?»

«Butch'a, 'Hiç film çevirdin mi?' diye sorduğumda yüzünün aldığı ifadeden ötürü... Acaba...»

«Dur... Acele etme. Bu konuda biraz düşünmem gerek.» Başını salladı. «Şu işe bak. Butch... Doğru... Aslında, dünya film piyasasının yeni Rock Hudson'ı olabilir. Bu konuyu Ivan'la konuşmalıyım. Yakında. Söz veriyorum.»

Kim, «Çok teşekkür ederim,» diye içini çekti. «Umarım bir işe yarar.»

«Bu, her şeyden önce, Butch'a bağlı. Kimbilir, belki de hepimizi şaşırtır. Bir daha karşılaştığımızda, onu uzun uzun incelemeliyim.»

O sırada kapı açıldı ve içeri Ivan girdi. «İşte, buldum,» diye kükredi onları görünce. «Çalışkan hanımlar... Kim, yavrum... Seninle, otelin sahibi olan akrabaların hakkında biraz görüşebilir

mıyız? Onlara sormak istediğim bir şey var da.»

Kim büyük bir çaba harcayarak şaşkın, ama terbiyeli bir ifade takınmayı başardı. «Pek tabii, Ivan.»

Bu sözleri duyan Theodora ayağa kalkmıştı. hemen. «Ben gidiyorum,» dedi. «Biraz işim var da.»

Kadın çıktıktan sonra Ivan olanca ağırlığıyla masanın yanındaki iskemleye çöktü. «Sevgili yavrum...» diye başladı. «Şimdi söyleyeceklerim seni belki çok şaşırtacak. Ama kanıma göre, bu otel, Luke'un kitabı filmleştirilirken kullanılabilecek ideal yerlerden biri. Bu konuyu akrabalarınla konuşmak istiyorum.»

Çalmaya başlayan telefon, konuşmayı yarıda kesmişti. Kim ahizeyi aldı. Sanki olanları duymuş gibi, Emma arıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeğinden sonra Kim yorgun argın odasına çıkarak karyolasına uzandı. Nasıl geçtiğini anlayamadıkları bir günü daha tamamlamışlardı. Başı ve bacakları ağrıyor, kollarının, omuzlarından kopup düşüvereceğini sanıyordu. Düşünmeye başladı.

O kadar çok şey aynı zamanda olmuştu ki... Ama birçok şey de düzenlenmişti doğrusu. Ivan, Emma'yla telefonda konuşarak her şeyi bir sonuca bağlamıştı. Ertesi gün Butch çocukları hastaneye götürecek, Theodora da günün yemeğini hazırlayacaktı. Böylece Kim, ertesi sabah izinli oluyordu. Butch onu alışveriş için arabayla Kendal'a bırakıp öğle zamanı yeniden alacaktı. Hoşnutlukla içini çekerek gözlerini yumdu.

Ertesi gün kahvaltıya inerken, 'Dünkü gibi bir gün daha olamaz,' diye düşünüyordu. Ama bu, Gail Henderson'la karşılaşmasından önceydi.

Kahvaltı zamanı, yine o alışılmış koşuşturma başlamıştı. Ama şimdi Caroline ve Mark gibi iki yardımcısı vardı Kim'in. Yeğenleri, müşterilere servis yapma fikrinden pek hoşlanmışlardı. Genç kadın, Mark'ın ellerini inceledikten sonra temiz olduklarını görerek, «Evet, pek güzel,» diye gülümsedi. Caroline atıldı.

«Telaşlanacak bir şey yok, Kim. Tatilde olduğumuz sıralar annem arasıra kendisine yardım-

cı olmamıza izin verirdi. Ama Mark, her zaman kirli bir canavardan farksızdı.»

Mark öfkeyle, «Hayır, değilim,» diye bağırdı. Caroline neşeyle devam etti.

«Ama hiç olmazsa yemekleri içeriye götürürken ellerini yıkıyor. Ancak, boynuna hiç bakmamanı öğütlerim.»

«Ben şimdi seni...»

Kim araya girdi. «Pekâlâ, bu kadar gürültü yeter. Kavga yok. Hadi bakalım... Önce iki hanıma, sonra albaya, en sonunda da Luke'la Miss Henderson'a kahvaltılarını götüreceksiniz.»

Kahvaltı bitip de herkes yemek salonundan ayrıldıktan sonra Kim tabakları alarak mutfağa yöneldi. Gail orada bekliyordu. Mavi kadifeden bir takım içerisinde nefes kesici bir hali vardı.

Kadın boğuk bir sesle, «Sizinle biraz konuşmak istiyorum,» diye mırıldandı.

«Evet, buyurun.»

«Telefon ettiğim sırada cevap veren siz miydiniz?»

Kim, müşterilere her zaman nazik davranması gerektiğini gayet iyi bilirdi. Ama bu defa bir istisna yapmaya karar vererek, «Olabilir,» diye soğuk soğuk güldü. «Her gün defalarca telefon edilir. Bu nedenle hepsini hatırlamam olanaksız.»

«Ben, cevap veren kişiye Luke'un otelde olup olmadığını sormuştum. O da gülünç cevaplar vererek...»

«Oh... O telefon mu?.. Demek arayan sizdiniz?» Kim kahkahalarla gülmeye başlamıştı. «Luke size bunun nedenini açıklamadı mı yoksa?» Gail'i tepeden tırnağa kadar süzdü. «Buraya gel-

menizi istemiyordu. Ama bu sizi durdurmadı, değil mi?» Sonra kadına aldırış etmeden mutfağa doğru yürüdü. «Bağışlayın. Dünya kadar işim var.»

Bir saniye içinde Gail'in maskesi sıyrıldı ve Kim, kadını gerçek yüzüyle gördü. Aynı zamanda, onun göremediği bir şeyin daha farkındaydı. Theodora usulca Gail'in arkasına sokulmuştu. Gail gözleri alev alev yanarken, «Terbiyesiz kaltak,» diye homurdandı. «Bu yaptığından ötürü. .»

Theodora'nın berrak sesi, Gail'in sözlerini boğuvermişti birden. «Merhaba. Kim,» diye bağırdı. «Sana yardıma geldim.» Sonra öfkeden titreyen Gail'e döndü. «Oh... sen misin?.. Adın... şey... Jean, değil miydi?»

«Hayır, Gail...»

«Bağışla... Gail... Hudson sanırım?..»

«Hayır,» diye tısladı kadın. «Gail Henderson...»

«Tamam, tamam.» Theodora kahkahayla güldü. «Şey'e... o kadar benziyorsun ki. Her neyse... Boş ver. Luke'u mu arıyordun? Odasına yazı yazmaya çıktı. Rahatsız edilmeyi de kesinlikle istemiyor.» Kim'e döndü. «Kim... hayatım, İvan, sen ne zaman istersen Rolls-Royce'un hazır olacağını söyledi. Dilediğin zaman gidebilirsin.» Yüzü allak bullak olan Gail'e büyük bir zarafetle gülümsedi. «Eğer izin verecek olursanız... Yani, eğer Kim'le sohbetiniz sona erdiyse...»

Kim, «Aslına bakarsan sohbetimiz daha sona ermemişti,» diye atıldı. «Ne söylemek istiyordunuz, Miss Hud... şey... Henderson?.. 'Terbiyesiz kaltak,' demenizden sonra yani?.. Yaptıklarımdan ötürü, pişman olacağımı falan mı söyleme-

ye çalışıyordunuz? Lütfen, içinizde kalmasın.»

Gail Henderson kendini zorlayarak, «Galiba yanılmışım,» diye mırıldandı.

«Bundan eminim,» dedi Kim. Sonra mutfağa girdi. Theodora masaya kapanmış, kahkahalarla gülüyordu. Kim de makaraları koyuverdi.

«Yüzü...» diye konuşmaya çalışıyordu Theodora. «Özellikle, Ivan'ın Rolls-Royce'undan söz ettikten sonra yüzünün aldığı hali gördün mü? Çok iyi bir pozdu. Senin yalnızca temizlik yapıp telefonlara cevap veren biri olduğunu sanmasını istemedim. Kaltak... Onun gibi, güçsüz sandıklarına dayılık taslayanlardan nefret ederim.»

«Onu bir anda rezil ettik.»

«Evet, ama daha bitmedi.» Çantasından bir not defteri çıkarıp harıl harıl yazmaya başladı. Genç kadın sordu.

«Neler yazıyorsun?»

«Göreceksin. Alışverişe gidiyorsun, değil mi? Bazı makyaj malzemeleri yazıyorum. Boots'dan alırsın.»

«Ama benim fazla...»

«Tanrı aşkına gevezelik etme, şekerim. Bunlar sana bir servete malolmaz, meraklanma.»

«Ondan değil. Ben...»

«Bu akşam sana görkemli bir makyaj yapacağım. İstersen iddiaya girelim. Herkesin gözleri yuvalarından uğrayacak. Ben de o zaman Gail Henderson'ın suratını seyredeceğim işte.»

Listeyi okuyan Kim başını sallayarak dışarı çıktı. Rolls-Royce kapıda bekliyordu. Direksiyonda oturan Butch'a gülümseyen genç kadın, bir an için Gail'e acıdı.

Ellison'lar öğleden sonra geldiler. Yılın bu döneminde otele gelmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Kim, kayıt işlemlerini tamamlarken, bir film prodüktörü ile dostlarının bahçedeki kulübede kalmalarından ötürü çevrenin her zamankinden biraz daha gürültülü olabileceğini söyleyerek, af diledi. Mrs. Ellison'ın gözleri parlamıştı. «Oh, Jim...» diye seslendi. «Gerçek filmcilermiş.»

Mr. Ellison ciddi bir tavırla, «Ama Mary...» diye söylendi. «Heyecanlanmana gerek yok. Onları sık sık göremeyiz nasıl olsa.» Kim'e döndü. «Parti falan vermiyorlardır umarım? Bir defasında böyle bir olayla karşılaşmıştık da...»

Genç kadın birden telaşlandı. Adam, böyle bir durumun ne kadar uygunsuz olacağını o kadar basit bir biçimde açıklayıvermişti ki...

Hangi odanın kulübeden en uzakta yer aldığını hesaplamaya çalışarak, «Şey...» diye kekeledi. «Eğer isterseniz, size başka bir oda verebilirim.»

Mrs. Ellison, «Ne gereği var?» diye homurdandı. «Biz her zaman bu odada kalırız. Uyku ilacını aldıktan sonra, sen nasıl olsa top atsalar duymazsın, Jim. Güçlük çıkarma.»

Kim bir gece öncesinden bu yana Luke'u görmemişti. Hayat böyle çok daha iyi gidiyordu aslında. Ama şimdi elektrikli süpürgeyle toz alması gerekti. Bu temizlik, Luke'un odasını da kapsıyordu. Oteldeki müşterilerin tümü çeşitli yerlere gitmişlerdi. Kim aslında Luke'la Gail dışında herkesin nerede olduklarını biliyordu. 'Luke'un da cehenneme kadar yolu var,' diye düşündü. Ama içeri girmeden ikisinin oda kapılarını hızlı

hızlı vurdu. .

Gail'in odasından cevap gelmeyince, anahtarla kapıyı açıp girdi. İçerisi boştu. Tüm giyecek eşyalarıyla makyaj malzemeleri çevreye saçılmıştı. Kim yatağı düzeltip odanın tozunu aldıktan sonra Luke'un odası önüne gelerek kapıyı vurdu. Cevap alamayınca, az önceki yöntemle içeri girdi. Ama genç adam, pencerenin yanındaki masada oturuyordu. Kim, «Cevap vermediğin için kimse yok sandım,» dedi. «Gelmemin nedeni...»

«Neden geldiğini görüyorum. Kapıyı kimin vurduğunu bilmediğim için cevap vermedim.»

«Daha sonra gelirim.»

«Hayır. İşini şimdi yapabilirsin.»

«Emin misin?»

«Tabii eminim, canım.»

Kim karşılık vermeden fişi takıp halının tozunu almaya başladı. Acele etmeden ağır ağır çalışıyordu. Birden makineden garip sesler gelmeye başladığını fark ederek, çalıştırma düğmesini kapadı. Ne olduğunu anlamak için çömelirken Luke, «Bırak, ben bir bakayım,» dedi.

«Ben hallederim. Teşekkürler. Herhalde içine bir çivi kaçtı.»

Genç adam süpürgeyi ters çevirdikten sonra, «Fişi prizden çıkar,» dedi.

Sonra süpürgenin torbasını kısa bir süre karıştırdı. Elini çıkardığı zaman parmaklarının ucunda bükülmüş bir ataş duruyordu. Kim sert bir sesle, «Belki bundan sonra çöplerini yere atmamaya kendini alıştırırsın,» dedi.

Luke ataşı çöp kutusuna attıktan sonra, «Artık yeter,» diye homurdandı. «Çevre, yeteri ka-

dar temizlendi.»

«Ama ben...»

«Artık yeter, dedim.»

Kim, onun ne kadar sinirli olduğunu daha yeni fark ediyordu. Hafifçe gülümsedi. «Nasıl istersen. Nasıl olsa müşteri sensin. Teşekkürler. Yani bu odanın temizliği bitti mi sence?»

«Bitti sayılır. Yapacak bir sürü işim var.»

«Bundan eminim.» Masanın üzerinde hiç yazılı kâğıt olmadığı için güldü. «Senin böyle kendini parçalarcasına çalıştığını görünce Ivan çok sevinecek.»

«Defol...»

«Zaten gidiyordum. Burada gerektiğinden bir saniye bile fazla kalmak istemem. Neme gerek... Bakarsın Miss Henderson dönüverir.»

Tam dışarıya çıkarken, Luke'un bir hamlede önüne geçip, sırtını kapıya dayadığını gördü. Genç adamın yüzündeki ifade, tüm cesaretinin bir anda buhar olup uçmasına yol açmıştı. Luke, «Seni gidi kaltak,» diye gürledi. «Ben şimdi...»

«Bu sabah, kız arkadaşınız tarafından da aynı iltifata layık görülmüştük. Bir yazar olarak sözcük dağarcığının hayli geniş olması gerektiğine göre, bana daha uygun hakaretler bulabileceğini...»

Luke, «Gail mi?..» diye onun sözünü ağzına tıkadı. Yüzü ciddileşmişti. «Neden?»

«Nedenmiş? Sen neden ona sormuyorsun?» Korkusu geçmişti. Artık onu incitmek istiyordu. Devam etti. «Bir fırsatını bulduğu zaman nasıl olsa sana anlatır. Onu telefonda atlatmaya çalıştığım için, 'Pişman olacaksın, kaltak,' dedi.

Yaptığımdan hoşlanmamış olacak. Ayrıca benim burada çalışan hizmetçilerden biri olduğumu sandığı da kesin. O tür kişileri hepimiz biliriz. Güçsüz sandıklarına dayılık taslarlar. Tıpkı senin gibi... Birlikte mutlu olursunuz umarım. Şimdi... Bırak da geçeyim.»

Luke uzanıp, Kim'in kolunu yakaladı. Ama artık dayanamayacağını hisseden genç kadın da olanca gücüyle ona doğru atıldı. İçini vahşi bir heyecan doldurmuştu. Luke'a vuruyor, tekme atıyordu. Birden, onun karşı koyamaz hale geldiğini fark ederek, dönüp kapıya yöneldi. Ama Luke ondan çok daha hızlıydı. Kim'i yakaladığı gibi kolları arasında hapsederek dudaklarına kapandı. Çılgın gibi öpüyor, dudaklarını çürütüyordu. Vücudunu öylesine sıkıyordu ki, Kim bir an boğulacağını sandı.

O anda, «Luke... Neler oluyor?..» diye haykıran bir sesle irkildi. Gail gelmişti. Sözleşmiş gibi aynı anda suspus kesildiler. Ancak Luke onu bırakmamıştı daha.

Kapı şimdi daha şiddetle çalınıyordu. Gail'in boğuk sesi ise alabildiğine yükselmişti. «İçerde olduğunu biliyorum, Luke. Cevap ver... Cevap versene...»

Genç adamın elleri Kim'in vücudunun her yanını hafif hafif okşuyordu. Kim o güne kadar tatmadığı garip ve değişik bir heyecana kapıldığını hissetti.

O sırada Gail dışardan, «Luke... lütfen...» diye yalvarmaya başlamıştı. Bu sese zerre kadar aldırmayan genç adam iyice sokuldu. Dışarıda, Gail'in küfürler ettiği duyuluyordu. Luke eğilip

Kim'i öptü. Ama vahşi bir öpüş değildi bu. Kapının dışındaki uzaklaşan ayak seslerini işittikleri zaman, genç adam onu kucaklayıp yatağa götürdü.

Yarım saat kadar sonra Luke'un odasından çıkarken, Gail'in kapısının aralık durduğunu gördü. Kadının oracıkta oturup Luke'un odasını gözlediğini, ancak mutfağa geldiği zaman anladı. Oturup kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra kahkahaları hıçkırıklara dönüştü. Kendi kendine ihanet etmesine neden olan zayıflığına ağlıyor, Kim Sheridan'dan nefret ediyordu.

Az sonra mutfağa gelen Theodora, onu ağlarken buldu. «Aman Tanrım...» diye haykırdı. «Kim... Neler oldu?..»

Ama Kim'in olanları anlatması olanaksızdı. «Biz... Luke ve... ben... kavga ettik,» diye kekeledi.

Theodora, «Hayvan...» diye homurdandı. «Dur, sana içecek bir şey getireyim.»

«Kahve mi?»

«Hayır, aptal, daha kuvvetli bir şey. Al...» Genç kadına yarım bardak viski uzattı. «İç şunu, iyi gelir.»

«Ol... olmaz... Az sonra akşam yemeğini hazırlamam gerek.»

«Hayır, gerekmez. Ivan'ın emirleri... Yemek konusunda ustalığını gösterecek. Bu sırada ben de ona yardım edeceğim. Tabii bu arada, Tanrı da bize yardım etsin.» Kim'in hayret dolu bakışları karşısında bir kahkaha attı. «Yok canım...

Aslında iyi aşçıdır. Sen gidip yüzünü yıka. Daha sonra bir parti vereceğiz.»

Viskiden büyük bir yudum alan Kim, «Ama ben katılmak istemiyorum,» dedi.

«Katılırsın, katılırsın. Yazdığım makyaj malzemesini aldın mı?»

«Evet, ama...»

«Güzel. Hadi, sen artık git.»

Kim içkisini bitirip ayağa kalktı. «Peki, patron,» dedi. «Gidiyorum. Oh... Şimdi aklıma geldi. Elektrikli süpürgeyi şeyde... şeyin odasında...»

«Nerede bıraktın, şekerim?»

Genç kadın, «Luke'un odasında,» diye fısıldadı.

«Hmmm... Anlıyorum.»

«Anladığını sanmıyorum, Theodora.» Kim neredeyse yine ağlamaya başlayacaktı.

Theodora güçlükle gülümsemeye çalıştı. «Hayatım... Zaten yüzün, sandığından çok daha fazlasını açıklıyor.»

«Oh... oh, zavallı ben...»

«Canım, bunca üzülmene...»

«Üstelik Gail de beni gördü.»

Bunu duyan Theodora kendini tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. «Ne zaman? Luke'un odasından çıkarken mi? Doğrusu, bu eşsiz bir olay.»

«Hiç de komik değil.»

«Nasıl komik olmaz? Şu anda, Gail'in o küçücük beyninden neler geçtiğini hayal edebiliyor

musun?»

Kim bunu hayal edebilirdi, ama istemiyordu. Gözlerini yumarken mırıldandı. «Kendimi pek iyi hissetmiyorum.»

«Saçmalama. Durumun çok iyi. Aslında yeni açan goncalara benziyorsun. Hem bu geceki partiye de geleceksin. Orada olabilecekleri dünyada kaçırmak istemem.»

Kim usulca dışarı süzülüp odasına çıktı. Luke'un odasının önünden geçerken içerden birtakım konuşma sesleri duyarak adımlarını sıklaştırdı. Gail, Luke'un sorunuydu, kendisinin değil.

Partiye gitmeye de kesin kararlıydı artık. Aksi takdirde, Gail'den çekindiği için gelmediği düşünülebilirdi. Aceleyle yüzünü yıkayıp dudaklarını boyadıktan sonra yeniden mutfağa döndü. Ivan çoktan gelmişti. Kafasında kâğıttan yapılmış, upuzun bir aşçı külahı vardı. Önüne de bir kasap önlüğü bağlamıştı. Genç kadın bir kenara oturarak seyre koyuldu.

Bir komediydi bu aslında. Ama zaman zaman, çok eğlendiği anlaşılan Ivan'ın işi fazlasıyla ciddiye alarak herkesi köle gibi çalıştırması sonucu, bir drama da benziyordu. Theodora neşeyle çığlıklar atarak kilolarca soğan doğramıştı. Bu arada Zara hem Ivan'ın şarap kadehinin boş kalmamasına dikkat ediyor, hem de arasıra şarabı, koca bir tavanın içinde duran karışıma ekliyordu. Unutulan bir malzeme olursa, Clinton gidip bunu kulübeden getirmekteydi. Bir ara Zara, tam bir seyirci niteliğine bürünmüş olan Kim'e bir bardak şarap ikram ederken, «Al, hayatım,» diye fısıldadı. «Ivan bir harika, değil mi? Hem

enerji dolu, hem de akıllı.»

Kim başını salladı. Sonra Zara'nın Gail hakkında ne düşündüğünü merak etti. Ama kadın, belki de onu fark etmemişti bile.

Bir süre sonra herkes yemek salonunda toplandı. Ivan tüm masaları birleştirerek upuzun bir şölen sofrası oluşturmuştu. Yemek, büyük bir başarı örneğiydi gerçekten. Gail, Butch'ın, Luke de Ivan'ın yanına oturmuştu. Gail'in ne Luke'a, ne de kendi yönüne hiç bakmadığını fark eden Kim, 'Acaba neden?' diye düşündü. İçtiği viski ve şaraplar etkisini göstermiş, genç kadın kendini bir ölçüde mutlu hissetmeye başlamıştı.

Saat sekiz buçukta odasına çıktı. Theodora da onunla gelmişti. Tüm makyaj malzemesi tuvalet masasının üzerinde duruyordu. «Hadi bakalım,» dedi Theodora. «Saçlarını havluyla sar. Onlarla sonra ilgileneceğim.» Geri çekilip kısık gözlerle genç kadını süzerken, «Hmmm...» diye söylendi. Kim atıldı.

«Felaket habercisi baykuşlara benziyorsun.»

«Şşttt... Düşünürken beni rahatsız etme. Senin uslu ve ciddi bir İngiliz gülüne mi, yoksa bilmiş, baştan çıkaran bir dilbere mi benzemen gerektiğini kararlaştırmaya çalışıyorum.»

«Oh, nasıl istersen.»

«Evet... Uslu ve ciddi bakışlar daha iyi olacak sanırım. Evet, çok ilginç.»

«İlginç mi?»

«Tabii. Makyaj malzemesini kovalar dolusu kullanan Gail'in yanına gidince, çevrenin onu

çok yaşlı görmesine neden olacaksın.»

«Acaba kaç yaşlarında var?»

«Yirmi altı falan...»

«Yok canım...»

«Tabii şekerim. Neyse... Hangi elbiseni giymeyi düşünüyorsun? Şu beyazı mı?»

«Evet. Başka yok ki.»

«Bu elbisen bir harika.» Theodora hoşnutlukla ellerini ovuşturdu. «Eskiden Universal Film Şirketinde makyaj uzmanı olarak çalışırdım, haberin var mı? Şimdi otur ve işimize başlayalım.»

Kim aynadan Theodora'nın çalışmasını seyrediyordu. Bir ressamın resim yapması kadar etkileyiciydi doğrusu. Gölgeliyor, kuştüyü darbelerine benzeyen dokunuşlarla kaşlarına kalem çekiyor, maskaranın nasıl uygulanacağını öğretip, Kim'in elmacık kemiklerini daha belirginleştirmek için allık sürüyordu.

Zaman hızla geçmişti. Kim elbisesini de giydikten sonra Theodora bu sefer onun saçlarını fırçalamaya başladı. Bir yandan da durmadan konuşuyordu.

«Pekâlâ çocuğum... Şimdi saçlarına öyle şeyler yapacağım ki, Gail Henderson senin karşında rezil olacak.»

Kim yeni yüzüne bir türlü alışamamıştı. «Kendimi harika hissediyorum,» dedi.

«Zaten harikasın, küçüğüm. Ama şunu sakın unutma. Yüzün çok güzel. Ben yalnızca orasına burasına dokunmakla yetindim ve... işte büyük ikramiye.»

Sonra Kim'in saçlarını geriye tarayıp sıcak bigudilerle uçlarını kıvırarak yumuşak bukleler halinde yüzünü çerçevelemesini sağladı. Son

olarak da saçların dağılmadan düzgün, parlak biçimini koruması için sprey sıktı ve, «Görev tamamlanmıştır,» dedi. «Şimdi karyolanın üzerine otur ve kendi makyajımı yaparken seyret beni. Böylece bazı yeni şeyler öğrenebilirsin. Sonra da aşağıya ineriz.»

Kim hiç ses çıkarmadan beklemeye başladı. On beş dakika sonra da aşağıya indiler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kim, Theodora'nın geç inmek istediği için oyalandığından kuşkulanmıştı. Salona doğru yürürlerken içerden gelen gürültü, kuşkularında haklı olduğunu gösterdi. Theodora kapıyı açıp, Kim'i sırtından iterek içeri sokarken, «Heey... Herkese merhaba,» diye bağırdı.

Gürültü kesildi ve tüm gözler kapıdan yana döndü. Kim kısacık bir süre içinde herkesin yüzünü görebilmişti. Kalabalıkta belirgin bir hayret oluşmuştu birdenbire. Ama en belirgin şaşkınlık Luke'un gözlerinde okunuyordu. Sonra genç kadın bakışlarını kaçırdı ve büyü bozuldu. Müşteriler yine kendi aralarında konuşmaya başladılar.

O sırada Butch, Gail'in yanından kalkarak Kim'e yaklaştı. «Çok güzelsin,» dedi.

Genç kadın hafif bir reveransla, «Teşekkür ederim, saygıdeğer beyefendi,» diye karşılık verdi. Sonra başıyla, arkası kendilerine dönük oturan Gail'i işaret etti. «Onun yanına dönmen daha iyi olmaz mı?»

Butch güldü. «Hayır. Bir içki alır mısın?»

Birlikte, ilerdeki köşeye doğru ilerlediler. Uzun yemek masasının yanından geçerlerken Kim Ellison'larla merhabalaşmış, içki kadehlerine sımsıkı sarılmış olan Miss Dines'la kardeşine gülümsemiş ve kıpkızıl kaftanıyla bir sultandan

farksız Zara'yla da iki kelime konuşmuştu. Butch içi beyaz şarap dolu bir kadeh uzatırken genç kadın, «Miss Dines benden pek hoşlanmıyor,» dedi. «Bana nasıl baktığını gördün mü?»

«Evet. Seni gidi seni... Sanki neden baktığını bilmiyormuş gibi konuşuyorsun.»

«Biliyorum, o sana hayran, değil mi? Haa... Aklıma gelmişken... Şu gardırobu nasıl çektiğini sormayı unutmuştum.»

«Sen unut ve yine de sorma. O gün canımı nasıl kurtardığımı bir ben biliyorum, bir de Tanrı. Ayrıca... seni sevmeyen bir kişi daha var.»

«Gail mi?..»

«Evet.»

«Bunu zaten biliyorum.»

«Ona dikkat et, Kim; tehlikelidir.»

Genç kadın suratını buruşturdu. «Neden?.. Isırır mı?»

Butch güldü. «Neyse, boşver. Bir süre sonra dans başlayacak. Bazı dansları bana ayırmanı rica edebilir miyim?»

«Pek tabii. Zaten fazla kalacak değilim.»

«Yapma...»

«Gerçekten... Çok yorgunum. Ayrıca, çocukların da uykusuz kalmamaları gerek. On bire doğru ayrılmayı düşünüyorum.»

«Yani beni acımasız Gail'e mi bırakacaksın? Bunu nasıl yapabilirsin?»

«Merak etme, ölmezsin.»

İçkisinden bir yudum alırken, Luke'la Ivan'ın kendilerine doğru geldiklerini gördü. Prodüktör, «Sevgili yavrum,» diye gürledi. «Harikasın... Ne kadar güzel, değil mi, Luke?»

Genç adam güçlükle gülümserken, «Çok hak-

lısın,» dedi. Tam o sırada Clinton, salonun öbür köşesindeki pikabı çalıştırmıştı. Hafif bir müzik çevreye yayılırken Luke'un kolunu tutan Ivan, «Ah... İşte müzik,» dedi. «Ben Butch'la konuşurken siz Kim'le dansa başlayın.» İkisinin arasındaki gerginliğin farkında bile değildi. «Şimdi, Butch; sevgili dostum, düşündüğüm bazı şeyler var...»

Onlar ağır ağır uzaklaşırken, Luke, Kim'i süzdü. «Dans etmek istiyor musun?»

«Hayır, seninle istemiyorum.»

Sonra onu orada bırakarak plakları ayırmakta olan Theodora'yla Clinton'a doğru ilerledi. «Bakabilir miyim?» diye sordu.

«Tabii.» Clinton, Theodora'ya döndü. «Hadi gel... Buradakilere nasıl dans edildiğini gösterelim.»

Clinton'la Theodora uzaklaştıktan sonra genç kadın plakları incelemeye koyuldu. Ama birden kalbi hızla çarpmaya başladı. Luke'un bayıldığı bir plağı bulmuştu. Evlilikleri süresince belki de her gün çalmışlardı bunu. '*Hymne à l'amour*' adlı parçaydı.

Bu plağı çalmak istiyordu. Çalmak ve o sırada Luke'un yüzünün ne hal aldığını seyretmek... Ama buna daha vakit vardı. Bu nedenle plağı dikkatle bir yana koydu. Tam partiden ayrılacağı sırada çalacaktı.

O sırada Butch yanına yaklaşarak Kim'i dansa davet etti. Ortada dönerlerken, «Sen şeytanın birisin,» diye mırıldandı.

Genç kadın boş bakışlarla Butch'ı süzdü. Hiçbir şey anlayamamıştı. «Neden söz ediyorsun?» diye sordu.

«Ivan az önce, sanki yıllardır bunu düşünüyormuş gibi, bir deneme filmi çevirmemi önerdi.»

«Oh, Butch... Harika bir haber bu.»

«Ve senin bu öneriyle hiçbir ilgin yok, öyle mi?»

«Kimin?.. Benim mi?.. Sana bu izlenimi...»

Ama ne kadar inkâr ederse etsin, gerçek genç kadının yüzünden anlaşılıyordu. Butch onu bir köşeye doğru sürükleyerek öptü. «Her şey için teşekkürler. Hadi, bunu kutlayalım.»

İçkileri ellerine aldıkları zaman Kim gayet masum bir ifadeyle, «Eğer ünlü olduktan sonra bir hayranın olarak yazarsam, bana imzalı resmini gönderir misin?» diye sordu.

«Resmimi değil, kendimi gönderirim. Sen yalnızca iste.»

İçki kadehleri boşaldıkça herkes daha bir rahatlamış ve neşelenmişti. Mr. Ellison, Caroline'le, Mrs. Ellison Ivan'la, Clinton ise Mrs. Beaumont'la dans ediyordu. Luke pikabın yanında Theodora'yla konuşmaktaydı. Hiçbir şey içmiyordu galiba. Albay Pickering ise Gail'i köşeye kıstırmış, eski savaş hatıralarını anlatıyor olmalıydı.

Kim'le Theodora saat on buçuğa doğru sandviçleri almak için mutfağa gittiler. Genç kadın Theodora'ya, kenara sakladığı plaktan söz etti. Her şey ayarlanmıştı.

Saat on bire on kala Kim, Theodora'ya gizlice işaret ettikten sonra Butch'la dansa kalktı. İçkilerin durduğu masaya yaklaştıkları sırada, «Bir cin tonik içebilir miyim?» diye sordu.

«Tabii...» Butch hazırladığı içkiyi uzattı. «Şerefe...»

«Şerefe...» diye tekrarladı Kim. Durduğu yerden, albayın elinden kurtulmuş olan Gail'le konuşan Luke'u görebiliyordu. Genç adamın yüzünde canı sıkılıyormuş gibi bir ifade vardı.

Tam o sırada Piaf'ın eşsiz sesi salonu doldurdu. Kim birden ürpermişti. Butch, «Ne oluyorsun?» diye fısıldadı.

«Şşttt... Dur bir dakika. Sonra söylerim.»

Ve aynı anda Luke'un yüzünü görünce, 'Keşke yapmasaydım,' diye geçirdi içinden. Sanki çevresindeki herkes eriyip yok olmuştu. Kim nefes almakta güçlük çektiğini hissetti. Luke'un gözlerinde okuduklarını bir daha asla unutamayacağını gayet iyi biliyordu. Genç adam birdenbire döndü ve sert adımlarla yürüyerek salondan çıkıp gitti.

Kim derin bir nefes aldı. Butch sordu.

«Neler oluyor Tanrı aşkına?»

«Bu şarkı... Bir zamanlar bizim için büyük anlam taşıyordu.» Gözlerini yumdu. «Görmek istedim.»

«Ve sanırım gördün de...»

«Böyle bir şey yapmamalıydım.»

«Belki de haklısın.» Hafifçe gülümsedi. «O adam aptalın biri.»

«Neden?»

«Çünkü onu seviyorsun.»

«Şey... Sanırım, artık çocukları yatırma zamanı geldi.»

«Evet. İyi fikir.» Derin bir nefes aldı. «Ne kadar garip bir dünyada yaşıyoruz, Kim, öyle değil mi?»

Genç kadın Butch'ın elini içtenlikle kavradı. «Dilerim, deneme filminde başarılı olursun. Ba-

na göz kulak olduğun için de teşekkür ederim.» Sonra çocukları alarak yukarı kata çıktı.

Burası tümüyle sessizdi. Caroline'le Mark'ı kandırıp elleriyle yüzlerini yıkamalarını sağladıktan sonra, birazdan kendisinin de gelip yatacağına söz vererek, yeniden aşağıya indi. Fiona'yı dışarıya bırakmak istiyordu, ama köpek meydanda yoktu nedense. Arka kapıya gidince, bunun kilitli olmadığını gördü. Birkaç defa seslendikten sonra Fiona ortaya çıktı. Kuyruğunu sallaya sallaya geliyordu. Birden ilerde, ağaçların arasında bir erkek silueti gördü. Luke'tu. Ne onu görmek, ne de konuşmak istiyordu aslında. Sanki ardından atlı kovalıyormuş gibi koşa koşa odasına çıktı.

Her şey bitmiş, planladığı o tatlı intikam şimdi nedense üzerine çöreklenmişti. Hem Luke'un yüzünün ne hâl aldığını görmüş, hem de kendi tepkisini ölçmüştü. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Barnes'lar döner dönmez ayrılacaktı otelden. Bu arada durumu Emma'ya, elinden geldiği kadar kısa bir biçimde açıklaması gerekiyordu.

Pencerenin açık kanatları önünde durarak parlak yıldızları seyretti bir süre. Müzik sesi belli belirsiz kulaklarına ulaşıyordu. Birden derin bir üzüntü hissetti. Her şey o kadar ters gitmişti ki. Gail'i küçük düşürmek için süslenip giyinmek, önceleri ne kadar da eğlenceli görünmüştü. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti aslında.

Elbiseleriyle yatağa uzandı. Öylece uyuyuverdi.

Uyandığı zaman, gökyüzü daha yeni yeni ışıyordu. Üşümüştü. Elbisesini çıkarıp geceliğini

giydikten sonra yeniden yatağına girdi. 'Bakalım nelere gebe bu yeni gün?' diye düşündü.

Yeniden uyandığında, saat yedi buçuk olmuştu. Elini yüzünü yıkarken, «Acaba parti kaçta bitti?» diye söylendi. O sabah kimse erkenden kahvaltıya inmezdi herhalde.

Üzerine sabahlığını giyerek mutfağa gitti. Arka kapıyı açtıktan sonra, «Hadi, Fiona, çık biraz gez,» diye seslendi köpeğe. Sonra günün ilk kahvesini yaparak kapıya dayanıp içmeye başladı. Kahvaltıyı daha bir saat hazırlamaya gerek yoktu. Hem belki bu sabah hiç kahvaltı edilmezdi. 'Gidip güzel bir banyo yapayım,' diye düşündü. Ama birden üşümeye başladığını hissetti. Hasta mı oluyordu yoksa? Tüm eklem yerlerinin güçsüzleştiğini, başının döndüğünü fark etti. Çok mu içmişti acaba? Ama, yoo... Tüm içtiği, iki kadeh cin tonikle bir o kadar da şaraptı. Alnı adeta yanıyordu. Sendeleyerek masaya yürüyüp fincanı bıraktı. Eğer kapıyı kapamazsa, Fiona bir süre sonra nasıl olsa gelirdi. Şimdi en iyisi, durumu birisine haber verip yeniden yatmaktı. Ama kime?..

Mutfak, çevresinde fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Bacakları kendisini taşıyamıyordu. Kim ürktü. Tırabzana tutunarak basamakları güçlükle tırmanıp Caroline'in oda kapısını açtı. «Caroline...» diye seslendi.

Kız uyku sersemi yerinden fırladı. «Evet...»

«Kendimi çok kötü hissediyorum. Yeniden yatacağım. Kalktığın zaman hasta olduğumu Theodora ya da bir başkasına haber verir misin?»

Caroline heyecanla yataktan fırladı. «Ne oldu? Hemen birini çağırayım.»

«Hayır. Bırak uyusunlar. Biraz daha yatıp dinlenmem gerek.» Yeğenini korkutmak istemiyordu. «Sen yarım saat daha yat.»

«Şimdi kalkıyorum. İyice uyandım, gerçekten. Sen yat. Ben birazdan gelirim.»

Genç kadın gidip yeniden yatağına uzandı. Az sonra kapı açıldı, içeri birisi girdi. Yanına yaklaşana kadar, bunun Luke olduğunu anlayamamıştı Kim. Bir sis tabakasının ardından ona bakarken, «Seni istemiyorum,» diye fısıldadı.

«Caroline hasta olduğunu haber verdi.»

«Git buradan.»

Genç adam elini Kim'in alnına koydu. Sonra, «Doktor çağıracağım,» dedi. «Hiç aynada kendine baktın mı?»

Bu öyle saçma bir soruydu ki, genç kadın cevap vermeye gerek görmedi. Luke güldü. «Yüzün beneklerle kaplı.»

«Saçmalama,» dedi Kim. Ama elini ensesine götürdüğü zaman buranın kaşındığını fark etti.

«Sen hiç kımıldamadan yat,» dedi Luke. «İstediğin bir şey var mı? İçecek bir şey falan...»

«Hayır. Fiona dışardaydı.»

«Onu içeri aldım. Kulübede hayatın başladığını belirten izleri görür görmez Caroline Theodora'yı buraya getirecek. Ben de hemen doktora telefon edeceğim.» Ayağa kalktı. «Bu arada sen de geçirdiğin çocuk hastalıklarını hatırlamaya çalış. Çünkü bana, suçiçeği olmuşsun gibi geldi.»

Kim okuldaki çocuklardan Johnny Gibson'ın üç hafta kadar önce suçiçeği çıkardığını hatırladı birden. Kendisi suçiçeği geçirmemişti, ama bu yaşta bağışıklık kazanmış olabileceğini düşünmüştü. Gözlerini yumarken, 'Umarım Caroline'

le Mark bu hastalığı geçirmişlerdir,' diye düşündü.

Bir süre sonra Luke geri döndü. «Doktor gecikecek,» dedi. «Çay ve kızarmış ekmek getirdim. Oturabilecek misin?»

«Evet. Teşekkür ederim.»

«Daha kimse uyanmamış. Sanırım, parti sabahın dördüne kadar devam etti.»

«Sen onlarla beraber değil miydin?»

«Hayır. Ama gürültülerini işitiyordum. Ayrıca, müşterilerden birini de kaybettin.»

«Kimi?...»

«Gail Henderson...»

«Oh...»

«Londra'dan, bir ses sınavına katılması için davet alarak aceleyle gitti.»

Buna aldırmadı Kim. Onun aklını asıl başka bir şey kurcalıyordu. Demek sabahın erken saatlerine kadar uyumamıştı Luke? Oysa partiyi, Edith Piaf'ın şarkısı başladığı sırada terk etmişti. Onun durumunu anlayarak, «Çok üzgünüm,» diye fısıldadı.

Luke şaşırmıştı. «Gail için mi?» diye sordu.

Onu kastetmemişti Kim. Ama başını sallamakla yetindi. Aslında ne demek istediğinden kendisi de emin değildi. «Önemi yok,» diye mırıldandı. «Burada kalmak zorunda değilsin. Suçiçeğine yakalanmayı istemezsin herhalde, değil mi?»

«Suçiçeği geçirmiştim. Sen kızarmış ekmeğini ye.»

«Aç değilim.»

«Öyleyse ben yerim.»

Genç kadın yeniden uzanarak gözlerini yumdu. «Lütfen, git artık.»

«Peki, nasıl istersen.» Boş fincanı tepsiye koyarak gitti. Kim yalnız kalmıştı. Bir süre uyukladı. Arasıra kapının açıldığını duyuyor, ama aldırmıyordu. Sonunda doktor geldi. Luke'un suçiçeği teşhisi doğruydu. Bu hastalığı geçirmemiş olanlardan en az altı gün uzak durmasını öğütleyip bir de reçete bıraktıktan sonra gitti.

Kim çok üzülüyordu. Theodora, «Boşver, şekerim,» dedi. «Ivan her şeyin üstesinden gelir.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Göreceksin.» Luke göz kırptı. «İşler hareketlenmeye başladı. Sorumluluğu Ivan yüklendikten sonra, merak etmene gerek yok. Ben senin özel hemşirenim. Güzel, değil mi? Tanrım... berbat bir halin var.»

«Teşekkürler.»

«Neşelen. Hiç olmazsa Gail Henderson gitti. Tam bu sıralar, bir ses sınavına katılmak için çağrılması ne rastlantı, değil mi?»

«Hmm... Bana sorarsan, gerçekten çok garip bir rastlantı. Ivan dün Londra'yla konuşmuş muydu?»

«Tiyatro dünyasında da bir sürü dostu vardır, şekerim.»

Müşterilerin tümü günlük işlerine başlamışlardı. Theodora, Clinton ve Zara büyük bir gürültüyle öğle yemeğini hazırlamaktaydılar. Kısa bir süre sonra, Butch elindeki kocaman şişeyi sallayarak Kim'in odasına girdi. Theodora arkasındaydı. Genç adam, «Şişedeki sıvıyı benekli yerlerine sürmek için geldim hayatım,» dedi neşeyle.

Theodora, «Oh, hayır...» diye atılıp şişeyi onun elinden kaptı. «Ben senin gibi masum çocukları

çok gördüm.»

Butch gülerek karyolanın kenarına oturdu. «Dün geceki halinden biraz değişik görünüyorsun.»

«Herkes moralimi yükseltmek için elinden geleni ardına koymuyor doğrusu.» Bu insanlarla beraberken, Kim'in kendini uzun süre hasta hissetmesi olanaksızdı. Bu nedenle, birkaç gün için, hasta olmanın zevkini çıkarmaya karar verdi. Kısa bir süre sonra da, Ivan'ın işleri neden ve nasıl devraldığını anladı.

Ivan, Londra'daki bir acentayla bağlantı kurarak otele bir aşçı ve bir de kâhya gönderilmesini sağlamıştı. Bunlar öğleden sonra geldiler. Theodora, Kim'in odasına girdiği zaman, «Aşçıyla kâhyanın Ivan'a kaça patladığını duyunca tüylerim ürperdi,» dedi. «Ama ne olursa olsun, işler düzgün gidecek.»

Akşam olunca Kim erkenden uyudu. Theodora, Caroline'in yanında yatacaktı. Gecenin olanca sessizliği içerisinde herkes uyurken, birden uyandı genç kadın. Ter içinde kalmıştı. Öleceğini sanıyordu. Banyoya doğru adeta sürünmeye başladı. Theodora'yı uyandırmak istemiyordu, ama dönerken yarı yolda düştü. Kendini toplayıp ayağa kalkması yaklaşık on dakikasını almıştı. Oda kapısında durdu. Çevresindeki her şey dönüyordu. Yatağı ne kadar da uzaktı.

Birden sendeledi, tam düşerken iki güçlü kol tuttu onu. Bir sesin, «Sakin ol, artık güvencedesin,» dediğini işitti. Sonra karyolaya kadar taşınıp yatağına yatırıldı. Luke'du bu. Üzerine doğru eğilmişti, ama gözlerinin önünde uçuşan sis bulutu nedeniyle onu o kadar uzaktaymış gibi

görüyordu ki.

Serin bir elin alnını okşadığını hissetti. Anlamını kestiremediği sözler onu yatıştırıyordu. Güvencede olduğunun farkındaydı. Luke'un, başucundaki iskemlede oturduğunu da biliyordu. Ağır ağır uykuya daldı.

Bir elin, kendi elini tuttuğunu hissediyordu. Uyanır gibi oldu, rüyada gibi aynı gölgenin yanında oturduğunu gördü. Ama hoş ve tatlı bir rüyaya benziyordu bu. Yeniden uyudu.

Sabah uyandığı zaman ateşi düşmüştü. Kim her tür sorunla başa çıkabilecek gibi güçlü hissediyordu kendisini. Başucundaki iskemleyi görünce, bunu oraya kimin getirmiş olabileceğini düşündü. Belki de herhangi bir nedenden ötürü Theodora getirmişti. Genç kadın doğrulup yastıklarını düzelttikten sonra, komodinin üzerindeki dergilerden birini almak için uzandı.

Aynı anda Theodora da içeriye girdi. Elinde bir fincan çay tutuyordu. Yorgunluktan dökülüyormuş gibi bir hali vardı. «Hmmm...» dedi. «Çok iyi görünüyorsun. Oysa ben, içerdeki kamp yatağının üzerinde hayatımın en kötü gecelerinden birini geçirdim. Öyle berbat bir haldeyim ki, ben sana bakacağıma, sen bana baksan daha iyi.»

Kim güldü. «Doğru. Kendimi çok iyi hissediyorum. Ayrıca açlıktan da neredeyse öleceğim. Şey... iskemleyi yatağın başucuna dün gece sen mi çektin?»

«Hayır. Yapılması gereken çok daha önemli şeyler vardı. Uyumaya çalışmak gibi basit şeyler örneğin.»

«Bak... Bu gece kendi odanda yatabilirsin.

Kendimi harika hissediyorum.»

«Bu belli oluyor. Neyse, sitemlerime aldırma. Dün gece kulağıma bir gürültü çalındı sanırım. Sanki bir şey yuvarlanmış gibi...»

Kim şöyle bir hafızasını yokladı. Sonra, «Hayır, böyle bir şey hatırlamıyorum,» diye mırıldandı. «Yoksa uykumda eşyaları mı itip kakmaya başlamıştım acaba?»

Bu fikre ikisi de güldüler. Sonra Theodora, «Gidip kahvaltını getireyim,» dedi. «Sonra da kaşıntı ilacını süreriz. Benekler kaşınıyor mu?»

«Hem de nasıl?»

O gün sürüyle ziyaretçisi geldi Kim'in. Bunların başında yeğenleri yer alıyordu. Sonra bir buket çiçekle Clinton ve Butch geldiler. Theodora da birkaç defa uğradı. Sık sık Ivan'la Zara'dan haber getiriyordu. Onların ikisi de suçiçeği geçirmemiş olduklarından Kim'in yanına yaklaşmaktan çekinmekteydiler. Zara, Kim'e değerli bir parfüm armağan etmişti.

Genç kadın, tüm bunlardan çok duygulanmıştı. Ama Luke hiç görünmemişti nedense. Kim de onu beklemiyordu zaten. Bu arada, çocukları hastaneye götürmüş olan Butch'dan, Bill'in hızla iyileştiğini ve iki haftaya kadar taburcu edileceğini öğrenmişti. Butch, Emma'nın yazdığı kısa bir mektubu da getirmişti ona. Kim, herkes gittikten sonra bunu açarak okumaya başladı:

'Sevgili Kim,

Suçiçeğinin seni yenmesine çok üzüldüm. İyi ki, çocuklar bu hastalığı küçükken geçirmişlerdi. Çok tatlı bir genç Butch. Mr. Zolto'nun tüm sorumluluğu nasıl yükleniverdiğini bana ayrıntılarıyla anlattı. Döndüğümde Mr. Zolto'ya teşek-

kürlerimi sunmak istiyorum. Otelin bir film için kullanılacağını düşün. Her şey sanki hayal gibi. Tabii benim asıl sorunum Bill'in durumu, ama o da hızla iyiye doğru gidiyor. Mr. Zolto'nun önerdiği paranın miktarı inanılacak gibi değil. Ancak elime aldığım zaman inanabileceğim galiba. Tüm bunların, Mr. Savage'ın gelişiyle başladığını bir düşün, Kim.'

Genç kadın mektubu bırakarak bir an daldı. Luke'un gelişinden bu yana bir sürü şey olmuştu gerçekten. Yeniden okumaya başladı.

'Artık yazacak başka bir şey bulamıyorum. Çocukları sık sık görebilmemiz harika bir şey. Onları bu kadar özleyeceğimi tahmin edemezdim. Yakında görüşmek ümidiyle. Emma.'

Kim mektubu zarfın içine yerleştirerek arkasına yaslandı. Her şey büyük bir düzenle yürüyordu. Tavana diktiği gözleri yaşlarla dolarken, 'Gail de ayrıldığına göre, ben gittikten sonra Luke'un çalışmasına hiçbir şey engel olamaz artık.' diye düşündü. Acaba arabası hazır mıydı? Butch'a rica etse, garaja telefon edip, durumu hemen öğrenirdi kuşkusuz. Eğer araba da hazırsa, kendinde direksiyon kullanacak gücü hissettiği an yola çıkabilirdi. Ayrıca, daha şimdiden iyileşmiş gibi bir hali vardı. Emma'ya kısa bir mektup yazarak, her şeyi elinden geldiğince açıklamaya karar verdi. O, böyle şeyleri anlardı.

O sırada sessizce odaya süzülmüş olan Theodora, «Uyanık mısın?» diye fısıldadı. Kim, yerinden sıçradı birden.

«Oh, tabii...» diye karşılık verdi. «Thea... Lütfen otur, hayatım. Sana söylemem gereken bir şey var.»

Theodora kaşlarını çatarak Kim'i kuşkuyla süzdü. Sonra suçlar gibi homurdandı. «Neler düşündün bakalım?»

«Daha... hiçbir şey düşünmüş sayılmam. Ama lütfen, beni bir dakika dinle.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

«Hayır... Kesinlikle olamaz. Sen tümüyle çıldırmışsın.» Theodora ayağa fırladığı gibi bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. «Tanrı yardımcımız olsun. Yalnızca bir tek gün hasta yattın. Ben ise, ne kadar hızlı iyileştiğini düşünerek seviniyordum. Sonra bu manyakça fikirlerle karşıma çıkıyorsun.»

«Thea... Lütfen... anlamıyorsun.»

«Şimdi de sen beni dinle bakalım. Hastasın. Suçiçeği oldun, güzelim, nezle değil. Artık bu saçmalıkları dinlemek istemiyorum. Otelden gidiyormuş... Hah...»

Kim, elleri belinde, kendisini sert bakışlarla süzen Theodora'nın durumunu görünce, yavaşça yatağa gömülerek yorganı çenesine kadar çekti. Sonra, «Tüm kabahatlerim bitti mi?» diye fısıldadı.

«Evet, bitti. Pekâlâ... Yatağın içine o kadar gömülme, sonra boğulursun. Dikleş biraz. Doğru dürüst konuşmaya başlayalım. Bir... Kendini ne kadar iyi hissedersen hisset, daha birkaç gün değil araba kullanmak, yatağından bile çıkmaman gerek. Sonra, gelip ortalığı karmakarışık eden sen değil, bizlerdik. Ondan önce her şeyi gayet güzel yönetiyordun. 'Artık bana ihtiyacınız kalmadı' demek de nereden çıktı böyle?»

Sorun bu değil » dedi Kim. «Luke... O kadar

mutsuzum ki.» Birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca Theodora ona sarıldı.

«Biliyorum, hayatım, biliyorum. Bunları ben de geçirdim. Ağlama... Hiçbir erkek buna değmez.»

«Ama... ama ben onu... seviyorum... Kalbim parça parça...»

«Onun da çok rahat olduğunu sanmıyorum, Kim. Bazı kişiler, bir aradayken, birden kıvılcımlar çıkar. Sonra aynı kişiler, senin de söylediğin gibi, birbirlerinin kalplerini parçalayarak işi bitirmeye çalışırlar. Aynı çatı altında bulunmanız, ikiniz için de cehennem hayatı olmalı. Dur bir dakika... Aklıma bir şey geliyor.» Pencereye doğru ilerledi. Bir süre sonra Kim'e döndü.

«Ivan'la konuşmam gerek. Söylediğim zaman fark edecek tabii, ama...»

«Theodora...»

«Şşşttt... Onunla konuşana kadar başka bir şey söylemeyeceğim. Şimdi...» Saatine bir göz attı. «Neredeyse akşam yemeği zamanı. Ivan'la yemekten sonra görüşürüm. Hemen sonra da senin yemeğini getiririm. Sabırlı ol.»

Kim, Theodora'nın sözlerinden hiçbir şey anlayamamıştı tabii. O çıktıktan sonra bir kitap alarak okumaya çalıştı.

Theodora, gittikten tam elli dakika sonra döndü. Kim elindeki kitabı bir kenara koydu. Kadın tepsiyi karyolanın üzerine bıraktıktan sonra, «Yemeye başla,» diyerek gidip kapıyı kapadı.

«Söyleyeceklerini beklerken nasıl yerim?»

«Eğer yemezsen, ben de söylemem.»

Genç kadın içini çekerek yemeye başladı. Bif-

tek hiç de fena değildi. Theodora, «Böylesi çok daha iyi,» dedi. «Pekâlâ... Ivan'la konuştuk. Durumu ona kısaca açıkladım, o da razı oldu. Dinle... Bir şatonun içinde Ivan'ın büyük bir dairesi var. Sen iyileşene kadar gidip orada kalacağız.»

«Bir şatonun içinde mi?..»

«Evet... Buradan yalnızca iki saat uzaklıkta gerçek bir on dördüncü yüzyıl şatosu.»

«Yani biz oraya mı gideceğiz?»

«Evet. Çünkü sen tek başına bir yere gidemezsin. Ben ise yıllardır iznimi kullanmadım. Arabayla şatoya gideceğiz. Sen tümüyle iyileştikten sonra ne yapacağımıza orada karar veririz.»

«Çok iyisin, Thea.»

Kadın gülümsedi. «Evet. Öyleyimdir.»

«Ama şey... Clinton ne olacak? Bir şey demez mi?»

«Hayatım, Clinton'la ben ağabey kardeş gibiyiz. Yoksa, sürekli kavga ettiğimizi fark etmemiş miydin? Aslına bakarsan, onu özleyip özlemeyeceğimi anlamam bakımından bana bayağı yararı dokunacak.»

«Şey... Luke'un, gideceğimizi bilmesine gerek var mı?»

«Eğer bilmesini istemiyorsan, yok.»

«Öyleyse ona hiç haber verilmesin.» Kim dudaklarını ısırdı. «Böylesi daha iyi.»

«Nasıl istersen. Bu arada Ivan telefon edip, şatonun o bölümünü ısıtmalarını söyleyecek. Artık bunu nasıl yaparlar bilmiyorum tabii. Biz de yiyeceğimizi yoldan alırız.»

«Bu davranışın nedenini Ivan merak etmedi mi?»

«Etti kuşkusuz. Ama gerçeği söylemek gerekirse, ileri sürdüğüm noktayı da gözden kaçırmadı. Ona, sen yokken Luke'un daha hızlı yazabileceğini söyledim.»

Bu söze verilebilecek bir cevap yoktu. Kim, Luke'un odasına girdiği zaman, genç adamın hiçbir şey yazmadan öylece oturduğunu hatırladı. Birbirlerinin hayatlarından ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyi olacağı belliydi. Derin bir nefes alarak, «Teşekkürler, Thea,» diye mırıldandı.

Gecenin hayli ilerlemiş olmasına karşın, Kim'i bir türlü uyku tutmuyordu Düşünceleri karışmış, kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. Ayrıca hem acıkmıştı, hem de içecek bir şeyler istiyordu canı. Sabahlığını giyerek sessizce aşağı kata indi.

Lambayı yakınca, ışık gözlerini kamaştırdı. Uykulu bakışlarla kendisini süzen Fiona'nın tüyleri bile ne kadar mükemmel taranmıştı öyle. Hiç ses çıkarmadan kutudan üç tane bisküvi alarak yeniden yukarıya çıktı. Bir ara ayağı takılarak sendeledi. Hemen tırabzana tutundu. Nefes bile almıyordu şimdi. Kimseyi uyandırmamalıydı. Uzaklardan bir yerde bir kapının hafifçe açılır gibi olduğunu işitti. Ama kimse yoktu ortalarda.

Az sonra odasında bisküvileri atıştırıyordu. Bunları bitirdikten sonra sabahlığını çıkararak kaşıntı ilacını sürmeye başladı. Serin sıvının çok rahatlatan bir etkisi vardı gerçekten. Kendi kendine gülümserken, birdenbire kapı tarafından Luke'un sesini duydu. Hızla döndü.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» diyordu genç adam.

«İyiyim,» diye kekeledi Kim. «Yalnızca şu ilacı...» Luke yanına yaklaşınca sustu hemen. Sonra, «Buradan git,» dedi. «İyiyim, bir şeyim yok.»

Genç adam sert bir sesle homurdandı. «Sana bir zarar verecek değilim. Birtakım sesler duyunca, senin yeniden düştüğünü sandım.»

«Ne demek istiyorsun? Yeniden düşmek... Bunu da nereden çıkardın?»

«Hatırlamıyor musun?»

«Yoo...»

«Dün gece banyoya gitmek isterken düşmüştün. Seni yatağına ben taşıdım.»

O bir rüya değil miydi yoksa? Ya elini okşayan avuçlar?.. Boş bakışlarla Luke'u süzerken, «Bunlar rüyaydı,» dedi.

Genç adam omuzlarını silkti. «Zaten önemi yok. Dön, ilacı sırtına süreyim.»

«Hayır,» diye telaşla atıldı Kim. Nefes nefese kalmış, biraz da korkmuştu. Onu tanırdı... Ama işin kötüsü, kendini daha da iyi tanıyordu.

Luke, «Aptallığı bırak,» dedi. «Kendin yetişemezsin.»

Sonra şişeyle pamuğu alarak genç kadının arkasına geçti. Kim, o serin okşayışı hissettiği an, dudaklarına kadar yükselen zevk çığlığını, zor tuttu. Kürek kemikleri, sırtı, beli, her iki kolunun altı... Bir süre sonra ilacı pamukla değil, avucuyla sürmeye başlamıştı Luke. Aynı anda Kim, genç adamın nefes alışlarının değiştiğini fark etti. Bir yandan da kendi kalp atışlarının şiddetini Luke'un hissetmesinden çekiniyordu. Güçlü eller göğüslerini okşarken, «Buralara da

ilaç sürеyim mi?» diye sordu genç adam. Sonra ekledi. «Kalbin neden böyle atıyor? Yoksa, korkuyor musun?»

«Evet. Artık git lütfen.»

Luke şişeyi bıraktı. Şimdi iki koluyla onu arkadan kucaklamıştı. Kim nefesinin kesildiğini hissetti. Şakakları zonkluyor, olacaklar sanki kendisini hiç ilgilendirmiyordu. Son bir çabayla, «Ne olursun, beni bırak,» diye inledi. Ama Luke'un itişiyle sırtüstü yatağa uzandı. Genç adam da yanındaydı. Karşı koymak için çok geç kalmıştı artık.

Luke her zamankinden çok daha anlayışlı ve müşfikti. Yanından ayrıldığı zaman neredeyse şafak söküyordu.

Kim sabah uyandığı zaman güçlükle kalkarak giyindi. Yorulmuştu. Theodora, odaya girdiğinde, onu karyolanın kenarına oturmuş, bir derginin sayfalarını karıştırırken buldu. «Aman Tanrım...» dedi. «Elbiselerini nasıl giydin?»

«Yavaş yavaş. Theodora... Bugün gidebilir miyiz? Lütfen...»

«Bugün mü? Ama bu çok erken.»

«Lütfen... Eğer burada biraz daha kalırsam, çıldıracağım.»

Theodora'nın kaşları çatıldı. «Yoksa Luke'la kavga mı ettiniz?»

Kim cevap vermedi. Yapamıyordu. Theodora çöker gibi karyolanın üzerine oturdu. «Oh, Tanrım...» diye mırıldandı. «Yoksa Luke seni... sana... yanı ikiniz... Hayır... söyleme. Bilmek istemiyorum.» Saatine bir göz attı. «Peki, dediğin gibi olsun. Ama benim arabamla gideceğiz.»

«Araban olduğunu bilmiyordum.»

«Bir Rover'ım var. Biz konvoy halinde yolculuk ederiz, hayatım. Zara'yla Ivan, Rolls'da; ben, Clinton ve Butch da Rover'da. Çok etkileyici oluyor.» Güldü. «Sen en iyisi eşyalarını... Yoo... Dur, ben de sana yardım edeyim. Yeterince güçlü değilsin. Önce kahvaltı. Bu arada ben de gidip valizime bir şeyler koyayım. Kuzinin dönünceye kadar, Butch yeğenlerine göz kulak olur, merak etme.»

Tek başına kalan Kim kahvaltısını bitirdikten sonra eşyalarını toplamaya başladı. Eğer bu kararından bir kuşkusu olsaydı bile, bir önceki olanlardan sonra bunların hepsi sona ererdi nasıl olsa. Doğal ve mutlu bir hayat sürmek istiyorsa, elinden geldiği kadar Luke'dan uzaklaşması gerekiyordu.

Aceleyle Emma'ya bir mektup yazıp bunu Carolin'e vererek annesine vermesini söyledi. Sonra da Theodora'yı beklemeye başladı. Ama Butch'dı ilk gelen. «Thea senin gideceğini söyledi.» dedi. «Çok üzgünüm, yavrum.»

«Haberleşmeyi sürdüreceğiz. O deneme filminin sonucunu muhakkak bilmek istiyorum. Bana bildireceğine söz ver.»

«Söz veriyorum. İyi ya da kötü, sana yazacağım.»

Kim uzanıp Butch'ı yanağından öptü. «Sakın unutma.»

Butch onun elini tuttu. «Bir dahaki sefere, o herifi ıskalamayacağım.»

«'Bir dahaki sefer,' diye bir şey yok, Butch.» Üzüntüyle gülümsedi. «Zaten gitmemin nedeni de bu. O plağı hiç çalmamalıydım, değil mi? On-

dan çok beni üzdü.»

«Bundan emin değilim.»

«Ne demek istiyorsun, Butch?»

«Luke'un yüzünü ben de görmüştüm, unutma. Sanki ölmek ister gibi bir hali vardı. O an, ona çok acıdım. Gerçekten.»

«Kısa bir süre içinde düzelecektir, göreceksin.» Genç kadının gözleri dolmuştu. «Kendi dertlerimle seni neden sıktığımı bilemiyorum doğrusu,» diye söylendi.

«Dostlar, böyle günler için değil midir? Hey... Sana benzeyen kız kardeşlerin falan yok mu?»

Kim güldü. «Hayır. Ama moralimi gerçekten düzelttin. Sen hele ünlü oluncaya kadar sabret. O zaman kızları silkelemek için ne yapacağını şaşırırsın.»

O sırada Theodora da gelmişti. «Konuşmayı kesin bakalım,» diye atıldı. «Valizleri arabaya yerleştireceğiz.»

Butch ayağa kalkıp Kim'i öyle bir kucakladı ki, genç kadının neredeyse kemikleri kırılacaktı. «Görüşmek üzere yavrum. Kendine iyi bak.»

Butch gittikten sonra Kim, «Çok iyi çocuk,» dedi.

«Evet, öyle. Günün birinde o da iyi bir kız bulup çoluk çocuğa karışacaktır, göreceksin. Seni çok seviyor. Ama eski kocana ne kadar düşkün olduğunun da farkında. İşin gülünç yanı... Her neyse... boşver.»

«Lafın arkasını getir, Thea. Evet?..»

«Pekâlâ. Geçenlerde Butch bana garip bir şey söyledi. Luke senin için deli oluyormuş, ama bundan kendisinin bile haberi yokmuş.»

«Aksine, benden nefret ediyor.»

«Butch senin gibi düşünmüyor. Ama erkekler gördüklerini çoğunlukla yanlış değerlendirirler, öyle değil mi? Neyse... Valizlerini nereye koydun?»

Yarım saat sonra her şey hazırdı. Ama Kim kendisini çok kötü hissediyordu. Tüm isteği yatağına girip uyumaktı. Derin derin nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Theodora onu böyle görmemeliydi.

Tam o sırada kapıdan giren Theodora, «Berbat bir halin var,» dedi. «Kim, sen gerçekten yolculuk edecek halde değilsin.»

Genç kadın, «Hayır, çok iyiyim,» diye fısıldadı.

«Hmmm... Pekâlâ. Sen arka koltuğa uzanırsın. Üzerine de battaniye örteriz. İtiraz etmeye falan kalkma, bu bir emirdir.»

«Her istediğini yaparım.»

«Çok çaresizsin, değil mi?»

«Evet.»

Konuşmak tüm gücünü kestiğinden, Kim tek sözcüklerle karşılık veriyordu. Ağır ağır aşağıya indiler. Butch, Kim'i arabanın arka koltuğuna yerleştirdikten sonra üzerini battaniyeyle iyice örttü. Sonra eliyle hafif bir selam verdi. Araba yola koyuldu. Arka camdan bakan genç kadın, Luke'un penceresindeki perdenin kımıldadığını sandı. Ama herhalde hayali kendisine oyun oynuyordu.

Yanlarına bir şişe suyla birkaç tane de sandviç almışlardı. Çünkü Theodora ne hızlı gitmek istiyordu, ne de herhangi bir yerde durarak alışveriş etmek. Kim'in yüzündeki kırmızı benekle-

ri görenlerin panik içinde kaçışmalarından korkuyordu. Onun bu düşüncesine katılan genç kadın. «Oh, Thea...» diye içini çekti. «İyi ki, iki gün önceki parti sırasında hastalığım başlamadı. O gece büyük sükse yaptım, değil mi?»

Theodora güldü. «Sevgili Gail'in provaları nasıl gidiyor, merak ediyorum doğrusu.»

«O bahane gerçek miydi?»

«Elbette. Ivan kesinlikle palavra atmaz. Böyle bir prova var ve eğer Gail kazanırsa, kendisi için gerçekten çok iyi olur.»

«Herkes Ivan'ı sömürmek istiyor diye düşünüyorum.»

«Yanılıyorsun. Ben bu konuda başarılı olabilen birine rastlamadım. Ayrıca onun bir multimilyoner olduğunu da biliyorsun.»

«Üstelik geçen gece, akşam yemeğimizi o hazırlamıştı.»

«Sana, 'basit hayattan' hoşlandığını söylememiş miydi?» Güldü. «Tabii çok seyrek...»

«Haklısın. Ama eğri oturup doğru konuşalım. Adam ne kasılıyor, ne de hava atıyor. Üstelik partilerine herkesi davet edip, gelenlerin, kendi evlerindeymiş gibi rahat etmelerini sağlamaya çalışıyor.»

«Başarısının sırrı da burada zaten. Aslında insanları çok sever. Oh, evet... Serttir. Zaman zaman da çok tehlikeli ve acımasız da olabilir, ama kalbi yumuşaktır. Bunları anlattığımı duysa beni öldürür, çünkü sözlerim, çevresinde uyandırdığı izlenimle pek uyuşmuyor. Ancak Barselona'daki bir kimsesizler yurdunu ziyaret ettiğinde gözlerinin nasıl yaşardığını gayet iyi hatırlıyorum. Sonra oraya tam yirmi bin dolarlık bir çek

göndermiş, bu haberin gazetelere yansımaması için de büyük dikkat göstermişti.»

«Aman Tanrım...»

«Evet. Onun eski eşleri, hangi filmi çevirmekte olduğu ya da gece kulüplerinde kimlerle göründüğü hakkında, dedikodu sütunlarında bir sürü yazı okuyabilirsin. Ama böyle haberleri, asla.»

«Onu çok seviyorsun, değil mi?»

«Hmmm... Evet, ama bir kardeş gibi. Aksi takdirde Zara'yla anlaşmamıza olanak olmazdı. Ayrıca, ondan da çok hoşlanırım. Aslında inanılmayacak bir mimik üstadıdır Zara. Onu, Marlene Dietrich ya da Zsa Zsa Gabor'u oynarken görmelisin.»

«Ne kadar ilginç, değil mi? Onlar hakkındaki bu bilgileri, ancak yanlarından ayrıldıktan sonra öğrenmeye başladım. Neyse...»

«Şatoya vardığımız zaman sana daha birçok şey anlatırım. Ama artık gözlerini yum ve dinlenmeye bak. Hasta olduğunu biliyorsun.»

«Peki, teyzeciğim.»

«Dalga geçme. Gözlerini kapayıp uyu.»

Üç yatak odası, salonu, mutfağı ve modern banyosuyla şatodaki daire hem büyük, hem de çok güzeldi. Kocaman şöminedeki kütükler, tatlı çıtırtılarla yanıyordu. Masanın üzerine, çiçek dolu bir vazo yerleştirilmişti. Çevresine bakan Kim kendisini daha iyi hissetmeye başladı.

«Vay canına...» dedi Theodora. «Hayat bu işte, değil mi?» Gidip, yerleri süpüren kırmızı kadife perdeleri okşadı «Burada yaşanır işte.»

Ateşin yanındaki kanepeye oturdu Kim. «As-

lında birkaç gün gerçekten burada yaşayacağız. Sanki birden iyileştim.»

«Yol boyunca uyuduğun için buna şaşmamak gerek.» Alaycı bir sesle konuşuyordu Theodora. «Ivan'a telefon edip, geldiğimizi bildireyim.»

Kim çevreyi gözden geçirirken, kadın dönmüştü bile. «Önce kahve, sonra da öğle yemeği...» dedi. «Otelde şimdilik her şey düzenliymiş. Luke odasından daha çıkmamış. Ivan ise hiç durmadan telefon ediyormuş.»

«Her türlü sorumluluğu üstlendi, değil mi?»

«O her zaman böyledir, şekerim.»

Sonra mutfağa doğru yöneldi. Kim sordu.

«Yardım edebilir miyim?»

«Hayır. Burada otur.»

Birkaç dakika sonra iki fincan kahveyle geri döndü. «Televizyon da var. Güzel. Bu gece oynayacak filmi görmek istiyorum doğrusu. Eğer iyi çocuk olur, öğleden sonra da yatıp dinlenirsen, belki senin de seyretmene izin veririm.»

«Sahi mi? Çok iyisin.»

Theodora kahkahalarla güldü. «Güzel. Şimdi yemek yiyelim, ondan sonra da sen yatıp uyu. Ben biraz yürüyüp, eski tanıdıkları görmek istiyorum. Öğle yemeği için de balık alırım, tamam mı?»

«Tamam.» Kim kendini hayli acıkmış hissediyordu.

Theodora'nın getirdiği balığı ızgara yapıp yediler; sonra Kim yattı. Theodora ise yeniden dışarı çıktı.

Uyandığı zaman çay saati gelmişti. Kalkıp salona geçtiğinde, Theodora'nın halının üzerine uzanmış, televizyondan haberleri izlediğini gör-

dü. Elinde de bir sandviç vardı. Onu fark edince, «Merhaba,» diye seslendi. «Otur, hayatım. Salatalı sandviç ister misin?»

«Çok iyi olur.»

«Bir dakikada hazırlarım. Haberleri dinlemek istedim. Son günlerde dünyayla tüm ilişkilerimiz kesildi, biliyorsun. Gazete bile okuyamadım.»

Kim oturdu. Haberler bittikten sonra, «Sandviçimi kendim hazırlayayım,» dedi. «Bunu senin yapmana gerek...»

«Sen sus bakalım. Sandviçler zaten hazır sayılır. Çaydanlığı ateşe koydum mu tamam.» Doğrulup gerindi. «İyi uyudun mu?»

«Evet, teşekkürler. Çok daha iyiyim. Yürüyüşün nasıl geçti?»

«Harika. Köyün mağazasında dünyanın en ünlü insanıymışım gibi davrandılar. Bunca zamandan sonra hemen tanınmak insanın hoşuna gidiyor doğrusu. Mağaza sahibi Mr. Zolto'nun da gelip gelmeyeceğini sordu. Bunu Ivan'a söylemeliyim. Hatırlanmaktan çok hoşlanır.»

Sonra kalkıp mutfağa geçti. Döndüğünde elinde sandviçler vardı. «Al bakalım,» dedi. «Yemeye başla.»

Birden Luke'u hatırladı Kim. «Acaba o ne yapıyor?» diye mırıldandı.

Theodora, ona şöyle bir göz attı. Kimden söz ettiğini anlamıştı hemen. Usulca karşılık verdi. «Hâlâ yazıyordur.» Gidip kahve fincanlarını getirdikten sonra sordu.

«Rykin oteline hiç gitmemeyi mi düşünüyorsun?»

«O oradayken, hayır.»

«Araban ne olacak peki?»

«Bir süre orada bırakacağım.»

«Luke da otelde bir süre kalabilir, biliyorsun.»

«Yani, film çekimi devam ettiği için mi?»

«Evet.»

«O zaman bir şeyler düşünürüm. Şu anda bana hiç de önemli gibi gelmiyor. Londra'da, arabasız bir süre idare edebilirim sanıyorum.»

«Haklısın. Neyse... Bu küçük ayrıntıları bir yana bırakalım. Şimdi en önemli şey, senin eski gücüne kavuşabilmen.» Gerinerek uzun uzun esnedi. «Tanrım... Kendimi erkenden yatacak gibi hissediyorum.»

«Film kaçta başlıyor?»

«Dokuz buçukta... On birde de bitecek.»

«Ne kadar erken biten bir gece!» diye gülümsedi Kim. «Oteldeki yaşantımızla kıyaslanırsa...»

«Doğru. Ivan'la beraberken insan her zamankinden daha az uyumaya alışıyor. Ama buradaki deniz havası beni çok etkiledi. Yemeğimizi yiyip televizyondaki filmi de seyrettikten sonra hemen yatarız.»

Akşamın yumuşak karanlığı çevreyi sardığı sırada, Kim elinde şarap kadehiyle oturmuş televizyon seyrediyordu. Aslında bu filmi görmüştü. Jack Lemmon'la Shirley MacLaine'in başrolü paylaştıkları hem gülünç, hem de hüzünlü bir filmdi. Bir elinde şarap, öbüründe de sigarasıyla koltuğa kıvrılmış, gülümseyerek filmi seyreden Theodora'yı süzdü. Ne kadar iyi ve yardımsever bir insandı. İnsanı kesinlikle engellemez, hiç soru da sormazdı. Yeterli, yetenekli ve akıllı bir kadındı.

Tam o sırada telefonun çalmaya başladığını

duydular. Theodora, «Oh... Allah kahretsin,» diye homurdandı. Kadehini yere bırakan Kim, «Ben cevap vereyim,» dedi.

«Hayır. Belki Ivan arıyordur. Sen filmi seyret, hayatım.»

Sonra hızlı adımlarla dışarı çıktı. Ama bir türlü geri dönmüyordu nedense. Uzun bir süre sonra geldiği zaman, yalnızca, «Clinton...» diyerek yerine oturdu. Başka bir açıklama yapmamıştı. Kim dikkatle kadını süzdü. Bir gariplik vardı. bir şeyler olduğu kesindi. Birden huzursuzlaştı. Ama bunun nedenini de kestiremedi.

Sonunda dayanamayarak sordu. «Thea... Neler oluyor?»

ONUNCU BÖLÜM

Theodora sanki uzaklardaymış gibi, gözlerini kısarak Kim'e baktı. «Ne?.. Oh, bir şey olduğu yok canım. Hey, şuna bak. Jack Lemmon insanın hem gülüp hem de ağlamasına neden olmuyor mu? Ne aktör!..» İçini çekti. «Bir zamanlar onunla bir partide tanışmıştık. Harika bir erkekti.» İçkisini bitirdi. «Daha şarap ister misin?»

«Hayır, teşekkürler. Yeteri kadar içtim.»

Theodora kadehini yarısına kadar doldurduktan sonra, «Şerefe,» dedi. «Filmin sonuna kadar oturacak mısın? Hem sen bunu görmemiş miydin?»

«İki defa... Aslında kendimi biraz yorgun hissediyorum. Sonuna kadar oturamazsam, gidip yatacağım. Bir sakıncası yok, değil mi?»

«Ne münasebet. İstediğin zaman yat.»

Sonra rahatça arkasına yaslanarak televizyonu seyretmeye başladı. Ama Kim huzursuzdu. Cysa bunun için hiçbir neden yoktu. Daha fazla seyredemeyeceğini anlayınca ayağa kalktı. «Ben yatıp bir süre kitap okuyacağım.»

«Güzel. Ben de film bitince yatarım. Bir şeye ihtiyacın var mı?»

«Hayır, teşekkürler.»

Sonra sessizce kendi odasına geçerek pencereden dışarısını seyre koyuldu. Denizin simsiyah dalgaları sürekli kayaları dövüyordu. Göğsünün

sıkıştığını hissetti. Boğazı, akmayan yaşlardan ötürü kupkuruydu. Yükseklerdeki ayın ışıkları, çevreye gizemli bir güzellik vermekteydi. Dayanılmaz bir yalnızlık sarıyordu genç kadını. Luke da orada olup kollarını beline dolayarak dışarısını seyretse, ne kadar güzel olurdu! Oysa bu asla gerçekleşmeyecekti. Asla... Geçici olarak birleşen yolları artık kesinlikle ayrılmıştı.

Genç kadın sessizce soyunarak yatağa girdi. Bir türlü uyuyamıyordu. Kapısının vurulduğunu işitti. Theodora başını içeri uzatıp, «Her şey yolunda mı?» diye fısıldadı.

«Evet. Neredeyse uyuyacaktım.»

«Güzel. İyi uykular. Sabah görüşürüz.»

«Tabii. İyi geceler, Thea.»

«İyi geceler.»

Kadın gittikten sonra Kim uzun bir süre yarı uyur bir durumda dönüp durdu. Tam olarak uykuya dalamıyordu bir türlü. Bir ara, kayalara vuran dalgaların gürültüsü içinde, bir zil sesi duyar gibi oldu. Ama bu, hayalinin bir oyunuydu herhalde.

Uyandığı zaman, parlak güneş ışınları, odadaki halıyı aydınlatıyordu. Doğrulup karyoladan bacaklarını sallandıran Kim, gece ne kadar üzgün ve sıkıntılı olduğunu hatırladı. Ama şimdi kendisini hem daha güçlü, hem de çok neşeli hissediyordu.

Kalkıp banyoya geçerken koridordaki büyük saatin sekizi gösterdiğini gördü. Çayı hazırlayıp birkaç tane de ekmek dilimi kızarttıktan sonra Theodora'nın kahvaltısını götürse çok iyi olacaktı. Ekmek dilimlerini tost makinesine attıktan sonra mutfağın penceresini açtı. Hava, güzel ola-

cağını müjdeliyordu. Hafifçe bir şarkı mırıldanarak kahvaltıyı bir tepsiye yerleştirip Theodora'nın odasına gitti. İçeri girip tepsiyi komodinin üzerine koyarken, «Günaydın,» diye bağırdı.

«Nee... Aman Tanrım...» Theodora uykulu gözlerle kendisini süzüyordu. «Sen... sen kalkmışsın,» diye söylendi.

«Herhalde. Çünkü çoğunlukla uyurken kahve yapmam.»

Theodora doğrulup oturdu. Kıpkırmızı bir gecelik giymişti. Hem çok eski moda, hem de çok genç bir görünüşü vardı. «Neler becermişsin,» dedi. «Mmmm... Her şey harika.» Kim'e gereğinden fazla bir neşeyle gülümseyerek kahvaltıyı atıştırmaya koyuldu.

Kim'in bir önceki geceye ait tüm huzursuzlukları yeniden benliğini kaplayıverdi. Bir terslik vardı... Bir şeyler dönüyordu, ama anlaması olanaksızdı ne yazık. Yoksa Theodora onunla burada beraber olmaktan sıkılmış mıydı?

Üzgün bir sesle, «Thea...» diye mırıldandı. «Lütfen doğruyu söyle. Bir şeyler oluyor ve ben bunların farkında değilim.»

«Oh... Yavrum... Bırak bunları.» Kadın tabağını tepsinin üzerine koyarak huzursuz huzursuz kımıldandı. «Açıklamam olanaksız. Lütfen...»

Kim hızla yerinden sıçradı. «Tamam... Bir aksilik olduğunu anlamıştım zaten. Eğer söylemezsen dayanamam. Yoksa... yoksa buraya benimle gelmekten pişman mısın?»

«Hayır, hayır. Ne ilgisi var? Hay Allah... Çaresi yok, söylemek zorundayım galiba. Hani dün gece telefon çalmıştı, hatırlıyor musun? Tam film başladığı sırada...»

Kim, «Evet,» diye başını salladı. Zaten tam o sırada, çözemediği bir değişiklik olmuştu.

«Tamam. Arayan Clinton'dı. Olanları bana haber vermek için telefon etmiş. Dinle... o... yani Luke bütün gün yazı yazmış. Yemeğini odasına götürmüşler. Tamam mı?»

«Evet.»

«Saat dokuza doğru aşağıya inip, bizlerin nerede olduğunu sormuş. Arabayla gidişimizi görmüş olmalı. Kimseden doğru düzgün bir cevap alamayınca da odana çıkmış. Karyolanın üzerinde yorgan, çarşaf ve yastık göremeyince de gittiğini anlamış tabii. Hemen aşağıya koşmuş ve aksi bir rastlantı sonucu, Butch'la karşılaşmış.»

«Neden aksi bir rastlantı sonucu?»

«Çünkü Butch senin gittiğini ve geri dönmeyeceğini söylemiş. Luke nereye gittiğini sormuş. Butch da bunu ona açıklamaya hiç niyeti olmadığını söylemiş. Neler olduğunu tahmin edebiliyorsundur herhalde. Luke, Butch'a müthiş bir yumruk atmış, o da bir vuruşta Luke'un gözünü şişirmiş.»

«Aman Tanrım...»

«Dur... daha bitmedi. Ondan sonra Luke kulübede Ivan'la karşılaşmış. Clinton'la Zara da oradaymışlar. Luke, Ivan'a, 'Thea'yla Kim'in nereye gittiğini söyle,' demiş. Ivan bir sürü palavra sıralamaya başlamış tabii. Onun bu konuda ne kadar başarılı olduğunu bilsen şaşarsın. Ama galiba Luke bunları yutmamış. Ivan'a, 'Eğer söylemezsen, ben nasıl olsa öğrenirim, ama beni onca zahmete sokarsan, bilmiş ol ki kitabın bugüne kadar yazdığım bölümünü olduğu gibi şömineye atıp yakacağım,' demiş. Ve çıkıp gitmiş.»

Theodora devam etti. «Bizimkiler bakışmışlar. Sonunda Zara, 'Galiba söylediğini yapacak,' demiş. O sırada Luke kulübeye dönmüş. O güne kadar yazdığı tüm sayfalar elindeymiş. Şöminenin önüne gidip kibriti eline aldıktan sonra, 'Şimdi soruma cevap verecek misiniz, vermeyecek misiniz?' diye sormuş. Manzarayı düşünebiliyor musun?»

«Eee... Sonra?»

«Sonra, Ivan, Luke'a gerçeği açıklamak zorunda kalmış, hayatım.»

«Nee?..» Kim'in birden dizlerinin bağı çözülmüştü. «Yani... şey... Luke buraya gelecek mi dersin?»

Theodora başını sallayarak, «Hayır,» diye karşılık verdi.

Şaşıran Kim, «Ama onun Ivan'dan adresi aldığını söyledin,» diye kekeledi.

«Sevgili yavrum... Luke bundan sonra buraya gelemez. Çünkü... o çoktandır burada.»

Kim bir anda bembeyaz kesilmişti. «Neler söylüyorsun?» diye haykırdı.

«Gerçeği... Luke dün gece geldi. Filmin sonuna doğru. Şimdi, o telefon konuşmasından sonra neden iğne üzerinde oturduğumu öğrendin artık.»

«Uykumun arasında bir zil sesi işitir gibi olmuştum.»

«Tamam. Luke gelmişti.»

«Şimdi nerede?»

«Yandaki odada. Uyuyor... Yani, umarım uyuyordur. Gözlerinden biri mosmor. Öbürünü de ben morartacaktım zaten. Clinton telefonda, Luke'un korkunç öfkeli olduğunu söylemişti. Bu-

nun üzerine ben de savaşa hazırlandım. Zil çalar çalmaz onu hemen içeri alıp, senin duymaman için koridor kapısını da kapadıktan sonra, ağzıma geleni sayıp dökmeye koyuldum. Neler söylemedim neler!..»

Theodora o anı yeniden yaşıyordu sanki. Heyecanlanmıştı. «Sözlerimi bitirdikten sonra, bu defa da onun patlamasını bekledim. Aslında, yapabileceği her şeye karşı hazırlıklıydım. Ama ne oldu dersin?»

«Ne oldu?»

«Beni uzun uzun süzdü. Sonra usulca, 'Üzgünüm Thea, ne söylesen haklısın,' demez mi! Öldürüleceğini de bilse, gelmekten onu hiçbir şey alıkoyamazmış. Bunun üzerine benim yelkenler suya indi tabii. Sonra Luke, 'Bir fincan kahve verebilir misin?' diye sordu.»

«Çabuk anlat, sonra?..»

«Sonra onu salona alıp bir kahve yaptım. Hayatımda hiç bu kadar mutsuz bir erkek daha görmedim dersem inan. Sonra da... konuştuk.»

Kim dili tutulmuş gibi Theodora'ya bakıyordu. Aptallaşmıştı. Odadaki sessiz gerginlik patlama noktasına yaklaşırken kadın, «Birkaç saat konuştuk,» diye devam etti. «Daha doğrusu o konuştu, ben dinledim. Dinle, hayatım. Luke seninle konuşmak istiyor.»

«Oh, ama... Neler olacağını anlamıyor musun? Her şey yeniden başlayacak. Oysa ben... artık... dayanamıyorum.»

«Dur. Bir dakika beni dinle. Ben de ona, senin şimdiki sözlerini tekrarladım. Ama Luke itiraz etti. Umduklarının olmayacağını söyledi. Söylediklerine inanmadığımı yüzüne vurmakta bir sa-

kınca görmedim kuşkusuz. O zaman dedi ki. Ne dedi, biliyor musun, Kim? 'Yemin ederim ki onu üzecek hiçbir şey söylemeyeceğim. Yalnızca konuşmak istiyorum. Zaten isteseniz de istemeseniz de bana kesinlikle engel olamazsınız. Ama sana söz veriyorum, yanına bile sokulmayacağım.'»

«Söylediği sırada içtendir, ama daha sonra, yalnız kaldığımız zaman, kendini tutamıyor.»

Tam o sırada kapı tarafından kalın bir ses, «Söz veriyorum,» diye gürledi. Luke'du bu. Sakalları uzamış, sapsarı yüzünde morarmış gözü daha da kara görünmeye başlamıştı.

Kim doğrulurken, «Seninle konuşmak istemiyorum,» dedi.

«Lütfen, Kim...»

Bakışları birleşti. Hızla akan kanı, genç kadının şakaklarında zonkluyordu. Karşısındakini yıldırmak isteyen değil de, uzun bir yolculuğun sonuna ulaşmış yorgun bir insana benziyordu Luke. «Salonda bekleyeceğim,» diye devam etti. «Konuşmanız bitene kadar... Ne kadar uzarsa uzasın, umurumda değil.»

Genç adam dışarı çıktıktan sonra Kim, Theodora'ya baktı. «Şimdi ne yapsam acaba?»

«Elini yüzünü yıkayıp giyindikten sonra git onunla konuş. Ne söylediğini duydun. Sen onunla konuşuncaya kadar bekleyecekmiş.»

Kim salona girdiği sırada Luke pencereden dışarıya bakıyordu. Onun kendisine doğru döndüğünü gören genç kadın, «Artık yararı yok,» diye mırıldandı. «Ne varsa hepsini konuştuk. Beni buraya kadar izlemekle ne elde etmek istediğini bilmiyorum, ama şu anda beni kırmana izin

verecek kadar güçlü değilim. Bu, üç yıl önceydi.»

«Ben de aynı durumdayım. Ama şimdi yanılmış olduğumu biliyorum.»

«Yanılmak mı? Paul hakkında mı? Bunu anlaman biraz uzun sürdü galiba?»

«Paul'e aldırdığım yok. Aranızda geçmiş olabilecek bir serüvene de...»

«Böyle bir şey kesinlikle yok. Tüm olayı o, 'ayarladı'. Kıskanıyordu. Ama sen bana değil, ona inandın. Daha o zaman yapmıştın seçimini.»

Luke pencerenin önünden ayrılıp Kim'e doğru ilerleyince, genç kadın, «Yaklaşma,» diye haykırdı. «Söz vermiştin.»

Luke olduğu yerde çakılmış gibi kalakaldı. Sonra, «Sana... sana dokunacak değildim,» dedi. «Yalnızca, daha yakından konuşmak istiyordum.»

«Yeteri kadar yakındasın. Şimdi beni iyi dinle. Daha fazlasına dayanacak gücüm yok. Hayatımı üç yıl önce, koşullara göre düzenledim. Elimden gelmediği için seni unutamadım, ama yeni hayatıma uyum sağlamayı öğrendim. Rykin otelinde olduğunu da bilmiyordum. Bilsem, Tanrı şahidim olsun ki gitmezdim.»

Sonra dönüp yatak odasına doğru ilerledi. «Şimdi giyineceğim. Eğer çekip gidersen iyi olur. Çünkü ne yaparsan yap, beni daha fazla kıramazsın.»

Luke'un sesi genç kadını durdurdu. Büyük bir gerginlik içindeymiş gibi güçlükle konuşuyordu Luke. «Eğer sana âşık olduğumu söylersem... bu seni kırar mı?» diye fısıldadı.

«Aşk mı?.. Sen o sözcüğün anlamını bilmez-

sin.»

«Seni her zaman sevdim ve seveceğim. Aşkla nefret arasında çok az bir fark vardır. Bir zamanlar senden nefret ettiğimi sanıyordum, ama şimdi anlıyorum ki, aslında seni seviyormuşum. Hem o kadar seviyorum ki, duyduğum ıstırap beni neredeyse öldürecek. İstediğini söyleyebilir, hatta kahkahalarla gülebilirsin bile... Hiçbir şey duygularımı değiştiremez. Tanrı şahidimdir, duygularıma engel olmaya çalıştım. Ama bir işe yaramadı. Son üç yıl, gözlerimin önünde beni sürekli büyüleyen yüzünün hayaliyle yaşadım. Hissettiğim ümitsizlik ve çaresizlik nedeniyle seninle seviştim. Aşk ve nefret birbirine karışmıştı.»

Luke bir an durdu, sonra devam etti. «Sonra o plağı pikaba koydun. Plak çalarken neden gittim, biliyor musun? Bunu söylediğim zaman bana istediğin kadar gülebilirsin. Gittim, çünkü eğer kalsaydım, ağlayacaktım. Ama yetişkin bir erkek herkesin içinde ağlamaz. Odama çıkıp pencereden dışarısını seyretmeye çalıştım. Ancak hiçbir şey göremiyordum. Çünkü her yer bulanıklaşmıştı. Ne kadar gülünç, değil mi?» Duraladı. «Peki ama, sen neden gülmüyorsun?» Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Kim ağır ağır Luke'a doğru ilerledi. Tam karşısına geldiği zaman durdu. «Sana acı çektirmek istememiştim,» diye mırıldandı. «Seni cezalandırmayı öylesine arzu ediyordum ki. Ama eğer son anda durma olanağım olsaydı, duracaktım. Çünkü seninle birlikte kendime de acı çektirdi n.»

Karşı karşıya duruyor, ama uzanamıyor, bir-

birlerine dokunamıyorlardı. Aralarında uçurum çok derindi. Bu derinliği yıllar oluşturuyordu. Bunu ortadan kaldırmak da olanaksızdı herhalde. Çünkü yaraların verdiği acı hâlâ yeni ve canlıydı. Genç kadın usulca, «Bir yararı yok.» dedi. «Anlamıyor musun? Olan oldu artık. Beni sevdiğini söylüyorsun. Ama eğer aşk buysa, hayat bence onsuz daha iyidir. Çünkü salt ıstırap ve acıyla örülü. Belki birbirimizden ayrı yaşamamız çok güç, ama beraber olmamız ise olanaksız.»

Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Dayanılmaz bir gerginlik çökmüştü salona. Kim ağlama isteğine karşı koymaya çalışıyordu. «Ben de seni seviyorum,» diye fısıldadı. «Ve bu duyguyu bir an bile yitirmedim. Ama keşke kendime engel olabilseydim.» Durdu. Sonra, «Anlamıyor musun?» diye haykırdı. «Biz, birbirimiz için yaratılmamışız. Karşımızdakine kötülük ediyoruz.»

Luke usulca, «Evet, anlıyorum,» diye mırıldandı. «Ama buraya gelmem gerekti. Şarttı bu. Hiç bir şey engelleyemezdi beni. Artık gitmem gerek. Ryk'ın oteline dönemem. Çünkü orada çok acı hatıralarım var. Ancak Ivan, istediği kitaba kavuşup filmini çekecek. Thea'yla birlikte, istediğiniz zaman oraya dönebilirsiniz. Çünkü ben gitmiş olacağım.» İlerleyip iskemlenin üzerinde duran ceketini aldı. «Benim için Thea'ya veda et.» Sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Artık onu hiç göremeyecekti. Luke dışarı çıkar çıkmaz Kim bu gerçeği anlamıştı. Sonra dış kapının açılıp kapandığını işitti. Luke hayatın-

dan çıkmış, gidiyordu. Buna izin veremeyeceğinin farkındaydı.

Olanca gücüyle koşarak dış kapıyı açıp fırladı. Genç adam taş koridordan yürüyerek uzaklaşıyordu. «Luke...» diye haykırdı. «Dur...»

Luke dönüp onun yaklaşmasını bekledi. Son a o da Kim'e doğru yürüdü. Bir araya geldikl ıri zaman genç kadın ellerini uzatarak Luke'un koluna dokundu. Sonra birdenbire ona sarılarak, «Gitme,» diye fısıldadı. «Lütfen gitme...»

Luke gülümsedi. Sonra Kim'i güçlü kollarıyla sararak dudaklarından öptü. Genç kadın yanaklarındaki gözyaşlarının ıslaklığını hissediyor, ama bunun kime ait olduğunu anlayamıyordu. Buna aldırış ettiği yoktu zaten. Adeta tek vücut haline gelmişlerdi. Sonra Luke onu kucaklayıp antreye taşıdı ve orada yere bıraktı.

Kim nefes nefeseydi. «Bir daha asla gitme,» diye fısıldadı. «Sensiz yaşayamam. Seni seviyorum, sevgilim. Dünyadaki her şeyden daha fazla seviyorum.»

Sonra gülmeye başladı. Kahkahalarla gülüyordu. Bir yandan da gözlerinden yaşlar akıyordu. Birbirlerine sarıldılar. Onu öyle sıkı tutuyordu ki, Kim kemiklerinin kırılacağını sandı.

Yüzleri birbirine yaklaştı. Dudakları derin bir aşk ve ihtirasla birleşti. Uzun süre öyle kaldılar. Sanki kayıp yılların acısını çıkarmaya çalışıyorlardı. Sonunda ayrıldıkları zaman Luke fısıldadı. «Her şey yoluna girecek, sevgilim. Her şey, eskisinden çok daha iyi olacak.»

Sonra onu kucağına aldığı gibi yatak odasına girerek yatağın üzerine yatırdı. Kapıyı sıkıca kapayıp kilitledikten sonra Kim'in yanına uzan-

dı. Yarı kapalıydı genç kadının gözleri. Bütün vücudu, rüzgâra tutulmuş yaprak gibi titriyor, sarsılıyordu. Kolları Luke'un boynuna dolanırken, «Beni bir daha bırakma, sevgilim,» diye fısıldadı usulca.

MARY WİBBERLEY'İ KENDİ KALEMİNDEN TANIYALIM

Çocukluğumda ne olacağımı çok iyi biliyordum, bir sanatçı olacaktım... sonra da ünlü bir tenisçi. Yazar olmak çocukluk düşlerime hiç girmemişti. Şimdiyse yalnız kendi zevkim için resim yapıyorum. Tenise gelince, dördüncü sınıfta yaptığım kaptan yardımcılığından ileri gidemedi. Ama bugün, ben bir yazarım. İnanın bana, yazarlık, kocama sekreter olmaktan, çocuklarımın annesi olmaktan, evdeki çeşitli hayvanlara bakıcı olmaktan sonra en zevkli iş.

Bundan on dört yıl önce, kızım Judith doğduğu zaman, yazarlığa ya şimdi başlarım ya da bu düş hiçbir zaman gerçekleşmeyecek dedim kendi kendime.

Her gece kocam ve kızım uyuduktan sonra sessizce aşağı iner ve gece yarılarına kadar yazardım. Tam sekiz tane kitap yazmıştım. Hepsini de yayınevlerine yollamama rağmen hiçbir olumlu yanıt alamamıştım. Sekizinci kitabımın adı Black Niall'dı ve yayınevi bunu basmayı kabul etmişti. Artık ben de bir yazar olmuştum. O günden beri sürekli yazıyorum. Yazmak artık

benim bir hobim oldu, hem de karşılığında para aldığım bir hobi.

Yazmak aynı zamanda yaşamımın bir parçası halini aldı. Her sabah çocuklarımı okula götürdükten sonra eve gelir, beslediğimiz evcil hayvanların yemlerini ve yiyeceklerini verdikten sonra ev işlerine başlamadan önce yazmaya başlarım. Öğlene kadar yazdığım romanın bir parçası olup, düşler âlemine dalar giderim.

Seyahat etmekten çok hoşlanırım. İşe gençliğimde Fransa'dan başlamıştım. Mezun olduktan sonra ülke dışında çalışıp değişik yerleri görmek istiyordum, ama tam bu sırada eşim Derek'le tanıştım. Ve böylece dünyayı görme isteğimi gerçekleştiremedim. Aslında bizi eve bağlayan yalnız çocuklarımız değil, evde beslediğimiz hayvanlar da var. Eşimin bu hayvanlara alışması zaman, aldı ama şimdi hepsini büyük bir olgunlukla karşılıyor. Romanlarımda hayvanlara da yer vermemin nedenini sanırım anlıyorsunuz.

Romantik hikâyelerde güldürü unsuru olmasının gerekliliğine inanıyorum. Öyle ya, hayat baştan sona üzücü olaylar demek değil. Roman kahramanlarımın neşeli olmaları hoşuma gidiyor. Yeni kişiler yarattığını ve bunları istediğin gibi şekillendirebileceğini bilmek çok güzel bir duygu. Yine de, roman ilerledikçe kişilerin karakterleri konuyla bağıntılı olarak kendiliğinden gelişmekte. Garip ama gerçek. Güçlü kahramanlarımız ve neşeli genç kızlarımız bağımsız kişiliklere bürünüyorlar. Bazı günler yazı yazmak için masama oturduğumda, «Acaba bugün neler olacak bakalım?» diye kendi kendime sorduğum oluyor.